

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KALP GÖRMEZ, HİSSEDER...

KALBİME FISILDA DİLEK TAYGUN

KALBİME
FISILDA

DİLEK TAYGUN

**Yazmak tarifi imkânsız bir yolculuk.
Bu yolculuğumda yanımda olan sevdiklerime ithafen...**

Fazlasıyla büyük ve gösterişli avizelerin aydınlattığı salonda yolunu kaybetmiş, ürkek bir tavşan yavrusu gibiydim.

Olup bitenleri kavrayamıyordum...

Aklını yitirmiş bir deli gibi, olanlar karşısında fazlasıyla kayıtsız ve sessizdim.

Aklımın almadığı çok şey vardı aslında.

Örneğin, o gün...

Tüm bu facianın başladığı o günü bir türlü aklım almıyordu.

BÖLÜM 1

Karantlık

Akşam yemeğinden sonra bulaşıkları yıkamış, çayı demlemiştim. Annem ile babam çardakta oturarak bu güzel yaz gününün keyfini çıkarıyordu. Bizim buralarda yazın tadı ayrı bir güzeldi. Toprağın ve yeşilin kokusunda hem bedenem hem de ruhen iyileştirici bir etki vardı. İşte bu yüzden buradan ayrılamıyordum. Anne ve babamdan ayrılamamak bir yana, bu huzuru başka bir yerde bulamayacağımı da biliyordum.

Demlenen çayı ocaktan alarak çardağa götürdüm. Bardakları almak için içeriye girecekken, evimize yaklaşan arabayı fark ederek olduğum yerde kalakaldım. Önce arabanın parlak farları kör edercesine gözlerimi kamaştırdı. Sonra arabadan inen iki adamdan sert çehreli olanın yeşil gözleri aynı etkiyi devam ettirdi.

Daha ben ne olduğunu anlayamadan hızla bahçeye girdiler ve doğruca babamın yanına yürüdüler. Yeşil gözlü adamın yanındaki yaşlı adam, siyah ceketinin iç cebinden bir zarf çıkararak babama uzattı. Kimse konuşmuyordu. Sadece bakışlar ve o beyaz zarf vardı.

Babam oturduğu yerden kalkarak adamın uzattığı zarfı aldı. Açmadan önce, “Siz kimsiniz?” diye sordu; ama yaşlı adam sadece, “Oku!” dedi ve başka hiçbir açıklama yapma girişiminde bulunmadı. Kendimi sakın kalmaya zorlayarak babamın yanına ilerledim. Benim hareket etmemle yeşil gözlü olanın yüzünde garip bir ifade belirdi. Bir süre bakışlarını üzerimde hissetsem de, onu yok sayarak elindeki kâğıdı okuyan babama baktım.

Birkaç dakika sonra, babam başını kâğıttan kaldırdığında gözlerinin dolu dolu olduğunu gördüm. Ne olduğunu anlayamamanın verdiği gerginlikle babama bakmaya devam ederken, o gözlerini benden kaçırmayı tercih etmişti. En sonunda dayanamayarak, “Ne oluyor, baba?” diye sordum. İşte o an bakışları beni buldu. Ne diyeceğini bilemez bir haldeydi. Susuyordu. O sustukça ben daha çok öfkelen dim. Öfkemin verdiği cesaretle, karşımdaki yaşlı adama hesap sorarcasına baktım. Adam ise benim bakışlarımı umursamayarak, “En kısa zamanda bu evlilik olacak... Aksi takdirde tek kaybeden biz olmayız. Yarına kadar süren var, kararını bildirirsin,” dedikten sonra cebinden bu kez bir kartvizit çıkararak babama verdi ve tıpkı geldikleri gibi bir anda gittiler.

“Baba, ne oluyor?”

“İyi şeyler olmuyor, kızım... Hiç iyi şeyler olmuyor.”

“Onlar kim?”

Babam çökmüş halde az önce kalktığı yere geri oturdu. Yüzü kaskatı kesilmişti. Annem korku dolu gözlerle, “Buket su getir!” diye bağırdı. Eve nasıl koşarak girip su doldurduğumu, o suyu nasıl getirdiğimi bilmiyordum. Yüreğim uzun

zamandır hissetmediği korku hissine fazlasıyla savunmasız yakalanmıştı.

Birkaç dakika babamın kendini toparlaması için bekledim. O dakikaların her biri adeta ömrümden birer yılı çalıp gitmişti. Endişe yüreğimi sıkıyor, üzerime bir karabasan gibi çöküyordu.

“Bey, neler oluyor?”

Babam anneme doğru bakıp kederli bir ifadeyle iç çekti. “Bir zamanlar babamın verdiği sözü yerine getirmemizi istiyorlar bizden.”

“Ne sözü, baba?”

Ben daha neler olup bittiğini anlayamadığım halde, annemin kısık sesle ağladığı kulağıma geldi.

“Salih, ne yapacağız?”

“Bilmiyorum...”

“Ya, artık ne olduğunu bana da söyler misiniz?” diye bağırmaktan kendimi alamadım.

Babam sonunda varlığını hatırlamış gibi bana çevirdi bakışlarını. “Zamanında babam ve o adamın babası bir anlaşma yapmış... Bu çiftlik evine karşılık babam kendi torununu, yani seni o adamın torunuyla evlendirmeye söz vermiş.”

“Şaka mı bu?”

“Değil, kızım... Ne yazık ki değil!”

“Peki ya o adam niye benimle evlenmek istiyor? Aklını mı kaçırmış?”

“İşte onu bilmiyorum... Tek bildiğim, o adamla evlenmezsen bizim olan ne varsa kaybedeceğimiz.”

Bu sözlerle yüzüme tokat yemiş gibi olmuşum. Acıyla burkulan yüreğime inat, güçlü durmaya çalışarak, “Bu işin başka bir çözümü yok mu?” diye sorabildim. Nasıl her derdin dermanı varsa, başımızdaki bu dertten de kurtulmanın bir yolu olmalıydı.

Babam ellerini birbirine çarparak, “Yok,” dedi. “Evlenmediğin takdirde, her şeyimizi elimizden alırlar... Kaldı ki iş yalnızca bununla da bitmiyor.”

“Ne demek bu, baba?”

“O kâğıtta, benim hapse girme olasılığımın da söz ediliyordu.”

“Sen neden hapse girecekmişsin?”

“Çünkü... Kızım, borcumuz var ve onu zar zor ödüyoruz. Birkaç kez icralık olduk ama bir şekilde atlattık. Şimdi her şey elimizden alınırsa, o borcu kapayamam.”

Bu kadarı fazla değil miydi? Bir felaket gelince diğerlerini de peşinden sürüklemek zorunda mıydı? Gözümden akan yaşlar ve titreyen bedenimle zorlukla eve girebildim. Merdivenleri çıkıp, odama ulaştığımda tek yapabildiğim kendimi yatağıma bırakarak ağlamaktı. Çaresizlik çok zordu. Kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum. Bir ışık, bir kurtuluş arıyordum ama bulabildiğim hiçbir şey yoktu. Karanlığa mahkûm edilmişim sanki...

Bütün geceyi düşünüp ağlamakla geçirmiştım ve en sonunda, zor da olsa bir karar almıştım. Bir an önce bu kararı anne ve babama söylemem gerekti. Bana karşı çıkacaklar-

dı, biliyordum ama bunu bizim için yapmak zorundaydım. Üç hayat mahvolacağına yalnızca birinin zarar görmesi daha iyiydi.

Yataktan kalkarken sendeledim, ayaklarım bana isyan ediyor gibiydiler. Merdivenleri indiğimde anne ve babamın salonda oturmakta olduklarını gördüm. İkisinin de yüzlerindeki yorgun ifadeden bütün gece uyumadıklarını anlayabiliyordum. Beni ilk fark eden babam oldu. “Kızım...” diyebildi yalnızca, kederli bir sesle. Ne diyeceğini, nasıl devam ettireceğini bilemez gibiydi. Koltukta yanına oturarak elini ellerimin arasına aldım.

“Söyle, babacığım.”

“Biz annenle bir karar aldık.”

“Ne kararı?”

“Sen o adamla evlenmeyeceksin, yavrum... Ben gerekirse hapse gireceğim ama senin hayatını mahvetmeyeceğiz. Ben zaten yaşlandım, bu yaştan sonra kaybedecek bir şeyim yok. Sen ve annen birbirinize destek olun, o bana yeter.”

Tutamadığım birkaç damla gözyaşı ile babamın ellerini öptüm. Vefalı babam benim... Yüreği güzel babam. Bilmiyordu ki asıl onlar mutsuz olduğunda ben acıların en büyüğünü çekerdim.

“Evleneceğim, baba!” dedim kararlı bir sesle. “O adamla evleneceğim ve biz hiçbir şeyimizi kaybetmeyeceğiz!”

Beni kendine doğru çekerek sımsıkı sarıldı. Saçlarıma öpücükler kondururken, “Hayır, kızım... Bilerek kendini yakmana izin veremem,” dedi. Yüzümde beliren kederli

gölümseme ile babama baktım. Hayatım boyunca anne ve babam benim için her türlü fedakârlığı yapmış, hiçbir zaman benim bir dediğimi iki etmemişlerdi. Şimdi ben nasıl nankörlük edebilirdim ki? Yapamazdım, vicdanım buna izin vermezdi. Bu zamana kadar onlar benim için canlarından can vermişlerdi, bu saatten sonra da sıra bendeydi.

BÖLÜM 2

Nikâh

Daldığım geçmişten kulağımı tırmalayan müzik sesiyle sıyrılmıştım. Gözüm hafifçe yanımdaki adama kaydı. Bedeni benim yanımdaydı fakat ruhunun başka yerlerde olduğu belliydi. Hoş, benim de ondan farkım yoktu ya!

Hemen sonra biraz ilerimizde duran anne ve babama kaydı gözlerim. İkisinin yüzünde de buruk bir gülümseme vardı. Akmaya hazır gözyaşlarımı yok saymaya çalışarak, bize bakan kalabalığa gözlerimi alıştırmaya çalıştım.

Ben daha bulunduğum ortamın garipliğine kendimi alıştıramamışken, onun aninden kulağıma değen ılık nefesi korkuyla titrememe sebep oldu.

“Koluma gir.”

Bir robot gibi dediğini yaptım ve kalabalığa girmek üzere adım atmaya çalıştım. Her adımında ayaklarım birbirine dolanıyor, yüreğim korkuyla sıkışıyordu. Allah’ım, sen yardım et...

Nikâh masasının önüne geldiğimizde yüreğimdiki korkunun haddi hesabı yoktu artık. Her an kalp krizi geçirme-

nin eşiğindeydim. Birazdan kocam olacak adamın yardımıyla masadaki yerime oturdum. O da yanıma oturmuştu. Nikâh memuru alışılmış sözleri tekrarladıktan sonra birbirimizi eş olarak kabul edip etmediğimizi sordu. İkimizden de fazlasıyla cansız ve tatsız çıkan evetler ve şahit olarak seçilen iki adamın da bu evliliği onaylaması üzerine büyük salonda alkışlar yankılanmıştı.

Nikâh memurunun ayağa kalkması ile biz de kalktık. Biz? Ne zaman o adam ve ben, biz olmuştuk?

“Ömür boyu mutluluklar,” diyerek evlilik cüzdanını benim elime tutuşturdu. Daha sonra yüzünde bilmiş bir ifadeyle, “Ömer Bey, gelin hanımı öpebilirsiniz,” dedi. Kulaklarım uğuldamaya başlamış, bedenim titreme nöbetine girmişti. Beni öpemezdi, öpmeyecekti... Öpmemesi gerekirdi.

Ben kendi iç dünyamla bu hesaplaşmalara girmişken, onun sıcak dudakları alnıma ufak bir buse kondurup geri çekilmişti. Sinirden kasılan bedenime inat, olabildiğince sessiz kalmakla yetindim.

Salonda yankılanan müzik sesiyle ilk dansı açmamız gerektiğini anlamıştım. Bu tarz şeylerin kitaplarda ya da filmlerde olduğunu sanırdım, oysa şu an her şey fazlasıyla gerçektir. Onun eli elimi sardığında yüreğim korku ve acıyla çarpmaya başladı. Yalan bir hayata ilk adımlarımı atmak zoruma gidiyordu. Evet, bu yalan bir hayattı benim gözümde, çünkü hayatımı birleştirdiğim adamın adı dışında başka hiçbir şey bilmiyordum. Bilmek istiyor muydum orası da ayrı bir muammaydı... Ben yalnızca eski huzurlu hayatımı istiyordum. Ben... Ben, yalnızca iki hafta öncesine

geri dönmek istiyordum. Sahnenin ortasına ilerlediğimizde bir eli belimi sararken diğer eli hâlâ elimi tutuyordu. Aramızda biraz mesafe vardı ve bu biraz olsun rahatlamamı sağlamıştı ki bir anda o mesafe de yok oldu. Bedenim onun bedeninin ısınısını hissederken yanaklarım da istemsizce kızarmıştı.

“Buket Atay...” diyen o alaylı sesi kulaklarımda yankılanırken sustum, bir şey söylemedim. Benim susmam üzerine belimdeki elinin kavrayışı biraz daha sertleşmişti.

“Sağır ve dilsiz olmadığını biliyorum.”

Yine sustum ama bu kez başımı kaldırarak yeşil gözlerine baktım. O gözlere baktığımda tek gördüğüm hissizlikti. O kadar hissiz bakıyordu ki yüreğimin üşümesine engel olamadım. Bir ömrü birlikte geçireceksek, gözleri buz tutmuş bu adamın yanında kalbimin buz tutması kaçınılmazdı.

Bu adama dair bir şey düşünmemek için bakışlarımı etrafımda dolaştırmaya başladım. Anne ve babamın kederli yüzlerini görmemle, ruhum da kalbim gibi sıkışmıştı. Çaresizlik o kadar berbat bir şeydi ki... Elin kolun bağlanmış halde olacakları izlemekten başka bir şey yapamıyordun. Ve ne yazık ki ben de çaresizdim... Bu adama karşı, ailesine karşı, aileme karşı ve en önemlisi de kendime karşı.

İlk dansın bitimiyle sevgili gelinimin yanından uzaklaşarak, babamın yanına ilerledim. Az önce kollarımdaki

kadın, rüzgârda savrulan bir yaprak tanesi gibi titriyordu. Bedeni delicesine titrerken, gözlerime korkusuzca bakacak kadar da deli cesaretine sahipti.

Açıkçası bunları umursamıyordum. O kadının benim için bir anlamı yoktu. Onu ardımda bırakıp babamın yanına geldiğimde yüzünde fazlasıyla ciddi bir ifade olduğunu gördüm.

“Ne düşünüyorsun?”

“Rezil olmadık.”

Bir süre hiçbir şey anlamadan baktım. Ne rezilliğinden bahsediyordu ki?

“Buket’in ailesini, akrabalarının düğüne gelmemesi konusunda uyarmıştım... Baksana, o kadar yabancı duruyorlar ki bu ortama... Sanki bir çiçeğin üzerine konmuş böcek gibiler.”

Babamın bu rahatsızlığı ve benzetmesi karşısında sessiz kalmakla yetindim. Zira ne Buket ne de onun ailesi beni ilgilendirmiyordu. Beni ilgilendiren tek şey bu evlilik sayesinde kazanacaklarımdı.

Yanımıza gelen görevli babamın dikkatini dağıtmayı başardı.

“Efendim, dışarıda bulunan gazeteciler Ömer Bey ve eşinin birkaç fotoğrafını çekmek istiyorlar.”

Tam, “Olabilir...” demiştim ki babam, “Katiyen olmaz!” diyerek konuşmamı yarıda kesti. Görevli, babam ile fikir ayrılığımız yüzünden şaşırmış, ne yapacağını bilmez halde öylece duruyordu. Babam bir daha konuşmama fırsat vermeden, “Daha sonra bir basın açıklaması yapılacak, orada

fotoğraf çekebileceklerini söylersin,” diyerek adamın yanımızdan uzaklaşmasını sağladı. Görevli gittiğinde, “Bunu neden yaptın?” diye sordum.

“Neyi?”

“Fotoğraf olayını erteledin... Bir de basın açıklaması çıkardın.”

“Rezil olmanı ve rezil olmamızı engelledim.”

“Amacın ne?”

Derin bir soluk aldı. Her zamanki hissiz ifadesi yüzünde yerini alırken, bakışları bir noktada sabitlendi.

“Bu kız bizim dünyamıza çok yabancı... Şu an yaptığı en ufak şey bizi rezil eder.”

“Bu kızın zamanla bizim dünyamıza alışacağını mı sanıyorsun?”

“Alışmak zorunda.”

Gülümsememe engel olamadım. Ben bu dünyanın içinde doğmuş olduğum halde kendimi bu derece yabancı his ederken, bu kızın... Daha doğrusu, artık eşim olan bu kızın yeni çevresine uyum sağlayabileceğini hiç sanmıyordum.

“Bugün olacak olan neyse, o basın açıklamasında da aynı olacak.”

Bakışlarını bana doğru çevirerek, “Göreceğiz, oğlum,” dedi.

Yanımıza gelen annemi fark etmemle hafifçe gülümsemdim. Her zamanki zarafeti ve kibar gülümsemesiyle bize bakıyordu. En olmadık zamanlarda bile sakinliğini ve zarafetini koruyan bir kadındı o.

“Ömer...”

“Sultanım.”

“Karın orada tek başına dururken sen burada ne yapıyorsun?”

Annemin sözleri üzerine gözlerim karım olan kadına kaydı. Rüzgârda savrulan bir yaprak gibi sallanıyordu. Gülssem mi, kızsam mı bilemedim. Bu hayatta dayanamadığım bir şey varsa, o da güçsüz insanlardı. Bir insan her şeyden önce güçlü olmalıydı, yoksa baştan kaybederdi.

“Karımla çok ilgili görünüyorsun, anne.”

“Bence sen de benim kadar ilgilensen iyi olur... Ne de olsa karın.”

Dudaklarımın alayla kıvrılmasına engel olamadım. Umursamazca başımı sallayarak, “O halde biz gidelim artık... Ne de olsa ilgilenmem gereken bir *karım* var,” dedim.

“Annen haklı, Ömer. Sen artık evli bir adamsın... Şimdi karını al ve arka kapıdan çıkın. Orada sizi bir araba bekliyor.”

Yalnızca başımla onaylamakla yetinerek isteksizce Buket’e doğru yöneldim.

Yüreğim korkuyla çarparken bedenim delicesine titriyordu. Etraftaki insanları izlerken bir an annemi gördüm. Gözlerinde hüznün, yüzünde keder vardı. Bana doğru geliyordu. Yanıma yaklaştı ve ellerimi tuttu. İşte o an gözüm-den akan birkaç damla yaşa engel olamadım.

“Anne...”

“Ağlama, kızım.”

Ağlamayı ben de istemiyordum. Annemin ve babamın beni böyle görmesini hiç istemiyordum ama lanet olsun ki elimden bir şey gelmiyordu. Zayıf karakterime söz geçiremiyordum.

“Buket, bizim gitmemiz lazım...”

Ağzımı açıp itiraz cümleleri kuracaktım ki bana öfkeyle bakan bir çift yeşil göz sayesinde söyleyeceklerimi yutmak zorunda kalmıştım. Annem benim sessiz kalmam üzerine konuşmaya devam etti.

“Kendine iyi bak ve hiçbir şey için kendini üzme... Biz her zaman senin yanındayız, kızım,” dedikten sonra bana doğru uzanarak yanağıma bir öpücük bıraktı. Gözlerimi zorlayan yaşları akıtmamaya çalışarak, “Babam?” diye sordum. Annem, “Baban benden önce çıktı... Kendine çok iyi bakmanı söyledi,” dedikten sonra bir eliyle yanağımı okşayarak hızla yanımdan ayrıldı. İşte şimdi kendimi fazlasıyla çaresiz ve yalnız hissediyordum. Bu yer, bu insanlar, kocam olacak adamın yeşil gözleri, her şey boğmaya başlamıştı beni. Ayakta durmakta zorluk çekiyordum. Annemin arkasından yaşla dolu gözlerle bakarken, kocamın eli elimi kavradı ve yalnızca bir sözcükle peşinden sürüklemeye başladı.

“Gidiyoruz.”

BÖLÜM 3

Yeni Haya

Elimin içindeki küçük ve fazlasıyla yumuşak eli umursamamaya çalışarak adımlarımı daha da hızlandırdım. Bir an önce bu saçmalıktan kurtulmalı ve biraz soluk almalıydım. Boğuyordu beni böyle şeyler. Güce âşık bir adam olsam da gösterişten hiç haz etmezdim. Çünkü gerçekten değerli olan şeylerin gösterişe hiçbir zaman ihtiyacı yoktu.

Arka kapıya geldiğimizde tek bir gazeteci bile görmek beni şaşırtmamıştı. Babam ve annem her zamanki gibi fazlasıyla dikkatli davranmış, gizliliğe önem vermişlerdi. Geldiğimizi gören görevli bana doğru yaklaşarak anahtarını uzattı ve çiftlik evinin hazır olduğunu söyledi. Anahtarı elinden alarak Buket'i aracın açık duran kapısından içeri soktum. Kapıyı kapayıp kendi tarafıma geçtiğimde biraz olsun rahatladığımı hissettim. Bu yapmacık dünyadan uzaklaşma zamanı gelmişti.

Arabayı çalıştırdığımda gözüm istemsizce yanımdaki kadına kaymıştı. Gördüğüm manzaraya birkaç saniye daha baktım ve başımı çevirdim. Başını cama yaslamış, gözleri kapalıydı.

Hafifçe camı açarak gecenin kokusunu içime çektim. Temiz havayı uzun uzun soludum. İçimde garip bir huzursuzluk vardı. Yaptığım şeyin doğruluğundan emin olamıyordum belki de. Oysa yaptığım şeyin doğruluğundan emin olamamak benim gibi bir adam için basitlikten başka bir şey değildi. Emin olmak istiyordum. Türkiye'nin en zengin adamlarından biri olma uğruna vazgeçtiğim özgürlüğüm-den pişman olmak istemiyordum. Hayatımda pişmanlığa yer yoktu, pişmanlığa asla yer veremezdim.

Gözlerimi kısa bir an yanımdaki kadına çevirdim yeniden. Ne değişik bir kızdı. Az önce korkudan titrerken, şimdi yüzünde çok rahat bir ifadeyle gözlerini kapamış uyuyordu. Ruh halinin değişim hızı şaşırtıcıydı doğrusu.

Aklımı başıma toplayabilmek için, arabanın hafifçe aralık duran penceresini yarısına kadar açtım. Derin derin soluk aldım. Başımın içi tıpkı sisli ve karanlık bir gece gibiydi. Görüş alanı sıfır, her türlü tehlikeye açık bir haldeydim. Bir an önce bu sisten ve karanlıktan kurtulmam gerekiyordu.

Çiftlik evinin önüne gelince arabayı durdurdum ve camın izin verdiği ölçüde eve doğru baktım. Buraya gelmeyeli yıllar olmuştu. İki katlı ve gösterişten uzak bir evdi. Önünde güzel bir bahçesi ve çardağı vardı. Hiç değişmemişti. Yıllar önce nasıl bıraktıysam hâlâ aynı durumdaydı. Sadece kullanılmadığı için biraz soğuk bir izlenim veriyordu ev.

Eski anıların yeniden benliğimi sarmasına izin verme-

den, yanımdaki kadına çevirdim bakışlarımı. Yola çıkmadan önce nasılsa, şimdi de aynıydı.

Hafif bir nefes bıraktım dudaklarımın arasından. Adından başka hiçbir şey bilmediğim bu kadın benim karım olmuştu. Karım... Hayat garipti. Siz ne kadar planlar yaparsanız yapın bir anda onları yok edebiliyordu. Gerçi alışmışım hayatın benden aldıklarına, bozulan planlarıma... Şaşırmıyordum artık... Hatta tepkisiz kalmayı bile öğrenmiştim.

Kendimi toparlayarak, "Kalk," diye seslendim. Fakat hiçbir tepki alamadım. Sesimi biraz daha yükselterek, "Sana söyledim, kalksana!" diye bağırdım. Bağırma ile sızırarak gözlerini açması bir oldu. Bir an ne olduğunu ve nerede olduğunu anlayamadı, etrafına bakınırken gözleri benim gözlerimle buluştu ve kaskatı kesildi. Yüzündeki şaşkınlık yerini korku ve öfkeye bırakmıştı.

Onu umursamayarak arabadan indim. Bir zamanlar huzur bulduğum bu yer, şu an benim için bir anlam ifade etmiyordu. Buranın ancak onlarla huzurlu olduğunu anlamıştım.

Açılan kapının sesi ile hafifçe arabaya doğru çevirdim bakışlarımı. Ay ışığının altında beyaz gelinliği ile çirkin bir meleği andırıyordu.

Eve doğru yürüdüğümde arkamdan geldiğini fark etmiştim. Kapıyı açtım ve kenara çekilerek girmesini bekledim. O da ne yapmaya çalıştığını anlamış olacak ki içeri girdi. Ben de peşinden girerek kapıyı kapadım ve her yerini ezbere bildiğim evin ışığını yaktım. Girişle bir olan salona doğru ilerleyerek üzerimdeki ceketini çıkarıp köşedeki tek

kişilik siyah koltuğa oturdum. Buket ise hâlâ ayakta ve girişte duruyordu.

Elimle koltukları göstererek, “Otur,” dedim. Bir süre boş gözlerle bana baksa da, sonrasında dediğimi yapıp tam karşımdaki koltuğa oturmuştu.

“Birkaç gün buradayız...”

Sessiz kaldı. Normalde kadının az konuşanını severdim fakat bu kadının sükûneti beni rahatsız etmeye başlamıştı.

“Bu evlilik,” dedim ve derin bir soluk aldım. “Bu evlilik hangi koşullarda yapılmış olursa olsun, sen benim karım-sın artık... Yaptığın, söylediğin her şey ben yapmışım, ben söylemişim gibi olacak... O yüzden, dışarıya karşı da aynen böyle sağır ve dilsiz olmanı tercih ederim. Zira içinde bulunduğum cemiyet dedikodulara aç sırtlanlarla ve rezillik arayan aç kurtlarla dolu. Eğer...” dedim ve hafifçe gülümседim, “...beni o sırtlanlara, o aç kurtlara reklam edecek olursan... Seni kendi ellerimle o sırtlanlara, aç kurtlara yem ederim.”

İfadesiz yüzünde anlamlandıramadığım bir gülümseme belirdi. Bu gülümseme fazlasıyla rahatsız etmişti beni.

“Karşılık vermeyi düşünüyor musun?”

Yine sessiz kalmıştı. Ancak yüzündeki beni fazlasıyla rahatsız eden ve verdiği rahatsızlık her saniye biraz daha artan o gülümseme hâlâ duruyordu.

“Merdivenleri çıktığında sağdaki ilk oda, gidebilirsin,” diyerek bu rahatsızlık hissinden kurtulmaya çalıştım. Onun ayağa kalkıp merdivenlere yönelmesiyle ardından bakmaya başladım. Güzel bir kadın değildi fakat çirkin de değildi.

Ortalamaydı. Bana göre belki de ortalamanın altında bile olabilirdi.

Kocamın yanından neredeyse koşarak ayrıldıktan sonra odam olduğu belirtilen yere girdim. Kapı da tıpkı merdivenler gibi ahşaptı. Bu da bu eve ayrı bir güzellik katmıştı. Gerçekten burası her insanın yaşamak isteyebileceği bir çiftlik eviydi.

Oda yine ahşap dolaplarla ve çift kişilik bir ahşap yatakla döşenmişti. En köşede bir kapı vardı. Banyo olduğunu düşündüğüm bu kapıyı açtığımda yanılmadığımı gördüm. Banyo çok lüks olmasa da gayet temiz ve kullanılabilir görünüyordu. Büyük bir ayna vardı. Aynadaki yansımama baktım uzun uzun. Ben de tabii ki her genç kız gibi gelinlik ve evlilik hayalleri kurmuştum ama benim hayallerim kesinlikle böyle değildi. Benim hayallerimde her şey daha sıradan ve daha sadeydi. Ne bugünkü gibi şatafat vardı ne de insana küçük dağları ben yarattım edasıyla bakan o insanlar. Onları hatırlamak bile ürpermeme neden oluyordu.

Birbirlerine büyük bir açlıkla bakan, birbirlerinde kusur arayan insan topluluklarından hazzetmezdim. Bu yüzden daima çok az arkadaşım olmuştu. Annem bu tutumumun yanlışlığını savunurken, babam her zaman bir şövalye gibi kalkanını bana siper ederdi. Annem bu yüzden sık sık babama benzediğimi söyleyip dert yansa da, onun da huzurlu, sessiz hayatımızı fazlasıyla sevdiğine emindim.

Son olaylar olmasa bu huzur sonsuza dek devam ede-

cekti ama öyle olmamıştı. Şu an yüzünü bile iki kere anca gördüğüm bir adamla evliydim ve onunla aynı evde kalıyordum. Korkuyor muydum? Delicesine. Öfkeli miydim? Fazlasıyla. Ama yine de tüm bunlara rağmen susuyordum. Sükûnetimi koruyarak, olabildiğince az yara almaya çalışacak ve günü geldiğinde karşımdakini mahvedecek kadar güçlenmiş olarak savaşıacaktım. İşte o güne kadar, sadece sabra ihtiyacım vardı. Bir annenin çocuğuna gösterdiği sabır gibi güçlü ve büyük bir sabra ihtiyacım vardı.

Biraz olsun kendime gelip, aklımı toparlamak amacıyla yüzüme birkaç kez su çarptım. Üzerimdeki pahalı gelinlikle bile ne kadar avam¹ durduğumun farkındaydım ama bu zerre kadar umurumda değildi. Umurumda olan tek şey, bir an önce zorla içine alındığım bu hayattan kurtulmaktı. Bunun dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyordum.

Dışarıdan bakınca bu düşüncem belki de insanlara fazlasıyla uçuk gelebilirdi. Sonuçta, ben bugün Türkiye'nin en zengin ve yakışıklı iş adamlarından birinin karısı olmuştum. Yakışıklı? Zengin olduğu doğrudu fakat yakışıklılık kısmını belki bir daha düşünmeliydim. Ah, kimi kandırıyordum ki! Kocam olacak o kendini beğenmişin, sert yüzü ve yeşil gözleriyle ayartamayacağı ya da etkileyemeyeceği hiçbir kadın yoktu. Yüzüne bu kadar az bakmış olmama rağmen ben bile fark edebildiysem, diğer kadınların fark etmemesi imkânsızdı.

Bu düşünceyle yüzümü buruşturdum. Onun hakkında hangi kadının ne düşündüğü benim zihnimi meşgul edemezdi, etmemeliydi. Daha fazla düşünmemeye çalışarak

¹ Avam: Aşağı tabaka insan. (e.n)

gelinliği üzerimden çıkaracaktım ki yanımda hiçbir kıyafetimin olmadığını fark ettim. Banyodan çıkarak, büyük bir umutla ahşap dolapların kapaklarını açtım ama içlerinin boş olduğunu gördüğümde bütün umutlarım sönüverdi. Bu rahatsız gelinlikle uyuyamazdım fakat onu çıkarıp iç çamaşırlarımla da uyuyamazdım. Bir çözüm bulmam gerekiyordu. Aslında bu soruna benim değil, kocam olacak o kendini beğenmişin bir çözüm bulması gerekiyordu.

Sertçe açılan kapı ile korkuyla yerimden sıçrayarak yan tarafa, kapıya doğru çevirdim bakışlarımı. Elinde kıyafetler vardı. Yüzü aşağıdaki gibi ciddi ve umursamazdı.

“Kıyafetlerini getirmelerini söylemediğimi hatırladım. Birkaç gün bunlarla idare et.”

Elindekileri umursamaz bir tavırla yatağa attı ve bir süre boş gözlerle bana baktı. Ensemde başlayıp sırtıma doğru yayılan ürpertiye umursamamaya çalışarak, onun balta girmemiş bir ormanı anımsatan yeşil gözlerine bakmaya devam ettim.

“Bu tür durumlarda teşekkür etmen gerekir.”

Sesi fazlasıyla alaycı çıktığı halde, yüzü ve gözleri hâlâ ifadesizliğini koruyordu. Ben de sükûnetimi koruyarak ona bakmaya devam ettim. Yüzündeki birkaç kasın kasılması ile öfkелendiğini anlasam da geri adım atmamaya kararlıydım.

“Bu kadar basit bir edep kuralını bile öğrenemeyecek kadar zekâ yoksunu musun?”

Açıkça soğuk savaşı bir yana bırakmış, sıcak çatışmaya girmemiz için zemin hazırlıyor ve içimdeki öfkeyi alevlen-

diriyordu. Sakinleşmek için birkaç kısa nefes aldım ama bu bile fayda etmiyordu. Karşımdaki adam böylesine kibirli dururken, savunmaya yönelik taktiklerimin onun üzerinde bir etkisi olacağını düşünemezdim. Dünyanın kanunuydu bu; zayıf olan güçlü olana yenilmeye mecburdu her zaman. Fakat benim yenilgim sadece kısa süreli olacaktı. Bu kısa sürede zayıflığımdan kurtulacak, dikkatle hazırlayacağım yıkıcı darbemi indirecektim.

“Susmaya devam edeceksin.”

Tespitini onaylamadan ifadesiz gözlerle bakmayı sürdürdüm. Benim ifadesizliğim karşısında, yüzündeki bütün kaslar her geçen saniye biraz daha öfke ile kasılıyordu. Korkuyor muydum? Korkuyordum! Bunu ona belli edecek miydim? Asla!

“Peki, sen istedin.”

Ben daha ne söylediğini anlamaya fırsat bulamamışken, ansızın ahşap dolabı sırtımda hissetmiştim. Üstelik kendini beğenmiş kocam beni vücuduyla dolap arasına sıkıştırmıştı. Soluk alıp verişlerim hızlandı. İçim öfke ve korkuyla kavrulurken, yüzümü ifadesiz tutmaya çalışarak ona baktım. Aramızda yok denecek kadar az bir mesafe vardı. O öfkeyle solurken, nefesi yüzümü yalıyordu. Normalde bundan rahatsız olmam gerekirdi, değil mi? Olmadım. Adamın nefesi fazlasıyla temiz kokuyordu.

“Konuşmamakta kararlı mısın?” diye sordu. Bir yandan da bir eli boynumun etrafında geziniyordu. Bu dokunuşlarla kalbim göğüs kafesimi delegecek kadar hızlı atmaya başlamıştı. Korku yavaş yavaş her uzvumu etkisi altına alıyordu. Titreme nöbetimden bahsetmiyordum bile. Ama tüm bun-

lara rağmen, bu adama meydan okumaktan kendimi alıkoymıyordum. Tam bir aptal gibi davranıyordum.

“Son kez soruyorum, konuşacak mısın?”

Sustum. Sustum. Sustum. Delice bir cesaretle sükûnetimi korumaya çalışırken, boynumdaki elin enseme doğru kaymasıyla hafifçe ürperdim. Bir şeyler söylemek için ağzımı açmaya yeltenmişim ki, onun o erkeksi ve sert dudakları buna engel oldu. Çok kısa bir an, dudaklarının baskısını dudaklarımda hissettim. Usulca kendini geri çekmesinin ardından öfke dolu gözlerimi onun koyulaşmış gözlerine sabitledim. Yine sustum. O da sustu. Ama gözlerimiz fazlasıyla konuşuyordu.

“Bir daha...” dedi boğuk bir sesle. Aklını toparlamaya çalışıyor gibiydi. “Sana bir şey sorduğumda, bana yanıt vereceksin yoksa inan bu kadarla kalmam.”

Bu tehdit karşısında sersemlemiştim. Bu gerçekten fazlasıyla alçakçaydı. Gücü ancak buna mı yetebiliyordu? Belki de ben bu adamı fazla abartmışım gözümde, gereğinden fazla.

Ensemden elini çekerek kapıya doğru yönelmişti ki arkasını dönmeden olduğu yerde durdu.

“Söylediklerimi umarım iyi anlamışsındır. Senin yüzünden kendimi bir daha bu şekilde cezalandırmak istemiyorum. Sayende ağzımın içinde iğrenç bir tat oluştu. Sanırım dişlerimi fırçalamam bile bu iğrenç tadı yok etmeyecek.”

Midemi bulandıran bu sözlerin ardından ahşap kapı kapandı. Onun çıkıp gittiği kapıya boş gözlerle baktım. Ömrüm boyunca hiç bu kadar aşağılanmamıştım, ama bu

adam sayesinde bunu da görmüştüm. Üstelik bunun son olacağını sanmıyordum. Ne de olsa daha yeni başlamıştık.

Sabah sporunun son aşamasını da tamamladıktan sonra dolaptan bir şişe su alarak kafama diktim. Annem bu manzarayı görse muhtemelen sinirinden kıpkırmızı olurdu. Yalnızca bu kadarını yapabiliirdi tabii. Çünkü anneme verdiğim izin yalnızca bu kadarla sınırlıydı. Daha fazlasına ne benim iznim ne de annemin cesareti vardı.

Salona geçerek kendimi rahat koltuklardan birine bıraktım. Aklımdaki düşünceler hoşuma gitmemeye başlamıştı. Dün gecedan beri ürkek ve çirkin karımın dudaklarının tadını düşünüyordum. Onun odasına gitmem tamamen hataydı. Kıyafetlerini buraya getirmelerini söylememek gibi bir hata yapmam yetmemiş, üzerine bir de onu öpmüştüm. Üstelik ona söylediğimin aksine, bundan iğrenmiş falan da değildim. Ve bunu kabul etmek istemesem de, devamını merak etmiş ve istemiştım. Ne tezattı ama! Dış görünüşü ilgi çekici değilken, dudakları fazlasıyla ilgi çekiciydi.

Çalan telefonumun sesi ile neredeyse şükredecektim. Bir süre karımın dudaklarından başka bir şeye odaklanmayı istiyordum. Ne olduğunun önemi yoktu. Yalnızca o dudakları düşünmesem yeterdi.

Arayanın asistanım Edis olduğunu görünce bekletmeden açtım.

“Ömer Bey, çok özür dilerim rahatsız ettiğim için ama acil bir durum var.”

Genç asistanımın sesi heyecanlıydı ve paniğe kapılmış olduğu belliydi. Bu da ister istemez beni germeye yetmişti.

“Sorun değil, Edis.”

“Ömer Bey, işçiler iş bırakma eylemi yapıyorlar.”

“Hangi fabrika?”

“Gebze’deki fabrikanızda.”

“Sayı ne kadar?”

“Şu an için yüz kişiler.”

“Fabrikadaki işçi sayısı ne kadar peki?”

“Üç yüz, efendim.”

Derin bir soluk aldım. Şu an söyleyeceğim şey hoşuma gitmiyordu ama buna mecburdum. İş dünyasında acımasızlığıyla ünlü bir adamdım. Bunu da tüm çalışanlarımın gayet iyi bildiğini biliyordum. Bu yüzden işçilerimin cesaretini fazlasıyla gereksiz ve yersiz bulmuştum.

“Herkesi topla. O iş bırakma eylemi yapan yüz kişiyi kov. Diğerleriyle de toplantı yapıp, ne istediklerini bana rapor et. Yarın şirkete getirirsin.”

“Peki, efendim. Tekrar özür dilerim, iyi günler.”

Asistanıma karşılık verme gereği duymadan telefonu kapadım. Bakışlarımı merdivenlerin kenarında gördüğüm gölgeye çevirdiğimde Buket’i gördüm. Benim kıyafetlerimleydi. Üzerindeki mavi tişört neredeyse elbise gibi olmuştu. Siyah eşofman altı da tıpkı çuval gibi duruyordu. Saçları açıktı. Gözlerinin altında yeni yeni belirginleşmeye başlayan morluklar dikkatimi çekti. Teni süt beyazıydı ve şu anda fazlasıyla soluk duruyordu. Bakışları tıpkı bir heykelin bakışları kadar donuktu.

“Konuşmalarımı mı dinliyorsun?”

Sorum Buket’in üzerinde hiçbir tesir bırakmamıştı. Hâlâ aynı donuk bakışlarla bana bakmaya devam ediyordu.

“Sabrımı mı deniyorsun, Buket?”

Aynı donuk bakışlarla bakmaya devam etti. Homurdanarak elimi saçlarımın arasından geçirdim. Bakışlarımı bir an olsun onun donuk bakışlarından çekmemiştim.

“Dün gece ders olmadı sanırım sana.”

Bir an için Buket’in yüzünde beliriveren telaşı fark ettim. Karım sandığım kadar da donuk değildi anlaşılan.

“Onları kovacak mısın gerçekten?”

Bir an afallamama engel olamadım. Bu kadınla tanıştığım andan beri kurduğu en uzun cümleyi duymuştum. Oturduğum yerde hafifçe gerilerek hâlâ donukluğunu sürdüren gözlere daha dikkatli bakmaya başladım. Oradaki endişeyi göremesem bile fark edebiliyordum. Garipti. Karımın aslında kendi geleceği için endişeli olması gerekirdi ama o tanımadığı işçiler için fazlasıyla endişelenmiş gibiydi.

Buket’in sorusunu anlamamış gibi davranarak, umursamaz bir tavırla, “Kimleri?” diye sordum.

“İşçileri.”

Buket aynı donuk ifadeyle ve hızla yanıt vermişti. Sesi- nin pürüzsüzlüğü şaşırtmıştı beni. Adeta meleksi bir tonda konuşmuştu. Önce dudakları, şimdi sesi... Bu düşünceler aklımdan geçerken, homurdanmaktan kendimi alamamış- tım.

“Kapıyı dinlediğine göre yanıtı duydun.”

“Kovmasan...” dedi ve kendini zorladığını belli eden titrek bir sesle, “...olmaz mı?” diye mırıldandı.

“Neden kovmayayım?”

Ses tonumda bariz bir alay vardı. Karımın kendi geleceğini bırakıp başkalarının geleceği için böyle çabalaması fazlasıyla komik gelmişti.

“Aileleri için.”

“İş bırakma eylemi yaparken onlar kendi ailelerini düşünmediler. Ben mi düşüneyim?”

Buket durduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. Tüm olumsuz sözlerime rağmen yine de pes etmeyerek, “Bir daha düşünsen?” diye sordu.

“Hayır, düşünülecek bir şey yok.”

“Ama...”

“Onlar benim kim olduğumu ve böyle bir durumda asla hoşgörülü olmayacağımı biliyorlardı. Bunu bile bile iş bıraktılar. Bu ne anlama gelir, biliyor musun?”

Derin bir soluk aldım. Tiksinme belirten bir yüz ifadesiyle, “Bu ihanet demek... Ve ben bana ihanet edenleri asla affetmem,” dedim.

İşte o an, Buket’in gözlerindeki endişeyi daha net fark edebildim. Karımın endişesinin kendi geleceği için mi yoksa işçiler için mi olduğunu anlamadım. Anlamak için de çaba göstermedim. Oturduğum yerden kalktım ve yavaş adımlarla yanına gittim. Kokusu genzime doluyordu. Kokunun beni etkilemesine izin vermeyerek, “Bir daha beni gizlice dinleme ve sakın işlerime karışma!” dedim. Karşılık alamayacağımı bildiğimden devam ettim. “Odada eşyan varsa al. Gidiyoruz.”

Hiçbir şey söylemeden ahşap merdivenlere doğru yöneldi. Bakışlarımı bir süre ondan alamadığımı neden sonra fark ettim. Kendimi toparlayıp ahşap merdivenlerden başka tarafa döndüm. Kendimde gördüğüm bu değişimden hiç hoşlanmamıştım. Üstelik bu değişimin nedenini anlamamak da benim açımdan sıkıntı vericiydi.

Sinirlenmemeye çalıştım. Her şey ters gitmeye başlamışken bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ama yapmak zorundaydım. Birkaç gün burada başımı dinleyeceğimi düşünmüştüm fakat görünen o ki işlerim buna müsaade etmiyordu. Dinlenme hakkım bile yoktu. Üstelik şimdi bir de evliydim. Hayat benim için fazlasıyla çekilmez bir hal almaya başlamıştı.

BÖLÜM 4

Cehennem

Elimde tuttuğum bembeyaz gelinliğimle arabanın yanında kocam olacak kasıntıyı bekliyordum. Dış kapıyı da kilitleyip arabanın yanına doğru gelmesiyle rahat bir soluk aldım. On dakikadan uzun süredir burada dikili durmaktan fazlasıyla rahatsız olmuştum. Gözlerinin elimdeki gelinliğe kaydığını görünce düşüncelemi bir kenara bırakarak onun yeşil gözlerine baktım. Donuktu. Fazla donuk. Bakışları hiçbir duyguyu ele vermiyordu. Fakat sert yüzü gözlerinin aksine sıkıntılı bir ifadeyle çevrelenmişti.

“Elindeki ne?”

Sesi soğuk çıkmıştı. Bu ses tonuyla, karşısındaki kim olursa olsun, kalbinde rahatlıkla kış mevsimini başlatabilirdi. Tıpkı dünden beri benim kalbimde olduğu gibi.

“Tek eşyam bu gelinlik,” dedim düz bir sesle. Benim konuşmam üzerine sert yüzünde kısa bir şaşkınlık belirse de, bunu profesyonelce yok etmeyi başarmıştı. Bu adam duygularını göstermemek konusunda fazlasıyla tecrübeli görünüyordu.

Attığı birkaç adımla aramızdaki mesafeyi kapadığında, çok geçmeden yeni bir titreme nöbetine gireceğimi anlamıştım.

“Ver onu bana.”

Neyi kastettiğini anlamayarak boş gözlerle baktım ve düz bir ses tonuyla “Neyi?” diye sordum. O ise, bana yanıt vermek yerine, ellerimin arasındaki gelinliği sertçe çekip bir gazete parçası gibi buruşturdu. İçimde bir yerlerin kanamaya başladığının hissettim. Şimdi yine susmam gerekiyordu. Sükûnetimle Ömer’i delirtmeliydim. Ama susamadım. Bu sefer kendime hâkim olamayarak, “Ne yapıyorsun?” diye mırıldandım. Beni duymamış gibi davranarak, bahçenin bir kenarında duran çöp kutusuna doğru yürümeye başlamıştı. Çöp kutusunun yanına gidene kadar aklımdan geçen yapmayacak diye kandırmaya çalıştım kendimi. Fakat tam olarak düşündüğüm şeyi yapınca gözlerimin dolmasına engel olamadım. O nasıl benim gelinliğime bir çöp muamelesi yapabilirdi? Evet, istemeyerek giymiştim o gelinliği, ama nedeni ne olursa olsun o benim gelinliğimdi ve bu yaptığı çok küçük düşürücüydü.

Bir açıklama bekliyordum. Yaptığı şey korkunçtu ve bu konuda bana bir şeyler söylemesi şarttı. Ama o hiçbir şey söylemedi. Arabaya binerek benim binmemi beklemekten başka bir şey yapmadı. Delirmek üzere olduğumu hissediyordum. Daha ilk günden akıl sınırlarımı zorlamaya başlamıştı. Sükûnet yeminime büyük bir darbe indirmişti.

Duyduğum korna sesiyle istemsizce arabaya bindim. Sabırsız bir adamdı. Fazlasıyla soğukkanlıydı fakat sabırsızlık gibi bir zaafı vardı. Beni beş dakika beklemeye daya-

namayışı bunu açıkça ortaya koyuyordu. Üstelik tek zaafı bu değildi. Onun karşısında susmam da onu delirtiyordu ve sabırsızlığına yenilerek daha büyük hatalar yapabiliyordu. Örneğin, dün gece beni öpmesi gibi... Bunu hatırlamak bile yüzümün alev almasına neden olmuştu. İstemsizce suratımı astım. Bu yanımdaki adamın bana yaptığı hiçbir şeyden etkilenmek istemiyordum. Aslında ben sadece benden uzak durmasını istiyordum. 'Bir gün,' dedim içimden, 'bir gün belki ona bu konuyu açarım.' Sonuçta onun da beni istemediği ortadaydı. Evli olup da ayrı yaşayabilirdik. Bu fikir gerçekten aklıma fazlasıyla yatmıştı. Bunu ona söyleyecektim ama biraz daha zamanı vardı. Sözde kocam olan bu adamla konuşmalarımın hepsini toptasak elli kelime ancak ederdi. Onu biraz daha tanımam gerekiyordu. Ancak o zaman bu teklifi yapıp yapamayacağım konusunda fikir sahibi olabilirdim.

Şu an nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne komedi ama! Nereye gittiğimizi bilmiyordum, üzerimde onun kıyafetleri vardı ve fazlasıyla da açtım. Dün bu düğün saçmalığı yüzünden hiçbir şey yememiştım. Bugün de kahvaltı etmeme bile fırsat vermeden arabaya bindirmişti beni.

"Buket."

Ona yanıt vermek istemiyordum, ama dün gece yaptığı şeyi göz önüne alınca yanıt vermem gerektiğini de biliyordum. Soğuk bir sesle, "Efendim," dedim. Bir an gözlerini yoldan ayırıp bana baktıysa da bakışlarını hemen yola çevirmişti. Anlaşılan bugün ona karşılık veriyor olmam onu fazlasıyla şaşırtmıştı.

“Eve gidiyoruz. Ailemle yaşayacağız. Onlara karşı saygılı olacaksın.”

“Ya olmazsam?”

Bunu ben mi sormuştum? Kendime inanamadım. Ömer de buna inanmamış olacak ki gözlerini tekrar bana doğru çevirdi ve az öncekine oranla biraz daha uzun baktı. Bakışlarını tekrar yola odakladığıdaysa, umursamaz bir ses tonuyla, “Canını yakarım,” dedi.

İşte buna gülmekten kendimi alıkoyamadım. Canımı yakarmış. Daha ne kadar canımı yakabileceğini zannediyordu ki bu adam? Benim kaybedecek bir şeyim kalmamıştı. Bunu neden anlamıyordu?

“Bakıyorum da, canını yakacak olma ihtimalim bayağı hoşuna gitti.”

“Canımı yakabilme ihtimalin yok. Her şeyimi aldın elimden.”

“Daha değil. Henüz almadığım şeyler var.”

İrkilmeme engel olamadım. Yine sözleriyle bütün bednim titretmeyi başarmıştı. Sesimin güçlü çıktığını umarak, “Ne demek bu?” diye sordum.

Dudakları alayla kıvrıldı.

“Bana çocuklar vereceksin.”

İşte bu bardağı taşıran son damlaydı. “Damızlık değilim ben!” diye bağırdım. O ise benim öfkemin aksine gayet sakin bir tavırla arabayı sağa çekerek durdu. Yüzünü benim öfkeli gözlerime ve titreyen bedenime çevirmişti.

“Aslında düşündüğüm kadar çirkin değilsin.”

Ne saçmalıyordu bu adam? Benim çirkinliğim ya da

güzelliğim hakkında yorum yapmak ona mı kalmıştı? Öfkeyle, "Bu seni hiç ilgilendirmez," diye fısıldadım. Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

"Sen benim karımsın, tabii ki beni ilgilendirir."

"Karın olmaya zorlandım."

"Sonuç olarak karımsın."

Sustum. Haklıydı çünkü. Zoraki de olsa bu adamla evlenmişim. Ne yazık ki şu sıralar bu durumu değiştirmem mümkün değildi.

"Bak Buket, benimle sorun yaşamayan hayatını daha fazla zorlaştırmaktan başka bir işe yaramaz. Bu yüzden benim söylediklerimi dikkate al. Bu şekilde sorun yaşamayız."

İstemesem de kocam olmuş bu adamın özgüveni ve ben-cilliği karşısında çıldırmamak imkânsızdı. Her şeyi yönetebileceğini düşünüyordu. Üstelik bu yönetebileceği şeylerin arasına beni de katıyordu. Karşılık vermedim ona. Zamanı geldiğinde kim kimi yönetecek görecektik.

Sessizce yol alıyorduk. Aslında bu sessizlik fazlasıyla işime gelmişti. Buket ile konuşmaya başladığımdan beri, onun çirkin bir kadın olmadığını fark etmişim.

Bu evliliğimizin birinci günüydü ama karım daha ilk günden bana kafa tutmuştu. Dünkü sükûnetinden sonra bugünkü ani çıkışları fazlasıyla dikkatimi çekmişti. Normalde az konuşan, soru sormayan ve söylediklerimi yapan kadınlardan hoşlanırdım. Bu kız dün gece susmuştu. Tıpkı normalde tercih ettiğim kadınlar gibi. Fakat bu suskunluk

bana huzur vermek yerine sinirlerimi bozmuştu. Bugün ise dünkü susan kadın yok olmuş, sözünü esirgemeyen bir kadının gelmişti.

Büyük beyaz demir kapıların önünde durarak, güvenliğin kapıları açmasını bekledim. Evime gelebilmişim sonunda. Buket'in kaçamak bakışlarla etrafına baktığının farkındaydım ama önemsemedim. Büyük kapılar iki yana açılınca eve doğru giden ağaçlık yolda bir süre ilerledim. Daha sonra arabamı evdekilere ait diğer arabaların yanına park ettim. Derin bir soluk alarak ona doğru döndüm.

"Söylediklerimi sakın unutma."

Karşılık vermemişti. Karşılık vermeyişi bir yana, dönüp bakmamıştı bile. Umursamazca önündeki boşluğa bakıyordu. Öfkeyle kasıldım. Bu küçük hanımın başımı fazlasıyla ağrıtacağından emindim artık. Sert bir sesle, "İn!" dedim. Onun arabadan inmesiyle ben de indim ve eve doğru yürümeye başladım. Gözlerimi bir an bahçenin korkuluklarından ayırıp muhteşem boğaz manzarasına doğru çevirdim. Saatlerce bu bahçede oturup boğazı izlemek en sevdiğim şeylerden biriydi. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Taş merdivenlere doğru yöneldiğimde, Buket'in arkamdan geldiğini bildiğim için dönüp bakma gereği duymadım. Hoş, arkamdan gelmeyip de ne yapacaktı?

Zile bastığımda hizmetçi kızlardan biri hemen gelip kapıyı açtı. Beni karşısında görünce bakışlarını yere çevirerek, kenara doğru çekildi. Umursamadım. İnsanların benden korkması hep olan bir şeydi.

İçeri geçip yan taraftaki yemek odasına doğru ilerledim.

Tahmin ettiğim gibi herkes kahvaltıdaaydı. Ailem beni fark ettiğinde, herkesin bakışları kısa bir an benim üzerimde gezindikten sonra hemen arkama yönelmişti. Karımın arkamda olduğunu biliyordum. Ailemin bakışlarındaki şaşkınlığı ve merakı çok rahat görebiliyordum. Şaşırmaları çok normaldi: Hem erken gelmiştik hem de karımın üzerinde benim kıyafetlerim vardı. Benden bir açıklama beklediklerinin farkındaydım ama onun yerine masada her zamanki yerime geçerek, “Servis aç,” dedim köşede duran kıza. Annemin bana çevrilmiş ayıplayan bakışlarını fark etsem de umursamadım. İnsanların ayıplayan ya da yadırgayan bakışlarını umursamayı bırakalı çok olmuştu.

Bayılmamak için kendimle büyük bir savaş veriyordum. Ömer’in beni umursamadan böyle rahat hareket etmesini beklemiyordum. En azından ailesi ile tanıştıırır diye düşünmüştüm ama yanılmışım işte. Bu adamdan hiçbir şey beklememem gerektiğini öğrenmeliydim. Aksi takdirde şu ankinden çok daha beter durumlara düşmem kaçınılmazdı.

“Evine hoş geldin, kızım.”

Duyduğum ses ile başımı kaldırdım. Herkesin bakışlarının benim üzerimde olduğunu görebiliyordum. Masada Ömer’le birlikte altı kişi vardı. Ömer’in annesi ve babası dışında iki genç kadın, bir de Ömer’e benzeyen bir adam... Kadınlardan birinin karnı burnundaydı. Gözlerimi masadan ayırarak Ömer’in annesine baktım ve “Hoş bulduk,” dedim.

“Gel, otur kızım, kahvaltı edelim.”

Kadının sesindeki şefkat annemi hatırlatıyordu. Bir an önce buradan uzaklaşmam gerektiğini anladım. Aksi takdirde herkesin içinde ağlayabilirdim. Fazlasıyla açtım ama şu an için doğru olan yalnız kalarak içimi boşaltmaktı. Bu yüzden, “Ben mümkünse biraz dinlenmek istiyorum,” dedim. Sesim titremişti. Umursamadım. Bu evdeki herkes zaten bu evliliğin zoraki olduğunu biliyordu. Kimseye rol yapacak durumda değildim.

Kadın zarif bir gülümsemeyle, “Tabii kızım, kızlar seni odana götürsün,” dedi. Bunun üzerine rahat bir soluk alabildim. Fakat bu rahatlamam kısa sürmüştü. Ömer sert bir sesle, “Masaya geç, Buket!” dedi.

Vücudum öfkeyle kasılmıştı. Ateş saçan gözlerimi adamdan saklama gereği duymadan, onun yeşil gözlerine baktım. Hâlâ donuktu. Hiçbir şey göremiyordum orada ve bu durum fazlasıyla canımı sıkıyordu. Sesimi sakın bir tonda tutmaya çalışarak, “Aç değilim,” dedim. Ömer ise beni duymamış gibi yaparak, hizmetçi kızın önüne getirdiği tabağına kahvaltılık birkaç şey koydu ve daha sonra tekrar gözlerini gözlerime sabitledi. Bu bakışlar yüzünden bedenimde oluşan titreme dalgasına engel olamadım.

“Gelip benim oturtmamı mı istiyorsun?”

“Aç değilim.”

“Buket, masaya geç.”

İtiraz cümlelerime devam edecektim ki Ömer’in babası Hakan Bey, “Kahvaltını et, öyle çıkarsın,” diyerek konuyu kapadı. İstemeyerek de olsa kahvaltı masasında, kendimi

tam Ömer'in karşısında buldum. Yanımda ise az önce fark ettiğim hamile kadın oturuyordu ve bana kibarca gülümsemişti.

Herkes sessizlik içinde kahvaltısını ederken ben de isteksizce bir şeyler yedim. Açtım. Ama canım hiçbir şey istemiyordu.

"İşçilerin yine isyan etmiş."

Duyduğum ses ile elimde olmadan bakışlarımı tabağımdan kaldırarak Ömer'in yanında oturan adama baktım. Ömer'e fazlasıyla benziyordu. Ama ses tonu Ömer'inki gibi soğuk değil, aksine çok neşeli ve sıcaktı.

"Karının yanından ayrılıp işlere zaman ayırabilirsen, Mehmet, işçiler de isyan etmez belki."

Ömer'in bu acımasız ve küçük düşürücü sözleriyle bütün vücudum buz tutmuş gibi geldi. Ben bu sözlerden bu kadar rahatsız olurken, Ömer'in yanındaki adam kahkaha ile karşılık vermişti.

"Ben senin büyüğünüm, bana biraz daha saygılı olmak zorundasın."

"Bir yıl."

"Olabilir, senden önce doğmuşum."

"Mehmet."

"Ömer, şu sinirlerini aldırmayı düşündün mü?"

"Karındaki çok konuşma huyu sana da geçti anlaşılan."

Şaşkınca bu konuşmayı dinlerken yanımdaki kadının, "Ömer, çok acımasısın," diyen tatlı isyanını duydum. Kadının gülerek Ömer'e bakıyordu.

"Meltem iyice kendine benzetmişsin kocanı."

“Kıskanma, Ömer.”

Ömer yapmacık bir kahkaha atmıştı. “Emin ol Meltem, kıskanacağım son insanlar bile değilsiniz.”

“Ağabey, yine huysuzluğun üzerinde,” diyen kişiye bakışlarımı çevirdiğimde yirmili yaşların başında olan kızı görmüştüm. Ömer’in hemen yanında oturuyordu. Bu evde yaşayan bütün kadınların fazlasıyla güzel olduğuna artık emin olmuşum. Kendimi ister istemez rahatsız hissettim. Üzerimde kocamın kıyafetleri vardı, saçlarım dağınıktı ve yüzüm kim bilir ne haldeydi. Bu düşüncelerin verdiği rahatsızlıkla daha fazla dayanamadım, oturduğum yerden kalkarak, “Size afiyet olsun. Ben odama gidebilir miyim?” diye sordum. Bunu doğrudan Ömer’in annesi, Esmâ Hanım’a bakarak sormuştum. Kadın yüzünde zarif bir gülümseme ile “Tabii ki,” dedi ve hizmetçilerden birini çağırarak bana eşlik etmesini istedi.

Hizmetçinin arkasından yemek salondan çıktım. Az önce girdiğimiz büyük kapının önüne geldiğimizde karşımda duran fazlasıyla büyük ve gösterişli merdivenleri fark ettim. Eve girdiğimde o kadar dağılmış durumdaydım ki bunu bile gözden kaçırmıştım.

Bu gösterişli merdivenin kocaman basamaklarını birer birer tırmandık ve uzun bir koridora girdik. İlk iki kapıyı geçtikten sonra, hizmetçi kız üçüncünün önünde durdu.

“Odanız burası.”

“Peki, teşekkür ederim.”

Hizmetçi kız sadece kibar bir baş selamı vererek yanımdan uzaklaştı. Altın renkli kapı kolunu tutup açtım ve içe-

riye girdim. Odayı görünce elimde olmaksızın soluğumu tuttum. Son derece büyük bir odaydı. Üstelik pencereleri kocamandı ve muhteşem boğaz manzarasını gözler önüne seriyordu. Odanın bir banyosu vardı. Ve kocaman bir yatak odanın yarısını kaplamış durumdaydı. Yatak örtüsü siyahtı. Perdeler ise yatak örtüsünün karamsarlığına zıt, açık mavi tonundaydı. Biraz daha odanın ortasına doğru ilerlediğimde bir köşede duran makyaj masasını fark ettim. Yandaki kapı da dikkatimi çekmişti. Oraya doğru gidince bunun giyinme odası olduğunu anladım. Üzerimi değiştirebilecek olmanın mutluluğuyla hemen dolapları açtım. Rastgele açtığım dolaplarda hep onun kıyafetlerini bulmuştum. Son iki dolabı açtığımda ise, fazlasıyla güzel ve pahalı kadın giysileri karşıma çıkmıştı. Bunlar benim giysilerim değildi. Israrla, her açtığım dolabı tekrar açtım ve kendi kıyafetlerimi bulmaya çalıştım ama hiçbir şey bulamadım. Annemin hazırladığı valizin izine bile rastlayamamıştım. Ne yapacağımı bilemez halde bir süre daha orada öylece dikildim. Derken, Ömer'in, "Buket," diyen sesi ile elimde olmaksızın soluğumu tuttum.

"Bana doğru dön."

Yüzümü olabildiğince ifadesiz tutarak ona doğru döndüm. Bu adamın ne zaman içeri girdiğini anlamamıştım bile.

"Ne yapıyorsun?"

Ömer'in sorusu üzerine sesimi sakın ve kontrollü tutmaya çalışarak "Kıyafetlerimi arıyorum," dedim.

Ömer gözüyle açık olan dolapları göstererek, "Bulmuşsun, daha ne arıyorsun ki?" diye homurdandı.

“Onlar benim kıyafetlerim değil.”

“Anlamadım?”

“Ben kendi valizimde getirdiğim kıyafetlerimi istiyorum.”

Karşımdaki adamın derin bir soluk aldığını gördüm. Sözlerimin onu sinirlendirdiğinin farkındaydım ama onun sinirlenmesini gerektirecek bir şey söylemediğimi de biliyordu.

“Şu eski valizden mi bahsediyorsun sen?”

Ellerimi yumruk yapmış halde, öfkeli gözlerimi adamın yeşil gözlerine diktim. Açık bir nefretle baktım.

“Valizim nerede?”

Ömer umursamaz bir ses tonuyla, “Atıldı,” dedi.

“Nereye?”

“Nereye olabilir? Çöpe tabii ki... Evime, odama, öyle pis bir şeyi sokamazdım.”

Gözlerime dolan yaşları zorlukla zapt etmeye çalışıyordum. Bu adam düşündüğümünden çok daha duygusuz ve insafsızdı. Hoş, ne bekliyordum ki? Bana anlayışlı davranacak, kibar bir adam falan mı?

“Git bir banyo yap. Fazlasıyla midemi bulandırdın. Dolaptaki kıyafetler senin için alındı.”

Hiçbir şey söylememi beklemeden giyinme odasından çıkmıştı. Artık emindim. Burası cehennemdi ve bu adam da şeytanın ta kendisiydi.

Sıcak bir duşun ardından tüm uzuvlarım yorgunluğa yenik düşerek uyuşmaya başlamıştı. Dolapta duran, bana ait olmayan ve fazlasıyla pahalı olduğu belli kıyafetlerin arasından askılı beyaz geceliği alarak hemen üzerime geçirdim. Şu an tek istediğim uyumaktı ve bu isteğimin gerçekleşmesi çok hoşuma gidecekti.

Giyinme odasından çıkıp üzeri o büyük siyah örtüyle kapatılmış yatağın içine girdim. Örtü ve yastıkların siyahlığının aksine çarşaf bembeyazdı. Aldırmayarak kendimi huzursuz bir uykunun kollarına bıraktım.

Ne kadar uyuduğumu bilemediğim bir süre sonunda adımın seslenilmesi ile istemeyerek de olsa gözlerimi açmıştım. Doğrudan yüzüme vuran ışıkla gözlerimi hafifçe kırpıştırarak karşımdaki hizmetçi kıza baktım.

“Efendim, akşam yemeği için sizi bekliyorlar.”

Akşam yemeği mi? Bütün gün uyumuş olamazdım herhalde. Yine de emin olmak adına, “Saat kaç?” diye sordum.

“Sekiz, efendim.”

Bıkkın bir yüz ifadesiyle yataktan kalkarak giyinme odasına yürüdüm. İşittiğim kapı sesinden, hizmetçi kızın gittiğini anlamıştım. Gözüme çarpan ten rengi pantolon ile kolları dirseğe kadar olan beyaz gömleği giydim. İsyankar siyah saçlarımı da sıkı bir topuz yaparak odadan çıktım.

Koridorda ilerlerken birçok tablo gözüme çarptı. Fazlasıyla hoş ve pahalı duran tablolarla süslenmişti bu koridor. Duvarlar şarap rengine boyanmıştı. Merdivenlerin başına geldiğimde ise, alt kat tıpkı başarılı bir ressamın tuvalindeki nefis bir resim gibi muhteşem görünüyordu.

Kendimi toparlayarak merdivenlerden aşağıya indim. Yemek odasına doğru olabildiğince yavaş adımlarla ilerlemiştim. Her adımında soluk alıp verişim daha sıklaşıyordu. O adamla karşılaşacak olmanın verdiği dehşet ile ailesinin yanında olmanın verdiği heyecanın birleşimi olan karmaşık duygular içindeydim.

Kapının kenarına gelince derin bir soluk alarak, yüzümü olabildiğince ifadesiz tutmaya çalıştım. Olabildiğince sağlam adımlar atarak içeri girdim. Herkes sabahki yerlerindeydi. Gözüm Ömer'e kayınca, üzerinde takım elbise yerine pastel tonunda yeşil bir tişört olduğunu fark ettim. Gözlerimi derhal onun üzerinden çekerek, yerime, Meltem'in yanına oturdum. Düz bir sesle, "Geç kaldım, özür dilerim," dedim. Esmâ Hanım hemen yüzündeki hoş gülümsemesiyle, "Önemli değil canım, öğrenmiş oldun. Bundan sonra daha dikkatli olursun," dedi. Sadece başımı sallamakla yetinip önümdeki çorbaya odaklanmaya çalıştım.

Masadaki derin sessizliği hoş bir bayan sesi böldüğünde istemsizce başımı kaldırdım.

"Sana yenge mi demeliyim yoksa Buket mi?"

Kısaca "Buket," dedim. Ama çaprazıma düşen bu kızın pek susmaya niyeti yok gibiydi. "Ben İdil, tanışamadık."

"Memnun oldum, İdil."

"Ben de, Buket."

"İdil haklı yahu. Buket'le tanışmadık bile. Ben Mehmet. Kocan olacak bu adamın ağabeyi oluyorum."

Yalnızca başımı sallamakla yetindim. Kimseyle tanışmak istemiyordum. Bu aileyle ne kadar az bağım olursa, o kadar kolay hayatlarından çıkabilirdim.

“Ben de Meltem, Mehmet’in eşiyim.”

İsteksizce yanımdaki kadına doğru döndüm ve soğuk bir gülümsemeyle “Anlamıştım,” demekle yetindim. Masadaki herkes bendeki soğukluk ve isteksizliği anlamış olacak ki başka konulardan konuşmaya başladılar. Benim içinde olmadığım muhabbetlerdi bunlar. Açıkçası içinde olmak istediğimi de sanmıyordum. Ailemi özlemiştim. Sahi, onları aramamıştım daha. Onları aramam gerekiyordu ama telefonum... Ah, kahretsin, telefonum da valizimin içindeydi. Öfkeli gözlerimi babasıyla konuşan kocama çevirdim. Sesimi olabildiğince soğuk tutarak, “Telefonum nerede?” diye sordum. Sesimi duyar duymaz bana doğru baktı. Çehresi fazlasıyla vahşi duruyordu. Büyük olasılıkla, babasıyla sohbetini böldüm diye sinirlenmişti. Ama şu an onun sinirini düşünemeyecek kadar öfkeliydim. Ailemle tek iletişim aracım olan telefonum elimde değildi. Bu durumda sakın kalmamı kimse bekleyemezdi.

“Nereden bileyim senin telefonunu ben?”

“Valizimdeydi.”

“O halde unut telefonunu artık.”

Sinirlerime hâkim olamayarak “Lanet olsun!” dedim ve o an Ömer’in daha fazla öfkелendiğini anladım. Üstelik herkesin bakışları da benim üzerimdeydi.

“Kes sesini, Buket!”

“Konuşmak için iznini alacak değilim!”

Dudakları alayla kıvrılmıştı. “Dün gece süt dökmüş kedi gibiydin... Bugün ise dişi bir kaplan gibi tırnaklarını gösteriyorsun. Söylesene aileme mi güveniyorsun? Onlar burada

diye sana bir şey yapamayacağımı mı sanıyorsun?”

Bir insan bu kadar aşağılık olabilirdi. Hâlâ beni tehdit ediyordu. Umursamaz bir tavırla oturduğum yerden kalktım. Kesik kesik soluyordum. “Senden ve yapacaklarından korkmuyorum.”

“Hayatını cehenneme çeviririm senin!” diye homurdandı. Ona başkaldırışım anlaşılan egosunu fazlasıyla zarara uğratmıştı.

“Bu ev zaten bir cehennem! Ve sen de, Ömer Atay, bu cehennemin şeytanısın.”

Benim sözlerim üzerine öfkeyle, sandalyesini yere devirerek ayağa kalktı. Gözleriyle resmen beni öldürüyordu ama inatla gözlerimi o katil ruha bürünmüş gözlerden çekmedim. Bu adam benim sabır eşiğimi çoktan aşmıştı ve artık sabır ya da sükûnetten yana değildim. Madem savaş istiyordu, artık onunla savaşıacaktım.

“Benimle gel,” diye homurdanarak odanın çıkışına doğru ilerledi, ama onun aksine yerimden bir adım bile atmadım. O da gelmediğimi anlamış olacak ki kapının ağzında kısa bir süre durdu ve sonra hafifçe bana doğru döndü.

“Canına mı susadın?”

“Eşyalarımı istiyorum sadece.”

“Senin eski püskü eşyaların bu eve giremez!”

“O eski püskü dediğin eşyaların hepsi senden daha temiz, lanet olası!”

Benim sözlerim üzerine, Esmâ Hanım, uyaran bir tonla, “Buket,” dedi. Oğluna laf söylemem haklı olarak kadının zoruna gitmişti, ama atladığı bir şey vardı. O da, bu lanet

evde artık benim de yaşıyor olduğumdu ve ben de insan gibi muamele görmeyi hak ediyordum.

“Anne, karışma.”

Ömer gözlerini bir an bile benim gözlerimden ayırmadan yanıma geldi. Onun her adımında, içimde fitili ateşlenen birbirine eşdeğer miktardaki korku ve öfke giderek artıyordu.

Aramızda çok az bir mesafe kalınca durdu. Elini yüzüme doğru kaydırды. Korkuyla irkilmeme engel olamadım. Evet, karşımdaki bir canavardı ama bir kadına el kaldıracak kadar da canavar olamazdı, değil mi? Ah, kahretsin, her şey olabilirdi. Bu adam her şeyi yapabilirdi ve ben kendimi kandırmak yerine gelecek olan darbeye kendimi hazırlamalıydım.

İstemsizce gözlerimi kapadım. Sanki böyle yüzüme inecek olan tokat daha az canımı yakacakmış gibi... Sonra yüzümde onun parmaklarını hissettim. Bu hiç de beklediğim gibi değildi. O parmaklar topuzumdan yüzüme düşen bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırınca kapadığım gözlerimi şaşkınlıkla açtım. Bu... Bu hiç beklemediğim bir şeydi.

Elini yüzümden çekti. Dudakları hafif bir alayla kıvrılmıştı. “Cesaretli insanları severim. Fakat... Bu cesaret saman alevi gibi olmamalı. Ya sonuna kadar cesaretle karşımda dikileceksin ya da bir daha böyle aptal bir cesaret gösterisine kalkışmayacaksın.”

Bir şey söylememe fırsat tanımadan yemek odasından çıkıp gitmişti. Öfke ve nefretle, giden adamın ardından

boşluğa bakmakla yetindim sadece. Bir aptal gibi gözlerimi kapamış ve kendimi küçük düşürmüştüm.

“Buket.”

Ömer’in babası Hakan Bey’in sesini duymamla hafifçe ona doğru çevirdim bakışlarımı. Hâlâ hiçbir şey olmamış gibi masanın başında oturuyor ve sakince bana bakıyordu. Karşılık vermeden konuşmasını bekledim, o da bunu anlamış olacak ki hafifçe boğazını temizledi ve “Bu evde huzursuzluk istemiyorum. Yaptığın hareket çok terbiyesizce... Ailenin evinde durum nasıl bilmiyorum ama bu evde, senin cehennem diye nitelendirdiğin bu evde, ulu orta kavga edilmez. Kocanla ne derdin varsa bir dahaki sefere odanda hallet. Kimsenin huzurunu kaçırma. Şimdi odana çekilebilirsin,” dedi. Sesi gayet sakin çıkmasına rağmen, sözlerinde açık bir aşağılama vardı. Hiçbir şey söylemeden hızlı adımlarla yemek odasından çıktım. Burası tam da dediğim gibi cehennemdi. Bunu artık daha iyi anlıyordum. Üstelik bu cehennemde tek kötü olan Ömer değildi.

Merdivenleri nasıl çıktığımı bile bilmeden kendimi odama attım. Gözlerimde birikmiş olan yaşları serbest bırakarak içimdeki bütün kötü duyguları yok etmeye çalıştım. Ama hiçbir işe yaramadı. Bu evde olduğum sürece bu duyguları devamlı yaşamaya mecburdum. Bu ev benim mezarım olacaktı. Giyinme odasına girerek üzerimdekileri çıkardım ve sabah giydiğim beyaz geceliği tekrar giydim. Kendimi yatağa bırakıp ağlamaya devam ettim. İçim yanıyordu. Sanki kalbim yerinden sökülüyormuş gibi hissediyordum. Hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim kendimi. Hiç bu kadar çaresiz kalmamıştım.

Bu evliliği kabul ettiğim için bir kez daha lanet ettim kendime. Ama nasıl kabul etmeyecektim ki? Başka seçeneğim yoktu. Ne olursa olsun, bu adama mahkûmdum ben. Ondan kurtuluşum yoktu. Sabahki aptal hayallerim ise yalnızca hayal olarak kalmaya mahkûmdu.

Ben kendi elimle cehennemi seçmiştim. Şimdi hayıflanmaya hakkım yoktu. Hoş, bu saatten sonra hiçbir şeye hakkım yoktu. Soluk alıyor olmama bile şükretmem gerekirdi belki de.

BÖLÜM 5

Külkedisi

Eve geldiğimde saat çoktan gece yarısını geçiyordu. Hızlıca odama girerek üzerimi değiştirdim ve yatağa doğru ilerledim. Gördüğüm manzara karşısında ister istemez durdum. Yatakta uyuyan karıma baktım. *Karım*. Benim karımdı o. Dudaklarım alayla hafifçe kıvrıldı. Bu hayatta evliliği hep ertelerken şu an kelimenin tam anlamıyla evliydim. Ne garip.

Düşüncelerimi bırakıp tekrar karım olan kadına baktım. Saçları akşamki gibi topuz değildi. Onları açmıştı. Simsiyah saçları yastığın üzerine dağılmıştı. Beyaz geceliği ise ona meleksi bir hava vermişti. Yüzüne daha dikkatli baktım. Kaşlarını çatmadığı zaman daha güzel oluyordu bu kadın. Bu düşünce hoşuma gitmemişti. Yataktaki boş yere uzandım. Bir kadınla aynı yatağı uyumak için ilk defa kullanacaktım. Rahat edebileceğimi ise hiç düşünmüyordum. Evli çiftler ya da sevgililer için önemli olan bu birlikte uyuma seremonisi benim için rahatsız bir uykudan başka bir şey ifade etmiyordu. Fakat başka çarem olmadığı için bu odada, bu kadınla aynı yatakta uyumalıydim.

Gözlerimi kapamış, tam uyumaya çalışıyordum ki onun

'Anne...' diye sayıklayan sesini duydum. İstemsizce gözlerimi açarak yatakta üzerine doğru eğildim. Titriyordu ve 'Anne...' diye mırıldanmaya devam ediyordu. Büyük olasılıkla kâbus görüyordu. Hafifçe, "Buket," diye seslendim fakat hiçbir fark olmamıştı. Elimi çıplak omuzuna koyarak onu uyandırmaya çalışırken içimdeki arzuyu da uyandırdığımı fark ettim. Bunun hıncıyla, karımın omuzunu sertçe dürttüm ve o an onun parlak ela gözleri korkuyla açıldı. İlk başta nerede olduğunu anlamaya çalışan gözleri odada dolaşmış ve sonra benim gözlerimle buluştu.

Kadının kokusu genzimi yakmaya başlamıştı. Kokusunu iliklerimde hissediyordum. Biraz daha yaklaştım; belki kötü bir koku alırım diye ummuştum, ama kahretsin ki o hoş kokusu daha belirginleşmişti ve ben her hücremle bu koku karşısında hazır ola geçmiştim.

"Ne... Ne yapıyorsun?"

Ne yapıyordum sahi? Asıl o ne yapıyordu? Şimdi dudaklarını yalamanın sırası mıydı? Hafifçe iç çektim. Kendime toparlanmak için biraz zaman vermeye çalıştım. Ama olmuyordu işte, ne yaparsam yapayım kendimi şu an yapacağım şeyden alıkoyamazdım. Bunun farkındaydım ama şimdi olmamalıydı. Üstelik bu şekilde de olmamalıydı. İğrenmeliydim. Midem bulanmalıydı. Zoraki olmalıydı her şey. Böyle kokusunun esiri olarak olmamalıydı.

"Ömer."

Adımı bugün Buket'ten ikinci duyuşumdu. İlki gibi öfke ve kızgınlık içermiyordu bu kez. Aksine, şaşkın ve heyecanlıydı. Bu durumsa, yapmak istediklerim için beni teşvik etmekten başka bir işe yaramıyordu.

Aramızdaki zaten az olan mesafeyi de kapadım. Dudaklarım artık dudaklarının üzerindeydi. Öpmüyordum, yalnızca temas ediyordum. Bir süre öylece kaldık. Gözlerini bir an bile gözlerimden çekmemiştir. O gözlerdeki korkuyu çok rahat okuyordum. Başka zaman olsa bu durum fazlasıyla hoşuma giderdi ama şu an hiç hoşuma gitmiyordu. Bunun verdiği kızgınlıkla, Buket'in dolgun dudaklarını dudaklarımla esir aldım.

Benim öpüşüm karşısında kıpırdanmaya başlamıştı. Onu umursamadım ve daha büyük bir istekle öptüm. Mis kokusunu uzun uzun içime çekerek onun dolgun dudaklarının tadına varmaya çalıştım.

Bir anlık boş bulunmasından yararlanarak dilimi ağzına soktum ve diliyle ilk temasım gerçekleşti. İşte o an vücudum arzuyla titredi. Ben bu kadını istiyordum.

Fark ettiğim bu gerçeğe, ateşte yanmış gibi kendimi geri çektim. Onun şaşkın ve korku dolu gözlerini umursamadan yatağa sırt üstü uzandım. Az önce ne yapmıştım ben? Daha iki gün önce çirkin bulduğum karımı büyük bir arzuyla öpmüştüm. Koskoca Ömer Atay arzusuna ilk defa yenik düşmüştü. Herkesin önünde titrediği ben, karımı arzulararak titremiştim.

Yatağımdaki kadın oturur pozisyona geçmiş bana bakıyordu. Yüzüne bakmasam bile bakışlarını hissediyordum. Umursamazca elimi başımın altına koydum.

“Sen...” dedi ve ciğerlerinde biriken havayı üfledi. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Sus ve uyu, Buket.”

“Öptün beni.”

Sesi titremişti. Gözlerim istemsizce onu buldu. Önce titreyen bedenine, ardından da gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne kaydı.

“Dün de öpmüştüm.”

“O... O ceza içindi.”

Umursamazca omuz silktim. “Bu da ceza için.”

“Ne cezası?”

“Bugün ailemin yanında yaptığın terbiyesizliğin cezası...”

Bir süre susarak öfkeli gözlerle bana baktı. Daha sonra iç çekerek, “Bana bir daha sakın dokunma,” dedi ve yatağa uzandı.

“Sana dokunmak için çıldırmıyorum, külkedisi.”

“O halde ceza olarak da dokunma.”

İşte bu fazlaydı. Bana kimse ne yapacağımı söyleyemezdi. Kolundan çekerek onu altına aldım. Bedeninin titremesi artmaya başlamıştı. Gerçek bir külkedisiydi yatağımdaki bu kadın. Az önce bana cesaretle ne yapacağımı söylerken, şimdi titreyen bedeni ve korkuyla irileşen ela gözleriyle bana bakıyordu. Fakat bu korkuya rağmen, gözleri bana açıkça meydan okumaktan da vazgeçemiyordu.

“Gözlerin... Bana meydan mı okuyor?”

“Bırak.”

“Bak külkedisi, bir konuda anlaşalım. Ben bana ne yapacağımı söyleyen insanlardan hiç hazzetmem ve derslerini veririm. Bu yüzden bir daha bana ne yapmam gerektiğini söyleme ve bana karşı gelme.”

“Bırak...”

Sesi artık fısıltı halini almıştı. Bir an gözlerim yine istemsizce dudaklarına kaydılar fakat bu sefer irademe sahip çıkarak kendimi karımdan uzaklaştırdım ve sırt üstü yattım.

Yanımdaki kadın asla etrafımda olamayacak biriydi. Ne fizik ne de zekâ bakımından... Ama işte böyle bir kadınla evliydim ben. Ve ne yazık ki çocuklarım da bu kadından olacaktı. O uğursuz vasiyetin şartlarını kabul etmeden önce boşanmanın söz konusu olmadığını belirtmişlerdi ve ben bunu bile bile kabul etmiştim. Hoş, kabul etmekten başka bir şansım yoktu. Yıllarımı verdiğim her şeyden vazgeçemezdim.

Derin bir soluk aldım. “Bir daha, ailem de dâhil kimse-
nin karşısında bana karşı gelme, bugünkü gibi gereksiz cesaret gösterileri yapma.”

O ise benim söylediklerimi duymamış gibi “Valizim...” diye mırıldandı. Ağzından bir hıçkırık kaçtı. “Valizimi istiyorum sadece.”

Sinirle homurdanmama engel olamadım. Hâlâ valiz diyordu. Dolapta zaten hayatı boyunca alamayacağı, almayı geçtim, göremeyeceği kıyafetler vardı. Hâlâ neden o üç kuruşluk valizin peşindeydi?

“Valizin yok. Kim bilir hangi çöplüktedir. Şimdi sus ve uyu.”

Yatakta ona arkamı dönerek gözlerimi kapadım. Biraz olsun uyumayı istiyordum. O lanet kâbuslardan arınarak biraz olsun uyku istiyordum. Hayatımın son sekiz yılını kapsayan o kâbusları silip, yok etmek istiyordum. Ama

olmuyordu. Hâlâ dünkü gibi her şey hafızamda fazlasıyla canlıydı. Ne çok isterdim o anı engellemeyi. Her şeyi başa alıp o aptal hatayı yapmamayı. Ama geçmişti her şey. Ve ben hayatım boyunca o kâbuslara mahkûmdum. Ben hayatım boyunca onsuzluğa mecburdum.

Hayatımın en berbat günlerini bu evde yaşıyordum. Bu eve geleli bir hafta olmasına rağmen yüzyıllar geçmiş gibi hissediyordum. Bir an önce ailemin yanına gidip eski özgür hayatımda yine can bulmak istiyordum. Burada gün geçtikçe boğulduğumu, ruhumun öldüğünü fark ediyordum.

Gözüm odamdaki saate kayınca neredeyse gece yarısına geldiğini gördüm. Kocam olacak o adam yine evde yoktu. Akşam yemeklerine de ender katılıyordu. Geceleri böyle geç gelip sabahları da erkenden gidiyordu. Birkaç sabah denk gelsek de ikimiz de birbirimizle konuşma zahmetine girmemiştik.

Çalan kapı sesiyle pozisyonumu bozmadan, "Gir," dedim ve pencereler sayesinde önüme serilen muhteşem boğaz manzarasını izlemeye devam ettim. Hoş, izlediğim boğazdı ama gördüğüm çok başka şeylerdi.

"Rahatsız etmedim, değil mi?"

Meltem'in sesini duyar duymaz ona doğru döndüm. Esmâ Hanım bana ilk günkü kadar iyi davranmasa da, kötü de davranmıyordu. İdil zaten anladığım kadarıyla okuluyla fazlasıyla meşguldü ve yemekler dışında onu pek görmüyordum. Ama bu kadın elinden geldiğince benimle konuşmaya çalışıyor, yalnızlığıma ortak olmaya çabalıyordu.

“Hayır.”

“Sana bir sürprizim var.”

“Ne?”

Elindeki kutuyu bana uzattı. Bilinçsizce uzatılan kutuyu elime alıp hafif bir şaşkınlıkla açtığımda son derece pahalı bir telefonu elimde tuttuğumu fark ettim.

“Bu... Bu nereden çıktı?”

“Mehmet ve benim sana hediye ediyoruz.”

Bu telefona her ne kadar sevinsem de, onu kabul edemeyeceğimi iyi biliyordum. En azından almamam gerekti. Aslında bir yanımda benimle savaşıp, ‘Al işte, aileni ararsın.’ diyordu, diğer yanımda bu kadar pahalı bir şeyi kabul etmenin kesinlikle doğru olmadığını bas bas bağıırıyordu.

“Çok teşekkür ederim ama ben bunu kabul edemem.”

“Ama?”

Telefonu kutusuna geri koyarak Melteme doğru uzattım. “Gerçekten çok düşüncelisiniz, çok teşekkür ederim ama olmaz.”

Meltem’in yüzünün soluklaştığını ve moralinin fazlasıyla bozulduğunu fark etsem de görmezden gelmeye çalıştım.

“Buket, lütfen al.”

“Almam.”

“Neden?”

Hafifçe iç çektim. “Bu çok pahalı, Meltem... Gerçekten kabul edemem.”

“Buket, canım biz bunu sana hediye olarak aldık. Hediye geri çevrilmez.”

Bu kadının iyi niyetinden emindin ama bu gereksiz ısrarını canımı sıkıyordu. Zaten kendi içimde bir savaş verirken, Meltem'in bu gereksiz inadı her şeyi daha da zorlaştırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Lütfen, kabul edemem."

"Buket..."

"Olmaz, Meltem. Eğer izin verirsen uyumak istiyorum."

Meltem'in yüzünün daha da asıldığını fark etmiştim. Ona uzattığım kutuyu da alıp iyi geceler dileyerek odadan çıktı.

Onu kırdığımın farkındaydım. Ama bu aileden bir şey kabul etmemem gerekiyordu. Onların ağzına laf vermek istemiyordum. Günün birinde Hakan Bey'in bunun için de herkesin önünde bana laf söylemesini istemiyordum. Kısacası, hayatım yeterince zordu ve daha da zorlaştırmaya hiç niyetim yoktu.

Aniden açılan ve çarpılarak kapatılan kapının sesiyle istemsizce, korkuyla sıçradım ve kapıya doğru kaydırdım bakışlarımı. Kocam, Ömer karşımdaydı. Elinde de az önce Meltem'in getirdiği telefon kutusu vardı. Gözlerimi tekrar onun ellerinden öfkeyle koyulaşmış yeşil gözlerine çevirdim. O gözlerde gördüğüm öfke bedenimin korkuyla titremesine neden oldu.

Ömer'in bana doğru yaklaşması ile geriye doğru birkaç adım attım. Ne kadar geriye doğru gittiğimi bilmiyordum ama sonunda sırtımda pencerenin soğuk camını hissetmiştim.

Ömer aramızda çok az bir mesafe kalınca durmuştu.

Korkuyordum. Hem de deli gibi. Bir haftalık süreçte onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Üstelik bu öfkesinin nedenini anlamıyordum da. Onun dediklerini yapmıştım. Aşağıya bir tek yemek için iniyordum zaten. Onun dışında hep odadaydım. Ve buna rağmen karşımdaki adamı nasıl öfkelenirmiş olabileceğimi düşünmeden edemedim.

Onun, “Kimsin sen?” diye tükürürcesine sormasıyla, düşüncelerimden kendimi sıyrarak yeşil gözlerine bakmaya devam ettim.

“Kim olduğumu biliyors...”

“Kimsin sen diyorum lanet olası! Kimsin?”

Nasıl bir soruydu bu? Anlamıyordum. Böyle bir soruyu bu adam neden sorardı ki? Üstelik buna ne yanıt vermem gerektiğini de bilemiyordum.

Eli boynumu kavrayınca, ister istemez, “Ben... Ben bir şey yapmadım,” diye mırıldandım. Neden böyle bir şey söylediğimi bilmiyordum ama ona kendimi açıklamam gerektiğini hissetmiştim. Onu öfkeleniren şey her ne ise, bu durumla ilgimin olmadığını bilmeliydi.

Gözüm tekrar kutuya kayınca acıyla yutkundum. Anlaşılan telefonu benim aldırıldığını sanıyordu. Belki de bu yüzden öfkeliydi. Aklımı kurcalayan düşünceler bu kadar can acıtıcı olmasına rağmen yine de kendimi toparlamaya çalışarak “Ben kimseden bir şey istemedim,” diyebilirdim zorlukla. Ömer ise beni duymamış gibi öfkeli ve gür bir sesle, “Buket, sen kimsin, biliyor musun?” diye sordu.

Kim olduğumu elbette biliyordum. Bu eve zorla getirilmiş, bu evliliğe mahkûm edilmiş ve ömrü boyunca da koca-

sı tarafından hor görülecek, değer verilmeyecek bir kadındım. Bunların hepsini gayet iyi biliyordum bilmesine de, onun neden şimdi bana bunları hatırlatıyor olduğunu anlamıyordum. Daha fazla mı acı çekeyim istiyordu? Belki de egosunun tatmini için biraz daha acı çekmem gerekiyordu. Çektiğim acılar yeterli gelmiyordu anlaşılan.

Eli boğazımı bir mengene gibi sarmıştı. Baskı yapmıyordu. Sadece öyle hareketsiz duruyordu ama bu bile beni soluksuz bırakmaya yetiyordu.

“Sen...” dedi ve iç çekti. “Sen, Türkiye’nin sayılı zenginlerinden, herkesin önünde korkuyla titrediği, söyledikleri emir olarak kabul edilen bir adamın karısısın.” Derin bir soluk alarak, “Sen, Ömer Atay’ın karısısın!” dedi.

Ömer’in ne yapmaya çalıştığını anlamadığımı belli eden bir yüz ifadesiyle ona bakmaya devam ettim.

“Buket... Telefonu neden kabul etmedin?”

Hafif bir soluk alarak, “Çünkü pahalı,” diye mırıldandım.

“Lanet olası, sana daha kaç kere hatırlatacağım benimle evli olduğunu?”

Artık daha fazla dayanamayarak, “Kiminle evli olduğumu biliyorum, merak etme! Ama bu telefonla bu evliliğin arasında ne gibi bir bağ var?” diye bağırdım. Yüzünde kısa bir an için şaşkınlık görsem de hemen kendini toparlamıştı.

“Çünkü senin için *pahalı* diye bir şey yok. O kelimeyi hafızandan sil. Çoğu kişinin hayalini dahi kuramayacağı şeyler elinin altında olacak. O telefonun elde edeceklerinin yanında lafı bile olamaz.”

Yüzümde acı bir gülümseme oluşmuştu. Beni lüks düşününü bir kadın sanmıştı anlaşılan ama ben öyle biri değildim. Hiçbir zaman da öyle bir kadım olmamıştım. Evet, ailem Ömer kadar zengin değildi ama hafife alınmayacak kadar da maddi güçleri vardı. En azından çiftliğimizin olduğu ilçede sayılan, sevilen ve bilinen bir aileydik. Ve bu bana fazlasıyla yetiyordu. Daha fazlasında gözüm de yoktu, istemiyordum.

“Ben bu dediklerinin hiçbirisiyle ilgilenmiyorum.”

“Sen... Senin aklın başında mı?”

“Evet, hâlâ delirtemedin!”

Dudakları alayla kıvrılmıştı. “Merak etme, seni delirteceğim ama düşündüğün şekilde değil.”

“Ne demek o?”

Ömer biraz daha yaklaşmıştı bana doğru. Yüreğimin korku ile atmasına engel olamıyordum.

“Kokun... Kokundan nefret ediyorum.”

Sözleri ile hafifçe şaşırsam da hemen kendimi toparlayarak, “Yanımdan uzaklaşırsan kokumu almazsın,” diye mırıldandım. Beni duymamış gibi daha da çok yaklaşmıştı. Anlamıyordum bu adamı. Madem kokumdan nefret ediyordu o halde neden dibime giriyordu. Biraz olsun uzaklaşamaz mıydı? Hem bana hem de kendisine bu şekilde eziyet etmek boş bir uğraştı. Ve ben bu boş uğraşla savaştık kadar güçlü bir yapıda olduğuma inanmıyordum.

“Telefon senin.”

“İstemiyorum.”

Yanıtımı umursamayarak boynumdaki elini biraz daha

kendine çekti. Sonra da biraz daha eğilerek kızarmaya yüz tutmuş boynuma hafif bir öpücük bıraktı.

“O telefon senin ve ben sana fikrini sormadım.”

“Fikrimi sorup sormaman umurumda bile değil! İstemiyorum!”

Derin bir nefes alarak boynuma bir öpücük daha kon-
durdu. Bu öpücükler ruhuma işliyordu adeta. O beni her
öptüğünde bedenim adlandıramadığım duygular ile titri-
yor ve sızlıyordu.

“Buket, telefon senin...”

Ömer aniden benden ayrılarak elindeki telefonu titre-
yen ellerimin arasına sıkıştırdı. “Uyuyalım.”

Bir şey söylememi beklemeden giyinme odasına girdi.
Arkasında şaşkınlıktan ve kızgınlıktan bedeni ve kalbi kas-
katı kesilmiş bir kadın bıraktığından haberi bile yoktu.

Kızgın, öfkeli ve fazlasıyla şaşkındım. Hayatımda şu za-
mana kadar, elde etmek istediğim veya istemediğim her şey
elim altında olmuştu. Ben de bundan açıkça zevk alırdım.
Gerçi, hangi insan bu durumdan zevk almazdı ki? Bu ge-
ceye kadar, *hiç kimse* derdim bu soruya. Ama *artık* karım
olan bu küçük kadının bundan hiç zevk almadığı ortadaydı.

Ona kızmak, bağırarak eskisi kadar kolay gelmiyordu.
Karımı doğru dürüst tanıımıyordum ama ona karşı kalbim-
de adlandıramadığım bazı kıpırtılar vardı. Ona her kötü
davrandığımda bu lanet olası kıpırtılar güçlü bir hortum
gibi beni boğmaya çalışıyordu.

Düşünmemeye çalışarak giyinme odasından çıktım ve yatağın kenarına doğru kaymış olan karıma baktım. Yorganı neredeyse boğazına kadar çekmişti. Oda soğuk olmadığı halde böyle davranması iki şeyi gösterirdi. Ya gerçekten üşüyordu ve hasta olacaktı ya da aklı sıra kendini benden bu şekilde korumaya çalışıyordu. Bu düşünce elimde olmaksızın hoşuma gitmişti. Yatağın boşta kalan tarafına uzandığımda, “Bir yorgan bana engel olamaz, daha sağlam bir şeyler bulmalısın,” dedim.

“Uyumak istiyorum.”

“Engel olmuyorum.”

Benim yanıtlım üzerine hiçbir şey söylemedi. Benim de zaten pek konuşmaya niyetim yoktu. Aklımı karıştıran bir kadınla uğraşacak halimde yoktu. Üstelik hayatımda bir kadına ayıracak zamanımın olup olmadığı da bir soru işaretiydi. Dudaklarım hafif bir alayla kıvrıldı. Düpedüz kendimle alay ediyordum. Kendi yaşadıklarımla. Bencil bir adamdım ben. Bu her zaman böyle olmuştu. Ama o yaşanan olaydan sonra bu bencilliğime bir de kalpsizlik eklenmişti. En azından, eskiden iyi kötü bir kalbim vardı. Şimdi ise o kalp yalnızca bir et parçasından ibaretti. Yaşamam için kan pompalayan bir et parçası. Sadece bu kadardı işte.

Her insanın hayatında yaşayamadığı hayaller vardı, hatta yarım kalan yaşamlar vardı. Ama kaç kişi onun sandığı şeyin bir hayalden ibaret olduğunu anlamıştı acaba? Bu çok berbat bir şeydi. Birinin ömrünüz boyunca sizinle olacağına körü körüne inanırken aldığınız bir darbe mahvediyordu sizi. Tıpkı insanların hiç ölmeyeceklerini sanarak yaşamaları gibi... Hiç ölmeyecekmişiz gibi yaşıyor, önlemler

alıyorduk ama ölüm bize soğuk yüzünü gösteriveriyordu. İşte o zaman birçok şey için pişman oluyorduk. Ben pişman olmamıştım ama. Pişman olmak zordur. Ben kolay olanı seçip kalbimi kaybetmiştim.

Gözlerimi kapadım. Geçmişin hayaletleri beni yine kuşatmaya başlamıştı, hissediyordum. Gözümde canlanan eski bir anı ise bunun apaçık örneğiydi. Tıpkı onun kulaklarıma dolan sesi kadar gerçekçiydi.

“Ömer!”

Yüzümde hafif bir gülümsemeyle, güneşin altında parlayan sarı saçlarına baktım. Benim sarışın meleğim her zamanki güzelliğiyle bana doğru geliyordu.

“Hayatım.”

Yanıma yaklaştığında dolgun, pembe dudaklarını hafifçe büzerek, “Nasıl benden erken okula gelirsin?” dedi. Bahçedeki birkaç kıza adeta ateş saçan gözleriyle bakarak tekrar bana doğru döndü. Oturduğum yerden kalkarak sarı meleğimin yanına doğru ilerledim ve aramızdaki mesafeyi kapadım.

“Daha yeni geldim.”

“Sana kaç kere benden önce gelmeyeceksin dedim?”

Yanıtını çok iyi bildiğim halde, “Neden, meleğim?” diye sordum. Gözlerindeki öfke parıltıları daha da belirginleşmeye başlamıştı benim bu sorum üzerine.

“Gayet iyi biliyorsun.”

“Bilmiyorum.”

“Ömer!”

"Efendim, Bahar."

Gülümsemesi silinmiş ve yüzü asılmıştı. "Sen çok yakışıklısın... Buradaki çoğu kızın, hatta hepsinin sana yiyecek gibi baktığını görüyorum ve korkuyorum."

Elim pürüzsüz yüzüne kaydı ve hafifçe yanağını okşadım. "Neden korkuyorsun?"

"Ben..."

"Sen ne Bahar?"

Hafifçe iç çekti. "Ben bir gün benden sıkılırsan diye korkuyorum. Bir gün beni sevmekten bıcarsan diye korkuyorum."

Bir süre bir şey söylemeden sadece gözlerimin rengindeki yeşil gözlerine baktım. Daha sonra alnına sevgi dolu bir öpücük bıraktım. Biraz olsun kalbimdeki yerini, onun için beslediğim sevgiyi anlasın diye.

"Senden hiçbir zaman sıkılmayacağım. Ve seni sevmekten bıkmama ihtimal bile yok."

Kapadığım gözlerimi hızla açtım. Çoğu gece geçmişin anılarıyla böyle yüzleşmek zorunda kalıyordum. Bu durum fazlasıyla canımı yakıyordu. Dönmek için her şeyimi verebileceğim geçmişe bir adım dahi atamamak fazlasıyla mahvediyordu beni. Kendimi dört duvar arasına sıkışmış bir mahkûm gibi hissediyordum. Küçük bir pencereden dışarıda hayat olduğunu görüyordum ama hiçbir şey yapamıyordum. Sadece izlemekle kalıyordum. Nasıl bir mahkûm elini uzattığında parmaklık engeline takılıyorsa, ben de zaman engeline takılıyordum.

Hâlâ acım yüreğimin en derin köşesindeydi. Günden güne, kanserli bir hücre gibi tüm bedenimi ele geçiriyordu. Fakat ben hiçbir şey yapamıyordum. Her zaman övündüğüm soyadım, ailem, param, malım hiçbir şey yapamıyordu bu konuda. Sadece izliyorduk. Günden güne kalbimin nasıl eridiğini izlemekle yetindiğimiz gibi insanlığımın erimesini de izliyorduk.

Gözüm istemsizce yanımda uyuyan kadına kaydı. Benimle evlenmekle hayatının en büyük hatasını yapmış olan kadına baktım. Ona fikrini söyleme olanağı bile verilmemişti. Seçeneği olsaydı benimle evlenmezdi. Bundan bugün bir kez daha emin olmuştum. Bazen keşke ona bu şansı sunsaydım diyordum, ama bunu hemen aklımdan siliyordum. Ona bu şansı sunmam demek yıllarca emek verdiğim her şeyi kaybetmem demekti. Ve ben Bahar'dan sonra hayata tutunmamı sağlayan işlerimin hiçbirini bırakmazdım. Tabii bu yaşadığıma hayat denip denmeyeceği tartışmaya açıktı.

Etrafımdaki dost bildiğim insanları kaybetmiştim. Bir zamanlar canım dediğim, kardeşim dediğim insanlarla tek bir bağım bile kalmamıştı. Yalnızca iki ay öncesine kadar bu böyleydi. İki ay önce Ahmet'e bir konuda yardım etmiştim ve onun çocuğu hastalanınca acil hastaneye gitmiştik. Orada da Ayaz ile karşılaşmıştım. Hâlâ gözlerindeki nefreti görebiliyordum. Kızmıyordum, hak etmiştim belki de. Ama ben de kendimce fazlasıyla haklıydım. Üstelik o yaşamına bir şekilde devam edebilmişti. Duyduğum kadarıyla mutlu bir evliliği vardı ve bir çocuk bekliyordu. Ya ben? Yatağım da zorla evlendiğim bir kadın, mutsuz bir hayat...

Ben Bahar'ı kaybettiğim gün aslında hayatımı da kaybetmişim. Şimdi benim için biçilen ömrün günlerini doldurmaktan başka bir şey yapmıyordum. Bir de yanıma Buket'i eklemiştim. O kızı da kendi karanlık kuyuma çekmişim. Bu kuyu ya ikimize de mezar olacaktı ya da birbirimize tutunarak bu kuyudan çıkmayı öğrenecektik. Ama şöyle de bir gerçek vardı. Buket ve benim birbirimize tutunmak gibi bir olasılığımız yoktu. Biz baştan kaybetmiştik.

BÖLÜM 6

Mahkûm

Gözlerimi açtığımda başımdaki tarifi imkânsız ağrı ile inlemekten kendimi alamadım. Gözüm duvardaki şık ve fazlasıyla pahalı saate kayınca baş ağrımın yerini büyük bir şaşkınlık aldı. Saat öğlen ikiye geliyordu ve ben hâlâ uyuyordum. Bu eve geldim geleli normalde hiç âdetim olmayan şeylere alışmıştım. Bunların en belirgin olanı ve en çok canımı sıkkanı da fazla uyumamdı.

Çok yatmaktan ağrıyan vücudumun isyanını umursamayarak yataktan çıktım. Hayatımın en berbat günleri geçiriyordum. Ve ben bu berbat günleri engellemek adına hiçbir şey yapamıyordum. Tamam, hiçbir zaman hayat neshesi yüksek bir insan olmamıştım ben. Aksine karamsar ve kendine dönük yapıda biriydim. Pek fazla sosyal hayatım da olmamış olabilirdi. Yine de şu yaşadıklarımın kurtulmanın bir yolunu bulmam şarttı. Aksi takdirde ömrüm bu odada çürümekle geçecekti. Aslına bakılırsa hayattan istediğim fazla bir şey de yoktu. Kendi halindeki ailemle birlikte çiftlik evimizde gayet mutluydum ben. Gündüzleri ata binmek ve kitap okumak en büyük eğlencemdi ve ben bunları asla, hiçbir şeye değişmezdim. Şu an ise değil ata

binebilmek, kitap bile okuyamıyordum. Okuyacak bir kitabım dahi yoktu.

Giysi odasından elime ilk geçirdiğim birkaç parça kıyafeti aldıktan sonra hızla giyindim. Saçlarımla uğraşacak gücü bile kendimde bulamadığım için sıkı bir topuz yapmışım ki makyaj masasında dün geceki telefonu gördüm. Altında da bir not vardı. Bir elime telefonu aldım, diğerine de küçük not kâğıdını alarak yazılanları okudum.

"Günaydın, karıcığım. Bu telefon senin... Dün geceki gibi şımarıklık etme. Sana bu telefonu ille de alacaksın demiyorum. Ancak bu telefonu almazsan, aileni göremediğin gibi, seslerini de duyamaz olursun."

Bedenimdeki titremeye engel olamadım. O an kendime bir kez daha lanetler yağdırmaktan geri duramadım. Her sinirlendiğimde ve üzüldüğümde bu berbat titreme bedenimi adeta esir alıyordu.

Gözümünden akan bir damla yaşı elimin tersiyle yüzümü kazırcasına sildim. Bu adamdan gerçekten nefret ediyordum. Bu kadar aşağılık olabileceğini hiç düşünmemiştim. Beni ailemle tehdit edebilecek kadar aşağılık bir adam beklemiyordum karşımda. Evet, insanlıktan çıkmış olduğunun farkındaydım. Duygulardan yoksun, kendinden başka kimseyi düşünmeyen, bencil bir adamdı. Ama bugün anladım ki Ömer Atay adam sıfatını dahi taşımıyordu!

Madem Ömer Bey savaş istiyordu, savaşacaktım. Ona beni fazla hafife aldığını ispatlayacaktım. Onun karşısında bir iki lafıyla sinen adamları ya da ailesi yoktu. Karşısında kimin olduğunu anlayacaktı.

Notu bırakarak elimde telefonla odadan çıktım. Bu evde artık bir yabancı gibi davranmayacaktım. Aksine, Ömer'in de dediği gibi, Buket Atay olduğumu hatırlayıp ona göre hareket edecektim.

Merdivenlerden indiğimde hizmetçi kızlardan birisi evin kadınlarının salonda olduğunu söyledi. İstemeyerek salona yöneldim. Dün Meltem'in kalbini yeterince kırmıştım ve bugün onun yüzüne nasıl bakabileceğimi bilemiyordum. Esmâ Hanım ise ne sıcak ne de soğuk davranıyordu. Son yaşanan tartışmada oğluna başkaldırmam hoşuna gitmemişti. Ömer'in kız kardeşi İdil'le ise o son yemekteki konuşmam dışında bir konuşmam olmamıştı. Kendi halinde, neşeli bir kızdı. Hoş, o neşeli olmayacaktı da ben mi olacaktım? Ailesinin yanında, sevdikleriyle beraber... İnsan daha ne ister ki?

Salona girdiğimde Esmâ Hanım ile Meltem menekşe rengi koltuklarda oturmuş, çaylarını içiyorlardı. Meltem'in karnı sanki bir haftada daha da belirginleşmeye başlamış gibiydi. Kaç aylık hamile olduğunu aslında çok merak ediyordum ama yine de bu merakımı kendime saklamaya karar vermiştim.

"Günaydın, Buket," diyen Meltem'in sesiyle düşüncelerimi bir kenara bıraktım. Meltem'in ses tonu gayet neşeliydi. Anlaşılan dün geceki davranışlarımı umursamamıştı. Umursamışsa bile bunu bana belli etmiyordu.

“Günaydın size de.”

“Otursana, canım.”

Bir şey söylemeden Meltem’in yanına oturdum. Esmâ Hanım beni süzüyordu. Bakışları ister istemez rahatsızca kıpırdanmama neden oldu.

“Buket, öncelikle günaydın... Seninle konuşmak istediğim birkaç konu var.”

Kendimi sakın olmaya zorlayarak başımla Esmâ Hanımı onayladım. Pek konuşabilecek halde değildim.

“Bak Buket, seni kırmak istemiyorum, ancak senin iyiliğin açısından bunları da söylemem gerekiyor. Bu evde yıllardır süregelen bir düzen var. Herkes sabahları kahvaltı sofrasında hazır bulunur, tıpkı akşam yemeklerinde olduğu gibi. Ve hiçbir zaman büyüklerin ya da başka birilerinin yanında tartışılmaz. Kocanla tartışacaksan bunu odanızda yapman senin açısından daha iyi olur.”

Sinirimden içim içimi yerken susmak gerçekten tam bir eziyetti ama yine de sabrımın sınırlarını zorlayıp susmayı başardım.

“Anladığımı düşünüyorum.”

Sesi fazlasıyla otoriterdi. Hiçbir isyana boyun eğmeyecek otoriter ifadesiyle bana bakıyordu. Yine bir şey söylemeden yalnızca hafifçe başımı salladım.

“Şimdi hazırlanman gerekiyor. Meltem sana yardım edecek.”

“Neden?”

“Akşam Ömer ile birlikte bir basın toplantısı düzenleyeceksiniz. Bu basın toplantısı evliliğiniz hakkında olacak. Sen yalnızca Ömer’in yanında bulunacaksın o kadar.”

Ne iyi bir aileydi ama! Bana hiçbir şey için fikir yürütme hakkı tanımayan, sevgili zengin yeni ailem. Bu evden kaçıp gitmemek için kendimi zor tutuyordum. Az önce kendimde bulduğum gücü bir anda Esmâ Hanım tüketmişti. Olacaklar ortadaydı; ya bu evde her gün biraz daha tükenecektim, ya da pes etmeyerek kurtuluşa erecektim.

Gözüm sık sık kolumdaki pahalı saate kayıyordu. Basın toplantısının başlamasına beş dakika kalmıştı ama sevgili karım hâlâ ortada yoktu. Gerçi bunun için ona kızamazdım. Sonuçta onu buraya getirecek olan şofördü ve tabii iyi de azar işitecekti.

Hiçbir zaman işini şansa bırakmayan bir adam olduğumdan, şimdi bu durum beni fazlasıyla rahatsız ediyordu. Dakiktim. Ve basın mensuplarına saat kaçta dediysem o saatte karşılarında olmayı istiyordum. Hayatım boyunca hep dakik olmuştum, bundan sonra da böyle olacağımdan emindim. Ancak anlaşılan karım pek benim kadar dakik değildi. Üstelik tembeldi de. Buket'in öğleye kadar uyduğundan elbette haberim vardı. Bu duruma içten içe öfkelensem de, annem bu konuyu onunla konuşacağını söylediğinden susmayı tercih etmiştim.

"Ömer Bey, Buket Hanım geldi."

Görevliye bir şey söyleme gereği bile duymadan doğruca giriş kapısına baktım. Birkaç saniye sonra o göründü. Efla-tun kalem eteğinin üstüne tozpembe bir gömlek giymişti.

Gömlek eteğin içindeydi ve gömleğin ilk iki düğmesi davetkâr bir biçimde açık bırakılmıştı. Üzerindeki kıyafetler bedeninin ne kadar düzgün olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

Kendimi zorlukla toplayarak yanıma gelen karımın elinden tuttum ve basın toplantısının yapılacağı küçük toplantı odasına doğru yürümeye başladık.

“Hiç konuşmayacaksın. Ve olabildiğince mutlu görünmeye çalışacaksın. Yüzünü asmadan on beş dakika durabileceğini düşünüyorum.”

Bir yanıt alamadım. Bunun verdiği öfkeyle, elimdeki eli biraz daha sıktım ve kırmızı kapıyı açmadan önce ona doğru döndüm.

“En ufak hatanda çok büyük bedeller ödetirim sana.”

Buket’in bir şey söylemesine fırsat vermeden kapıyı açıp girdim. İçeride yirmiye yakın basın mensubu vardı. Görevlilerin hazırlamış olduğu masaya geçerek önce Buket’in oturmasına yardımcı oldum, sonra da kendim oturdum.

“Merhaba, arkadaşlar. Burada evliliğim hakkında kısa bir bilgilendirme yapmak için toplandık. Eminim hepimizin sormak istediği sorular vardır, ama öncelikle kısa bir açıklama yapmak istiyorum.”

Bir süre susarak salondaki herkesin yüzünde gezdirdim gözlerimi tek tek. Daha sonra derin bir soluk alarak, “Evlenmek başlı başına bir olaydır, arkadaşlar. Evlendiğiniz insanı sadece sevmek yetmez. Her anlamda, ‘*Evet, bu doğru kişi.*’ diyebilmelisiniz. Ben de sevgili eşim Buket için bunu diyebildim. Ve sonuç olarak da bir haftadır mutlu bir evliliğim var.”

İşin aslı yalan söylemeyi pek sevmeyen bir adam olma-
ma rağmen bu evlilik yüzünden yalan söylemek fazlasıyla
gururuma dokunuyordu. Ama başka çarem olmadığını
da biliyordum. Gerçekler ne yazık ki çok iyi birer dediko-
du malzemesiydi ve bu da benim işlerimi mahvedebilirdi.
Böyle bir riske giremezdim.

“Sorularınızı alabilirim.”

Anında birçok elin havaya kalktığını görünce istemsizce
homurdandım. En sevmediğim şeylerden biri de insanların
gereksiz ve saçma sorularına yanıt vermektir. Yine de buna
mecbur olduğum için birine söz hakkı verdim.

“Buket Hanım’ı ne kadardır tanıyorsunuz?”

Bu soruya yalan söylemeyecektim. “Üç hafta.”

Yine aynı gazeteci, iğnelercesine, “Bu kadar kısa sürede
onun evleneceğiniz doğru kişi olduğuna karar verebildiniz
yani?” dedi. Dudaklarım alayla kıvrılmıştı. “Ben bir şeyi
çok düşünmem ve bir şeyi gördüğüm anda benim olacak
diyorsam olur. Buket Hanım’la da böyle oldu...”

Bir yandan da Buket’in elini tutarak masanın üzerine çı-
kardım. Biraz gövde gösterisi fena olmazdı.

“Çocuk ne zaman?” dedi gözlüklü bir gazeteci. Bu soru
ister istemez beni güldürmüştü. Benden nefret eden karım-
dan bir çocuk sahibi olmak gerçekten değişik bir deneyim
olacaktı.

“Zamanı gelince.”

“Ailenizin yalısında yaşamaya devam mı edeceksiniz?”

Bunu soran da sarışın bir bayandı. “Evet.”

“Bu evliliğe ailenizin tepkisi ne oldu?” dedi yine sarışın

bayan. Umursamaz bir tavırla omuzlarımı silktim. "Ailem her konuda benim arkamdadır. Bunda da tabii ki arkamda durarak beni desteklediler."

"En son Nida Hanım ile bir ilişkiniz vardı ve evlilik haberi bekleniyordu. İlişkinizin bitme nedeni Buket Hanım mı?"

Bunu soran Nida'nın çalıştığı gazetede çalışan bir gazeteciydi ve aynı zamanda yakın arkadaşlarından biriydi. Önce soruyu soran adamı süzdüm. Bu soruyu elbette bekliyordum. Nida'nın buraya gelmesini bile bekliyordum ama yanılmışım. Gelmemiştir.

"Evli bir adamın eski bir ilişkisi hakkında konuşması ne kadar doğru?"

"İlişkiniz hakkında soru sormadım, Ömer Bey. Ayrılık nedeniniz Buket Hanım mı diye sordum?"

Hafif bir alayla, "Ne farkı var? Sonuç olarak, ben şu an Buket Hanım ile evliyim. Geride bıraktıklarımın bir önemi yok," dedim ve karımın elimin altında titreyen elini dudaklarıma doğru götürerek hafif bir öpücük kondurdum.

Buket'in bedeninin her saniye daha fazla titrediğini elbette ki fark etmişim. Her soruyla biraz daha geriliyordu ama Nida ile ilgili gelen sorularda resmen titremesi iki kat artmıştı.

"Ömer Bey."

Seslenen kızıl saçlı kadına baktım. Hülya idi bu... O da Nida'nın aynı gazeteden arkadaşıydı. Ve aynı zamanda, tartışmasız en yakın arkadaşı, üstelik ev arkadaşıydı.

Hülya'yı her zaman zeki bulurdum. Nida ile dört ay sü-

ren ilişkim süresince, Hülya ile de yeterince zaman geçirmiştim ve bu kızıl saçlı kadın beni her defasında şaşırtmıştı. Gerçekten bir kadından beklediğimden daha fazla bir zekâ vardı bu kadında.

“Evet.”

“Evliliğinizin tamamen çıkarlar üzerine kurulduğuna dair bir söylenti var.”

Yüzümde beliren gülümseme ile Hülya’yı da fazla abarttığımı düşündüm. “Sizce çıkarlar üzerine kurulu gibi mi duruyor evliliğim?”

“Bilemiyorum. Fakat size sormak istediğim şey başka.”

“Sorun.”

“Buket Hanım ile dedenizden kalan mirası alabilmek için mi evlendiniz?”

Bu açık meydan okuma karşısında bir an irkilsem de hemen kendimi toparlayarak olabildiğince umursamaz bir kahkaha attım.

“Gerçekten komiksiniz.”

Karşımdaki kadının sinirden her geçen saniye kızardığını görmek beni fazlasıyla tatmin ediyordu.

“Ciddi bir soru sordum, Ömer Bey.”

“Ben de ciddiyetle yanıt verdim.”

Hülya’nın susması üzerine birkaç gazetecinin daha sorularını yanıtladım. Dilim usta manevralarla sorulara karşılık verirken aklımda bu gerçeği kimin Hülya’ya sızdırdığı vardı. Hoş, bunu yapsa yapsa Nida yapardı. Ama o bile bilmiyordu ki bunu. Ailem dışında kimse bilmiyordu. Bunu iyice araştırmalıyım.

Ellerin artık kalkmadığını görünce, sert çehremde çapkın bir gülüşle, “Herkes teşekkürler, arkadaşlar,” diyerek yerimden kalktım. Karımın elini hâlâ bırakmamıştım. Onu da oturduğu yerden kaldırarak çıkış kapısına doğru yöneldiğimde sendelediğini fark ettim ve hemen elini bırakarak kolumu beline doladım. Kendime daha fazla çekerek çıkışa yürümeye devam ettim. Bu pozisyonu gazetecilerin tam bir aşk yakınlaşması olarak adlandıracığından adım gibi emindim.

Çıkışa ulaştığımızda arabanın gelmesini bekledik bir süre. Elimin altındaki bedenin titremesinin her geçen saniye daha çok arttığını fark ediyordum. Bu durum yüreğimde az da olsa bir korku filizlenmesine neden oldu. Ama adeta bir çiçeği ezer gibi bu duygunun üstünü çiğnedim.

Korku demek hata yapmak demektir. Bahar’la birlikteken bu acı gerçeği beynimin en ücra köşelerine kazınmıştım. Bir daha korku denilen o aşağılık duyguya yenik düşmeyecektim. Düştüğüm anda kaybetmeye mahkûm olacağımdan emindim. Gerçi bu saatten sonra kaybettiklerimin de pek önemi yoktu. Hayatımı Bahar ile kaybetmiştim zaten ben.

Arabanın gelmesi ile düşüncelerimi bir kenara bırakarak ön kapıyı açtım ve tutmakta olduğum karımı yavaşça oturttum. Daha sonra da kendi tarafıma geçerek arabayı çalıştırdım.

Basın toplantısını atlatmanın rahatlığıyla, bir elim direksiyondayken diğer elimle de kravatımı gevşettim. Oldum olası sevmiyordum kravatı. Ama hayat bana hiçbir zaman sevip sevmediğini sormamıştı ve bu saatten sonra da soracağını hiç sanmıyordum.

“Benimle miras için mi evlendin?”

Bir an duyduğum sestem emin olamadım. Kulaklarımın bana oyun oynayıp oynamadığından emin olamasam da gözlerimi kısa bir an için karıma doğru çevirdim. Onun yanıt bekleyen yüzünü görünce, az önce duyduklarımın gerçek olduğunun farkına vardım.

“Ne önemi var?”

Buket’in sinirli kahkahaları kulağımı doldurunca bir kez daha ona baktım.

“Hayatımı mahvettin ve bunun bir önemi yok öyle mi?”

Bu açık suçlama karşısında kısa bir şaşkınlık yaşasam da hemen kendimi toparlayarak, “Türkiye’nin sayılı zenginlerinden olan bir adamın karısısın,” dedim açık bir övünme ile.

“Umurumda mı sanıyorsun?”

“Bilmem.”

“Zenginliğin zerre kadar umurumda değil.”

Umursamazca omuzlarımı silktim. Her kadın zenginliğe düşkün olur. Buket’in ‘*Umurumda değil.*’ demesi, benim için boş ve yalan sözlerden ibaretti. Bu hayatta parayı sevmeyen kim vardı ki?

“Umurunda mı diye sorduğumu hatırlamıyorum.”

Hafifçe iç çektiğini duydum. “Benimle neden evlendin?”

Bu soru ile artık her geçen saniye biraz daha şaşıracağıma emin oldum. Bu kesinlikle beklemediğim bir şeydi. Suskun karım anlaşılan dile gelmeye başlamıştı.

“Acıktım.”

“Sana bir şey sordum!”

“Sen de mi acıktın?”

“Soruma yanıt ver!”

“Haklısın, güzel bir balık iyi gider.”

“Lanet olası adam! Bana düzgün bir karşılık ver!”

Dudaklarım alayla kıvrılmıştı. Buket’i bu kadar çabuk sinirlendirebilmek gerçekten şahaneydi. Vücudundaki titreme dalgasının yeniden başladığına emindim. Bir haftadır evli olduğumuz halde bu titremeyi daha ilk günden fark etmiştim. Sinirlendiğinde ve korktuğunda bedeni titremeye başlıyordu.

“Bir kadın kocasına *lanet olası adam* dememeli.”

“Sen benim kocam falan değilsin!” dedi hiddetle. Bu hiddet bende en ufak bir değişiklik dahi yapmamıştı.

“Evlilik cüzdanı öyle söylemiyor ama!”

“Sadece resmi bir evrak...”

“Olabilir fakat bu senin benim karım olduğun gerçeğini değiştirmiyor.”

“En kısa sürede senden boşanacağım.”

Bu son sözler bütün neşemi alıp götürmüştü. Gerilen bedenimi umursamamaya çalışarak olabildiğince sakın bir şekilde arabayı sağa çektim ve bana açık bir nefretle bakan karımın gözlerine baktım. Bu açık nefret karşısında bir an dilim damağım kurumuştü. Hayatımda kimse bana böyle sine bir ifadeyle bakmamıştı. Ve karım olan bu kadın dışındaki kimse böyle bakmaya da cesaret edemezdi.

“Boşanmak yok.”

“Öyle mi? Sen mi karar veriyorsun?”

Sesindeki açık alayı anlamamış gibi sakın biçimde, “Bu-

ket bu evliliğe ve bana alışsan senin açından daha iyi olur,” dedim. Yeni bir kavgaya hazır değildim. Hayatımda olabildiğince sessizlik istiyordum.

“Ne istiyorsun benden?”

Ne istiyordum? Güzel bir eş ve birkaç tane çocuk dışında ne istiyordum ki? Hiçbir şey. İstedğim her şey yıllar önce Bahar ile birlikte yok olup gitmişti. Şu an isteyeceğim, daha doğrusu istemek zorunda kaldığım şeyler toplumun dayatması olan şeylerdi.

Hafifçe boğazımı temizledim. Karım hâlâ aynı ifadeyle bana bakan gözlerini bir an bile gözlerimden ayırmamıştı. “İstedğim gayet açık. Bana yakışan bir eş olman ve bana çocuklar vermen.”

“Bu mu yani?”

“Evet, ne bekliyordun?”

“Senden hiçbir şey beklemiyorum. Benden boşanman dışında tabii...”

Hafif bir kahkaha attım. Karım düşündüğümünden daha inatçı ve cesaretli çıkmıştı. Hayatımda her zaman böyle insanlara değer vermiş bir adam olarak şimdi karımın bu özelliklerini fark ediyor olmak beni fazlasıyla eğlendiriyordu.

“Senden asla boşanmayacağım.”

“Boşanacaksın.”

“Hayır.”

“Seni rezil ederim.”

Bu söz üzerine az öncekine göre kat kat üstün olan bir kahkaha daha attım. İnatçı ve cesaretli karım bir de beni

tehdit ediyordu. Artık iyice karım olacak bu kadının ilerleyen saniyelerde daha ne gibi özelliklerini ortaya çıkaracak diye düşünmekten kendimi alıkoyamadım.

“Gerçekten yapar mısın?”

Sesimdeki alay karşısında Buket’in kaşları çatılmıştı.

“Beni fazla hafife alıyorsun.”

“Ah, güzelim! Yapabileceğin şeyler hakkında konuşalım.”

Buket tek kaşını kaldırarak bana açıkça meydan okudu.

“Yapamaz mıyım sanıyorsun?”

Her zamanki gibi umursamazca omuzlarımı silkmişim. Sözlerinin birini bile ciddiye almıyordum.

“Yapabilirsin,” dedim düşünceli bir ses tonuyla. “Fakat sonuçlarına katlanabilir misin, o konuda kararsızım.”

“Tehditlerinden korkmuyorum artık.”

“Sen bilirsin.”

“Beni fazla hafife alıyorsun, Ömer Atay!”

Yüzümde gizleyemediğim bir gülümseme belirmişti. “O halde hafife almamam gerektiğini göster bana, Buket Atay!”

Buket’in sessiz kalması ile tekrar arabayı çalıştırmıştım. Cesareti umut verici olmakla birlikte, yine de korkusunun esiri oluyordu.

Söylediğim her kelimedede fazlasıyla ciddiydim. Buket’i hafife alıyordum ama ona bu durumu değiştirmesi için bir şans vermişim. Eğer gerçekten benim düşündüğüm ve onun iddia ettiği kadar güçlüyse, bunu bana bir şekilde ispatlardı.

Restoranın önüne geldiğimizi fark edince düşüncelerimi bir kenara bırakarak arabayı durdurdum. Buket'in meraklı bakışlarını üzerimde hissediyordum. Hafifçe ona döndüm.

"Neden geldik buraya?"

"Balık yemek istediğinden bahsetmiştin."

"Ben öyle bir şeyden bahsetmedim!"

"Erken yaşta bunuyor olabilir misin?"

"Sensin bunak!" demişti hararetle. Bu sözcük üzerine ona biraz daha yaklaşıp, "Ne dedin sen?" diye sordum.

Yutkunarak, "Bunak," diye mırıldandı. Sesini her ne kadar güçlü çıkarmak istese de bunun mümkün olmayacağını gayet iyi biliyordu. Adeta bir mahkûm gibi, hâkimin ona ne kadar ceza vereceğini bekliyordu. Tabii burada hâkim değil ben verirdim cezaları.

"Titriyorsun."

Titriyordu. Bedeni yine ona ihanet etmiş, güçsüzlüğünü gün yüzüne çıkarmıştı.

"Yaklaşma," diye mırıldandı.

Onu duymamış gibi bir elimle belini sarıp aramızdaki mesafeyi kapatarak dudaklarına doğru, "Gözlerin bana meydan okusa da bedenim bana mahkûm," diye mırıldandım. Daha sonra da, Buket'in yanıt vermesini beklemeden dudaklarını dudaklarımla istila ettim. Kendini geri çekmeyen çalışan Buket'e inat, daha baskıcı bir tavırla öpmeyi sürdürdüm. Onun tadını her alışımda kanımda dolaşmaya başlayan arzu daha da artıyordu. Buket'in küçük yumrukları göğsüme iniyordu. Boşta kalan elimle göğsüme vuran küçük yumrukları tuttum ve karımın dudağını ısırarak ağ-

zını hafifçe açmasını sağladım. Dillerimiz buluştuğunda inlememe engel olamadım. Onu daha fazla öpmeye devam edersem duramayacağımdan emin olduğumdan kendimi zorlukla ayırdım Buket'in dudaklarından. Koltuğuna yaslanarak düzensiz nefesini zorlukla düzene sokmaya çalıştı.

"Sakin..." dedi ağlamaklı bir ses tonuyla. "Sakin bir daha bunu yapma."

"Saçmalama Buket, sen benim karımsın."

"Ben seni tanımıyorum bile. Sen benim hiçbir şeyim değilsin."

"Evlilik cüzdanımız odamızda, karıcığım."

"Onun zerre kadar önemi yok gözümde."

Umursamazca omuzlarımı silktim. "Senin için önemli olup olmadığı da benim umurumda değil."

Bir süre sessiz kalmıştı. Ben de bu sessizliği bölmeden sabırla konuşmasını bekledim.

Hafifçe iç çekerek, olabildiğince sakın bir sesle, "Acıktım ben," diye mırıldandı.

"Acıktın mı?"

"Evet."

"Peki, inelim o halde."

Buket'in bir şey söylemeden arabadan inmesiyle ben de peşinden indim ve birlikte içeri girdik. Bize gösterilen boş masaya geçtiğimizde hızla siparişlerimizi vermiştik. Balıkların gelmesi ile Buket yemeğini yemeye başlamıştı. Düşünce mi gizleme gereği duymadan, "Şaşırtıyorsun beni," dedim.

Başını tabağından kaldırarak çekinir gibi bir ifadeyle bana baktı. O gözlerdeki korkuyu görebiliyordum.

“Az önce isyan ediyordun bana.”

“Sadece dediğini yapacağım.”

“Anlamadım?”

“Bu evliliği kabulleneceğim ve yeni hayatıma alışmaya çalışacağım.”

Gür bir kahkaha atmıştım. Attığım kahkaha o kadar çok samimiyetten uzaktı ki Buket’in elindeki bıçağı neredeyse göğsüme saplayacağından emindim.

“Gerçekten bunu yapacak mısın?”

“Senin için dalga konusu olabilir ama benim için ciddi bir konu bu.”

“O halde dalga geçeceğim yanıtlar verme bana.”

“Ben yalnızca kararımı açıkladım.”

Kaşlarımı çatmaktan kendimi alamadım. Akli sıra benimle oyun oynayabileceğini sanıyordu... “Buna inanacağımı mı sanıyorsun?”

“Neye?”

“Titriyorsun.”

Titreyen bedenine inat, sakın bir ses tonuyla, “Korkutuyorsun beni,” dedi. Yüzümde kendimden emin bir ifade oluşmasına engel olamamıştım.

“Korkmalısın da.”

“Bu bir tehdit mi?”

“Hayır,” dedim ve balığımdan bir parça alarak yavaşça çiğnedim. “Yalnızca gerçek...”

“Hem bu evliliğe alışmamı söylüyorsun hem de beni korkutuyorsun.”

Dudaklarım alayla kıvrılmıştı. Karşımdaki kadının titremesi her saniye biraz daha artıyordu.

“Hem benden korkup hem de bu evliliğe alışabilirsin.”

“Deneyeceğimi,” diye mırıldandı.

“Ne kadar çabuk alışırsan senin açından o kadar iyi olur.”

“Neden?”

“Neden mi?”

“Evet.”

“Buket, yakında evliliğimiz yalnızca kâğıt üzerinde kalmayacak, hem ben çocuk da istiyorum.”

Sözlerimi duyduğunda birden yüzü solmuştu. Anlaşılan bu hiç hesaba katmadığı bir şeydi, ama bu gerçeği bilmesi onun açısından daha iyi olmuştu. Çünkü her erkek gibi, ben de soyumu devam ettirmeyi görev biliyordum.

“Buket.”

“Efendim.”

“Balığını ye.”

Onun isteksizce de olsa balığını yemeye devam etmesiyle, ben de aklımı kurcalayan düşüncelere geri dönmüştüm. Basın toplantısındaki olay canımı sıkılmıştı. Öncelikle Hülya’ya bu gerçeği kimin sızdırdığını bulacaktım. Bu durumu ailem dışında kimse bilmiyordu. Ailemden kimsenin de böyle bir alçaklık yapmayacağından emindim. Bu durumda, bu gerçeği bilen bir kişi daha vardı ve o kişiyi bulduğumda ona hayatı zindan edecektim. Bu olayı çözdükten sonra da karımla ilgilenecektim. Durduk yere davranış değiştirmesi iyi şeylere işaret değildi. Bu zamana kadar, hatta

daha yarım saat önce bile, bana deli gibi isyan eden kadın, şimdi karşımda gayet uysalca evliliğimize alışacağını söylüyordu. Gerçekten hiç mi hiç inandırıcı değildi.

Balığ1 zorlukla yediğinin farkındaydım ama yine de sesi mi çıkarmadan onu izledim. Çocuk istediğimi söylediğimde Buket'in beti benzi atmıştı. Bunu fark etmiştim ama sessiz kalmayı tercih etmiştim.

“Kaç yaşındasın?”

Bunu merak ediyordum. Fazla büyük göstermiyordu. En fazla yirmi iki. Ne garipti. Evliydim ve karımın yaşını bile bilmiyordum.

“Yirmi beş.”

“Yirmi beş?”

“Evet.”

“Göstermiyorsun.”

Umursamazca küçük omuzlarını silkmişti. “Görmeyi bilmiyorsundur belki de.”

Yüzümde ukala bir gülümseme oluşmuştu. Sessiz, sakın karım bir anda yine sivri dilli oluvermişti.

“Bakıyorum da dilin epeyce sivrileşti.”

“Tehlikeli bir adamla evli olduğuma göre sivri bir dile ihtiyacım var diye düşündüm.”

Başım1a onayladım. “Evet, sivri bir dile ihtiyacın var fakat bunun yanında titremeyen bir bedene de sahip olmalısın.”

“O... O durum sana özel değil. Heyecanlandığımda, sinirlendiğimde ya da korktuğumda titrerim ben.”

“Neden?”

Sorum üzerine yine beti benzi atmıştı. Bu durum daha fazla merak etmemden başka bir şeye neden olmamıştı.

“Söyle.”

“Hayır.”

“Söyle dedim.”

“Söylemeyeceğim.”

Bu anlamsız inadını anlamıyordum. Altı üstü nedenini söyleyecekti. Kendimdeki bu saçma sapan meraka da anlam veremiyordum tabii.

“Söyle, Buket.”

“Hayır, lütfen kapatalım bu konuyu.”

“Bu konu ancak sen nedenini söylediğinde kapanacak.”

“Lütfen, Ömer...”

“Hayır, söyle.”

“Söyleyemem.”

“Söyleyeceksin.”

Buket’in gözünden bir damla yaş geldi. “Hatırlamak istemiyorum, lütfen,” diye mırıldandı.

“Söyleyeceksin, Buket!”

“Yalvarırım, Ömer...”

“Anlat.”

Gözlerinden akan yaşlar bir anda çoğalmaya başlamıştı ama bu durum umurumda bile değildi. Şu an tek düşündüğüm şey onun söylemek istemediği nedendi. Bundan başka hiçbir şeyi önemsemiyordum.

“On beş yaşındaydım... Ata biniyordum. Çiftlikten biraz uzaklaştım, sonra birden bir adam çıktı önüme...” dedi ve hafifçe yutkundu. Bedenindeki titreme her saniye daha da

artıyordu. "Atımı korkuttu ve düşmeme neden oldu. Sonra... Sonra benim üstüme geldi ve..."

Öfkeli bir sesle, "Tecavüz mü etti sana?" diyerek sözünü kestim.

"Edecekti ama edemedi. Babam beni merak ettiği için arkamdan gelmiş, ona son anda engel oldu."

"O adamı öldüreceğim."

Gözyaşlarıyla parlayan gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

"Ne?"

"Benim olana kimse dokunamaz, Buket!"

"Ne demek bu?"

"Ne ne demek?"

"Benim olana kimse dokunamaz ne demek?"

"Sen benim karımsın."

"Ama..." demişti ki sözünü tamamlamasına izin vermeden, "Ama diye bir şey yok, Buket. İstesek de istemesek de bu evlilik oldu ve sen benim soyadımı taşıyorsun. Bana çocuklar vereceksin. Benim ya da çocuklarımin adının ileride kirlenmesine göz yumamam."

Acımasız sözlerim karşısında gözlerine dolan yaşları ve kasatı kesilen bedeninin farkındaydım ama onu yok saymaya çalıştım. Öfkemi bir şekilde birinden çıkarmalıydım.

Çalan telefonum masadaki sessizliği bir bıçak gibi kesmişti. Telefonumu açtım. Kısaca konuşarak kapattım. Evliliğimizi kutlamak için bizi bekliyorlardı. Bu evliliğin neresini kutlayacaksak...

"Buket."

Buket'in soğuk bakışları bakışlarımla kesişti. Bu soğuk

bakışlara artık alıştığım için umursamadan doğrudan konuya girdim.

“Bugün arkadaşlarım evliliğimizi kutlamak amacıyla bir mekânda toplanmışlar. Bizi bekliyorlar.”

“Gelmek istemiyorum.”

“Gelmek isteyip istemediğini sormadım.”

“Ömer.”

Adımı söyleyiş tarzı hoşuma gitmişti. Garip bir tınıda gelmişti. Belki de beynim sulanmış ve çok yanlış düşüncelere sapmıştım. Evet, kesinlikle bundandı hepsi.

“Buket, itiraz etme.”

“Gitmek istemiyorum.”

“Neden?”

“İyi hissetmiyorum kendimi.”

Yalan söyleme konusunda fazlasıyla başarısızdı. Sesimdeki alaycı tınıyı saklamaya gerek duymadan, “Gayet iyi duruyorsun,” dedim.

“Yanlış görmüştündür.”

“Gözlerim fazlasıyla keskin, karıcığım. Bence sen yanlış hissetmişsindir.”

“Haklısın, tıpkı bir baykuş gibisin.”

Yapılan benzetme karşısında gülümsemiştim. Benimle kimse böyle konuşmaya cesaret edemezken bu kadın böyle konuşabiliyordu. Üstelik benden korkuyordu ama işte cesareti bir gram daha öndeydi korkusundan. Bu yüzden böylesine diklenebiliyordu.

“Olabilir,” dedim ve ciğerlerimde biriken havayı hızla üfledim.

“Hadi kalkalım.”

“Ama...”

“Ama ne?”

“Ben gitmeyeceğimizi...”

“Gidiyoruz, hadi kalk,” dedim ve garsona hesabı getirmesini işaret ettim. Garsonun hesabı getirmesiyle iki yabancı gibi masadan kalkarak arabaya gittik. Kutlamanın yapılacağı yere gidene kadar arabada da tek kelime dahi konuşmadık. Bu fazlasıyla işime gelmişti. Zira sessizliğe çok ihtiyacım vardı.

Şık bir mekâna girdiğimizde hiç şaşırmamıştım. Sonuçta Ömer fazlasıyla zengin bir adamdı ve etrafındaki insanlar da en az onun seviyesindeydiler.

Bir iki masa ilerlemiştik ki renkli ışıklar altında parlayan, orta büyüklükteki bir masanın yanında durduk. Kadın erkek karışık bir grup fazlasıyla gürültücü biçimde sohbet ediyorlardı. Bizi fark edince, daha doğrusu Ömer'i fark etmeleriyle, sus pus oldular.

“İyi akşamlar.”

Bazıları bu selama başıyla karşılık verdi, bazıları da Ömer gibi iyi akşamlar diyerek. Birkaçıysa, beni de içine katarak, hoş geldiniz demişti. En azından birileri beni fark ediyordu.

Masada boş olan iki kişilik yere Ömer ile beraber oturduk. Göz ucuyla masadakilere göz gezdirmekten kendimi

alıkoyamamıştım ve o an az önceki düşüncemde yanılmadığımı gördüm. Ömer'in arkadaşları da en az kendisi kadar zengindiler. Giyim kuşamları ve davranışları adeta 'Ben zenginim.' diye bas bas bağıırıyordu.

"Hoş geldin, Ömer," diyen kadının sesini duymamla gözlerim ister istemez o yana kaydı. Bu kızıl saçlı kadın basın toplantısında Ömer'e o iğrenç soruyu soran kadındı. Bu evliliği mirasla ilişkilendiren kadının ta kendisiydi. Anlamıyordum. Burada Ömer'in arkadaşları olmayacak mıydı sadece? Bir gazetecinin işi neydi?

"Hoş bulduk, Hülya."

Anlaşılan bu yalnızca bir gazeteci değildi. Ömer kadına ismiyle hitap ettiği için bu hisse kapılmıştı. Sıradan bir gazeteci olsaydı adını bilmezdi, üstelik bu kadın bu kadar rahatlıkla Ömer'e ismiyle hitap edemezdi. Anlaşılan fazlasıyla yakındılar.

"Nida evliliğini kutlamamı istedi."

Ömer'in dudakları alayla kıvrılmıştı. "Kendisi gelip kutlasaydı. Başkasını maşa olarak kullanan insanları sevmiyorum, beni biliyorsun, Hülya."

Bu sözler üzerine karşımdaki kadının yüzü adeta saçının rengine döndü. Ömer anlaşılan herkesin ağzının payını vermekte ustaydı.

"Emin ol, Ömer, Nida rahatsız olmasaydı gelip mutluluk dileklerini şahsen iletirdi."

Kadının sesindeki suçlamayı ben dâhil masadaki herkes açıkça anlamıştı, ama Ömer anlamamış gibi davranarak, "Öyle mi, nesi var?" diye sordu.

“Çok sevdiği birini kaybetti.”

“Öldü mü?”

“Keşke ölseydi!”

Bu sözler üzerine, Ömer’in yüzünü kaplayan gülümseme daha da genişledi. “Ne derler bilirsın, lafla peynir gemisi yürümüyor.”

Hülya yeni bir şey söylemeye hazırlanıyordu ki Ömer’in yanında oturan adam, “Ömer, işler nasıl gidiyor?” diye sorarak konuyu değiştirdi.

“Her zamanki gibi, Onur...”

“Çok iyi yani?”

Ömer hafifçe gülümseyerek arkadaşına, “Öyle de denilebilir,” dedi.

“Ömer, eşin hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Biraz tanıt-sana bize...” dedi Hülya açık bir meydan okumayla.

“Karım burada Hülya, kendin sorabilirsin herhalde?”

Hülya, yüzünde zoraki gülümsemeyle, “Tabii ki,” dedi ve bir avcı edasıyla bana odaklandı.

“Evliliğiniz çok ani olduğu için, Buket Hanım, sizi tanımıyoruz. Bu yüzden de fazlasıyla merak ediyoruz.”

“Öyle mi?” dedim dalgın bir ifadeyle.

“Öyle.”

“Neyi merak ediyorsunuz?”

Hülya’nın yüzündeki gülümseme daha çok yayılmıştı. “Bildiğimiz kadarıyla taşradan geliyorsunuz.”

“Evet.”

“Lise eğitiminizi tamamlayabildiniz mi?”

Bu soru karşısında gülsem mi ağlasam mı sinirlensem mi bilemedim. Bu tarz şeylerin Türk filmlerinde olduğunu sanırdım ama görüyorum ki gerçekte de olabiliyormuş.

“Üniversite mezunuyum.”

“Ne bölümü?”

“Ne fark eder?” dedim umursamazca. Hülya’nın beni küçük düşürmek için uğraştığının elbette farkındaydım.

“Çok şey.”

“Peki,” dedim hafifçe iç çekerek. “Hukuk Fakültesi mezunuyum.”

Ortamı yoğun bir sessizlik kaplamışken gözlerim Ömer’i bulmuştu. Hayretle bana baktığını fark ettiysem de umursamadım.

Hülya şaşkınlığını gizlemeye çalışarak, “Ama duyduklarımıza göre...” demişti ki sözünü kestim.

“Duyduklarınıza göre değil de, araştırmalarınıza göre hareket etseydiniz, Hukuk mezunu olduğumu benden öğrenmek zorunda kalmazdınız. Üstelik iyi bir gazeteci, aynı zamanda iyi de bir araştırmacıdır. Umarım bunu bir daha unutmazsınız.”

BÖLÜM 7

Qyun

Hülya, öfkesini gizleyemiyor, beni adeta yerin dibine sokmak ister gibi bakıyordu. Sözleriyle başaramadığı şeyi gözleriyle yapmaya çalışması da ayrı bir ironiydi. Yine de ben hanım kızı oynayarak olabildiğince sevimli bir gülümsemeyle, “İyi misiniz?” diye sordum. Herkesin bakışları bizim üzerimizdeydi. Bu da benim titrememi arttırıyordu. Lanet olasıca bu titreme nendense en olmayacak zamanlarda gelip kendini belli ederdi.

Karşımdaki kadından yine ses çıkmamıştı. Gözlerindeki öfkeyle beni parçalayacakmış gibi bakıyordu.

“Ben de avukatım, Buket Hanım ve bir avukatlık bürom var,” dedi çaprazımda oturan sarışın adam. Yüzünde samimi bir ifade vardı. Mavi gözleri de aynı samimiyetle bakıyordu.

Kibarca gülümseyip, “Hım,” demekle yetindim yalnızca. Tam olarak ne söyleyemem gerektiğini bilmiyordum. Şu an için Ömer’in öfkesini üzerime çekmeyi istemediğimden olabildiğince uslu durmam gerekiyordu.

“Yeni kurduk büromuzu ve genç avukatlar arıyoruz. Ne dersiniz, sizi de katalım mı ailemize?”

Bu teklifi beklemiyordum. Şaşırmıştım fazlasıyla. Aslında olabilirdi. Sonuçta kendi hayatımı elime alarak bu lanet evlilikten en kısa zamanda kurtulabilirdim. Üstelik adam sözlerinde samimi gibi görünüyordu. Tabii ben daha ağzımı açamadan Ömer'in sözleriyle susmak zorunda kalmıştım.

"Buket çalışmayacak, Serkan. Kendine başka ekip arkadaşları ararsın."

Sesi normal tonda çıksa da içindeki sert tınıyı hissetmiştim. Öfkeme engel olamayarak gözlerimi yanımdaki adama çevirdim. O ise beni umursamaz bir tavırla adının Serkan olduğunu öğrendiğim adama bakıyordu. Bir süre sonra bakışları beni buldu ama öfkeli gibiydi. Her an patlamaya hazır, pimi çekilmiş bir bombaya benziyordu.

Çalan slow müzik ile herkesin dikkati dans etmeye başlayan çiftlere kaymıştı. Masadan kalkıp dans etmeye başlayan çiftlere bakmaktan ben de kendimi alamadım. Ömer'in öfkeli gözlerine bakmaktansa dans edenlere bakmak daha ilgi çekiciydi sonuçta.

Gözümü mutlulukla dans eden insanlardan ayıramıyordum. O an mutluluğa olan açlığımı fark ettim. Son bir haftaya kadar her zaman mutlulukla güne başlayan ben, şimdi lanetler okuyarak gözümü açar olmuştum. Mutsuzdum. Hiç tanımadığım bir adamın karısı olmaktan, onun aşağılayıcı laflarını çekmekten fazlasıyla mutsuzdum.

"Dans edebilir miyiz?" diye soran adamın sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Az önce kendini tanıtan ve bana iş teklifinde bulunan Serkan'dı beni dansa kaldırmak isteyen kişi. Aslında kabul etmemem gerekirdi. Sonuçta Ömer'i

sinirlendirmemeliydim, ama madem o az önce beni hiçe sayıp hakkımda karar verebilmişti, ben de Serkan ile dans edebilirdim.

Kibarca gülümseyerek, "Tabii," dedim ve oturduğum yerden kalktım. O anda, bir el bileğimi sertçe tuttu. Hafifçe bir soluk alarak hâlâ koltukta oturan kocama doğru döndüm. Bakışlarım önce bileğimi tutan eline kaydı sonra da gözlerine. O gözlerdeki öfke ateşini çok net okusam da umursamadım.

"Bir şey mi oldu?"

"Ne yapıyorsun, Buket?"

"Dans edeceğim. Bırakır mısın?"

Öyle bir baktı ki bedenim ürperdi. Titremem de cabasıydı. Bakışlarıyla eziyordu adeta beni. Ama yine de pes etmeyerek bileğimi elinden çekmeye çalıştım. Birkaç saniye daha böyle baktı ve sonunda, olası bir rezilliği önlemek için, bileğimi serbest bıraktığında bana güzel bir kızarıklık da hediye etmiş oldu.

Bakışlarımı güçlkle onun öfkeyle koyulaşmış yeşil gözlerinden ayırabildim. Serkan ile birlikte dans pistine doğru ilerledik ve bir süre sonra biraz daha sakın bir köşeye çekilerek dans etmeye başladık. Bir eli belimdeydi, diğer eliyle de elimi tutuyordu. İster istemez, ben de boşta kalan elimi boynuna doladım.

"Teşekkür ederim."

"Neden?"

"Dans teklifimi geri çevirmediğin için."

Sadece kibarca gülümsemekle yetinmiştim. İkiyüzlülük

edecek değildim. Ömer'in az önce yaptığına kızmamış olsaydım, büyük olasılıkla bu adamla dans etmeyecektim.

"Gerçekten çalışmayı düşünmüyor musunuz, Buket Hanım?"

Bu soruyu beklemiyordum. Ne demem gerektiğini açıkçası kestiremiyordum. Yanlış bir şey söylersem sonrasında Ömer'in bana yapabileceklerini düşünmek bile istemiyordum. Evet, bu adamın gülüşü, bakışları samimiydi ama ona ne kadar güvenebilirdim ki?

"Bu konuda kararsızım."

"A açıkçası sizi de büromuzda görmeyi isterim."

Bu adamın anlamsız ısrarı niyeydi? Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirerek, "Söylediğim gibi, henüz çalışıp çalışmama konusunda bir karara varmadım," dedim.

Daha sözümü yeni bitirmiştım ki birden biri beni kolumdan çekiverdi. Sırtımı sert bir göğse çarpmıştım.

"Bu kadar yeter. İzin verirsen, karımla dans edeceğim, Serkan!"

Beni kabaca kendine doğru çevirdi ve iki eliyle de belimi sımsıkı sararak sert bedenine yapıştırdı. Acıyla inlememe engel olamamıştım. Bu adamın bana karşı hiç mi kibar bir davranışı olmayacaktı? Hep böyle acı mı verecekti bana?

Suçlayıcı bir ses tonuyla, "Canımı yakıyorsun!" dedim. Donuk çehresinde hiçbir değişim olmadan, "Uslu durursan canın yanmaz," dedi.

"Çocuk değilim ben."

"Çocuksun demedim."

"O halde velimmişsin gibi benim adıma kararlar alma."

Bana sorulan sorulara kendim yanıt verebilirim, kendi aldığı kararlarla.”

Sert dudakları alayla kıvrılmıştı. “Senin kendi kararların olamaz, Buket.”

“Ne? Ne demek bu?”

“Söylediğim gayet açık.”

Söylediğinin gayet açık olduğunu elbette ben de biliyordum ama hâlâ bu kadar fütursuzca böyle bir laf edebileceğine inanmayı istemiyordum.

Ciğerlerimdeki havayı boşalttım ve olabildiğince sakin olmaya çalışarak, “Benim kendi kararlarım olabilir, bir daha benim adıma karar verme,” dedim. Gözleri şeytani bir parıltıyla parlamıştı.

“Sen benim karım olduğun gün kendi kararlarından vazgeçtin, Buket.”

“Seninle nasıl evlendiğimi biliyorsun.”

“Nasıl?” dedi hafif bir alayla. Daha fazla delirtmeye çalışıyordu. O kadar çok damarıma basıyordu ki sinirlerimi kontrol etmekte zorluk çekiyordum.

“Zorla!”

Hafifçe omuzlarını silkti. “Zorla ya da isteyerek... Her iki şekilde de sonuç aynı olacaktı. Yine benim karım olacaktın.”

Lanet olası herif! Artık sakin kalmayı umursamaz olmuştum. O bu derece damarıma basarken bunu düşünmezdim.

“Seninle asla isteyerek evlenmezdim, lanet herif!”

Sert çehresinde alaycı bir gülümseme belirmişti. Söyle-

diklerim çok hoşuna gitmiş gibiydi. “Ben de ne zaman şu aptal oyununu bırakacaksın diye merak ediyordum.”

“Ne oyunu?”

“Ne oyunu olduğunu iyi biliyorsun.”

“Saçmalıyorsun sen.”

Sert sesi alay kokan bir kahkahayla kulaklarımı doldurdu. O bu kadar kendinden eminken benim bedenim acı içinde titremeye başlamıştı yine.

“Sakın...” dedi ve derin bir soluk aldı. “Sakın aptalca planlar yapma, Buket.”

“Ben plan falan yapm...” diye söze başlarken, “Sus!” dedi. Öfkeleniği belliydi. Belimdeki ellerinin tutuşu da sıkışmıştı ve neredeyse soluk alıp verişimi engelleyecek duruma gelmişti.

Belimden bir elini çekerek işaret parmağını şakağıma doğru dayadı ve yüzünü yüzüme fazlasıyla yakın bir mesafeye getirdi.

“Senin küçücük beyninden geçen her şeyi senden önce bilirim, Buket ve inan bir dahaki sefere bu kadar anlayışlı olmam!”

Bedenimdeki titreme artık fazlasıyla bariz bir hal almıştı. İşaret parmağını şakağımdan çekti ve soğuk dudakları ile bir öpücük bıraktı. O an gözümünden akan bir damla yaşa engel olamamıştım. Güçsüz olmayı istemiyordum ama bütün gücümü emiyor gibiydi. Ben kurtulmak için tutunacak bir şeyler aradıkça, o benim tutunacağım yeri çoktan bulmuş oluyordu.

Gözümünden akan yaşa inat, dudaklarım alayla kıvrıldı.

Bu kadar kolay pes etmeyecektim. Mutlaka bir yolu vardı bu adamdan kurtulmanın. “Asla pes etmeyeceğim, Ömer Atay ve senden kurtulacağım!”

“Elinden geleni ardına koyma, *karıcığım!*”

Aynadaki görüntüme baktıkça içimdeki ağlama isteğini bir türlü engelleyemiyordum. Ben böyle bir hayat mı yaşayacaktım? Nedenini bile bilmediğim bir evliliğim mi olacaktı? Kocam olmuş bu adam hakkında acımasızlığı ve zenginliği dışında hiçbir şey bilmiyordum. Hoş, bilmeyi de istemiyordum. Tek istediğim bu evlilikten kurtulmaktı.

O lanet dansın ardından hemen eve gelmiştik. Tabii evdekilerin çoğu hâlâ oturuyordu. Ama benim ne oturacak halim vardı ne de onların aile saadetini görmeye tahammülüm.

Gözüm üzerimdeki askılı siyah geceliğe kayınca, aslında ne kadar doğru bir seçim yapmış olduğumu fark ettim. İçimdeki karanlığı geceliğimle ifade ediyordum.

Daha fazla düşünmemek için banyodan çıkarak yatağın üzerine oturdum ve elime telefonumu alarak annemi aradım. İkinci çalışta açılmıştı telefon.

“Anne.”

“Buket, kızım?”

Annemin sesindeki heyecan ve şaşırma ile ister istemez yüzümde bir gülümseme belirmişti. Ne de çok özlemişim onun bana kızım deyişini.

“Anne, benim,” dedim hafif ağlamaklı bir ses tonuyla.

“Güzel kızım benim...” diyebildi annem sadece. O kadar çok ağlıyordu ki konuşmakta zorluk çekiyordu. Annemin ağlamasını duymamla ben de kendimi tutamıyordum artık.

“Anne, ben... Ben sizi çok özledim.”

“Biliyorum güzel kızım, biliyorum. Biz de seni çok özledik.”

“İyisiniz, değil mi, anne?”

“Biz iyiyiz yavrum, sen nasılsın? Nasıl davranıyorlar sana?”

Ne diyebilirdim ki buna? Doğru düzgün hiçbiriyle konuşmadığımdan mı bahsetmeliydim? Daha ilk haftadan Ömer’in anne ve babasının yaptığı uyarılardan mı söz etmeliydim? Hangisini anlatsam bilemiyordum. Tabii bunlardan hangisinin annemi daha çok üzeceğine de karar verebilmiş değildim. Bu yüzden, yalan söylemek hoşuma gitmese de, kendimi zorlayarak, “İyi davranıyorlar anne, ben de iyiyim,” diyebildim.

“Çok korktuk, kızım... Sana kötü davranırlarsa diye baban da ben de çok korktuk. Ama şükürler olsun ki iyi davranıyorlarmış. Değil mi, yavrum?”

Gözümünden akan yaşlar hızlanmıştı. “Evet, anne.”

“Kocan... O da iyi davranıyor mu?”

Bu konu gitgide canımı sıkmaya başlamıştı. Bu yüzden doğrudan aklımdaki konuya girmeliydim.

“Anne.”

“Yavrum.”

“Ben bu adamdan boşanacağım. Bir şekilde yolunu bu-

lup evime geri döneceğim. Gerekirse mahkemeye başvuracağım ve bu evliliğin zorla gerçekleştirildiğini kanıtlayacağım. Ve anne, gerekirse tüm basına Ömer Atay'ın ne kadar aşağılık bir adam olduğunu söylemeden de durmayacağım.”

“Kızım, mahvederler bizi...”

Annemin sesindeki korku kısa bir an için de olsa moralimi bozmuştu. Bu kararları almak zaten kolay olmamıştı ve şimdi moralimi bozacak bir şeyler istemiyordum.

“Umurumda değil, anne. Ben zaten mahvoldum, sıra onlarda. Şimdi kapatmam gerekiyor, sonra yine ararım.”

“Tamam, yavrum, sık sık ara. Kendine de dikkat et, olur mu?”

“Olur, anne... Babamı da öp. Çok özledim sizi ama çok yakında beraber olacağız.”

“Peki, yavrum.”

Telefonu kapadığımda derin bir soluk aldım. Yapmayı istediğim şey gerçekten de kendi sonumu hazırlamak demektir. Aklı başında olan hiç kimse Ömer Atay gibi bir adamı karşısına almazdı. Ama benim de aklımın başında olduğu pek söylenemezdi.

“Demek beni rezil edeceksin.”

Duyduğum ses ile oturduğum yerde hızla arkama döndüm ve öfkeli iki yeşil gözle karşılaştım. Söylediklerimin hepsini duymuş olamazdı, değil mi? Duymamış olması gerekirdi ama gözlerinde gördüğüm öfke hepsini duymuş olduğunu gösteriyordu.

Hiçbir şey söyleyemedim. Ne söyleyebilirdim ki böyle

bir durumda? Zaten söylediklerimin hepsini duymuş görünüyordu. İnkâr etmek de bu durumda hiçbir işe yaramazdı.

Benim susmam üzerine yavaş adımlarla bana doğru yaklaştı. Onun attığı her adımda, sanki biri boğazıma yapışmış ve her geçen saniye daha fazla sıkıyormuş gibi hissediyordum. Hoş, bu hissettiğim belki de çok kısa bir süre sonra gerçek olacaktı. Çünkü Ömer bunu yapabilecek biriydi. Gözlerinde gördüğüm öfke de adeta bunu doğruluyordu.

Yatağın kenarına gelince durdu. Sert çehresi hâlâ öfkeyle kasılıydı.

“Beni rezil edeceksin, öyle mi?”

Yine sustum. Duymuştu işte. Daha ne diye soruyordu ki? Söylediklerimin hepsi ortadaydı.

“Benden boşanacaksın,” dedi ve hafif bir kahkaha attı. Sanki bahsettiği çok komik bir şeymiş gibi davranıyordu.

“Söylesene... Nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun?”

Artık sinirlerime hakim olamıyordum. İçimdeki öfke korkuyu yenmişti. Kocam olacak bu adamın böylesine gereksiz hakaretlerine göz yumacak değildim.

“Sen aşağılık adamın tekisin!”

“Öyle mi?”

“Seni rezil edeceğim!”

Dudakları alayla kıvrılmıştı. Söylediklerim sanki onu sinirlendirmekten çok eğlendiriyormuş gibi davranıyordu.

“Bu kadar aptal olabileceğini düşünmemiştim. Ortalamanın bile altında zekân varmış!”

“Sözlerin umurumda değil!”

“Az önce hayatının hatasını yaptın, Buket.”

“Ne saçmalıyorsun?”

“Sana verdiğim şansını değerlendiremedin. Bu eve ve bana alışman için sana bir şans vermiştim ama sen elinin tersiyle ittin bunu. Artık yapacaklarımdan ben sorumlu değilim!”

Ne diyordu bu adam böyle? Ne yapacaktı bana? Bedenimdeki titreme de her geçen saniye daha çok artmaya başlamıştı. Bu adam delinin tekiydi, her şeyi yapabiliyordu.

Bir dizini yatağa dayayıp üzerime doğru eğildi ve beni yatağa sırtüstü yapıştırdı. Daha ne olduğunu anlayamadan, sert dudakları dudaklarımı bulmuştu. Aklım başıma geldiğinde ona karşı koymaya çalıştım. Ama her çabamda öpüşü biraz daha sertleşiyor, vücudumda dolaşan elleri biraz daha acımasızlaşıyordu.

Hafifçe dudaklarını dudaklarımdan çekti. “Sen Ömer Atay kim tanıyamamışsın. Sana birazdan kendimi tanıtaçağım. Kimin karısı olduğunu aklına ve bedenine kazıyacağım.”

“Yapma lütfen...” diye çaresizce isyan ettim. Ama bu isyanım, değil onu vazgeçirmek, en ufak bir fark bile yarata-mamıştı.

Boğuk bir ses tonuyla, “Bana karşı koyma,” dedi. Umur-samadım onu, debelenmeye devam ettim. Hem ona nasıl karşı koymazdım? Yaptığı şeyin farkında mıydı? Ne kadar aşâğılık bir durumda olduğunu fark edemiyor muydu?

Dudaklarını kulağıma dayayarak, “Ailenin hayatını mahvederim. Ellerinde ne varsa alırım. Sadece bununla da yetinmem. Aklının alamayacağı şeyler yaparım, Buket.”

“Hayır,” dedim acıyla. Hayır, yapmamalıydı. Aileme bir şey yapmasına izin veremezdim. Benim yüzümden onların huzurlu yaşamlarını mahvedemezdi.

“Evet...” dedi öfkeli bir sesle. “Ben senin tahmin edebileceğinden daha kötü bir adamım, Buket. Ve emin ol, söylediklerimi gözümü bir an bile kırpmadan yaparım.”

Gözümden akan yaşlara engel olamıyordum. Onun bedeninin ağırlığı altında ezilirken, sözleri de kalbimi eziyordu. “Ne istiyorsun benden?”

“Bana karşı gelmeyeceksin.”

“Gelmeyeceğim,” dedim zorlukla yutkunarak.

“Bu gece benim olacaksın.”

İşte bunu nasıl kabul edebilirdim ki? Ama etmemek gibi bir şansım da yoktu. Çünkü bu adam gerçekten de dediklerini bir an bile düşünmeden yapabilecek biriydi. Şakası olmadığı ise sert çehresinden belliydi.

“Ben... Ben hazır değilim.”

“Umurumda değil.”

“Lütfen...”

“Buket sus ve sadece bana karşılık ver!” dedi ve dudakları tekrar dudaklarımı esir etti. Bir süre dudaklarımda oyalandıktan sonra öpücükleri boynuma doğru kaydılar. Öpücükleri arasında “Bana dokun,” diye emretti. Ağzımdan kaçan hıçkırığa engel olamadım ve ellerimi mecburen omuzuna koydum. İğreniyordum... Hem Ömer’den hem de kendimden.

Geceliğimin üzerimden çıkarılması ile bedenimdeki titreme daha da artmıştı. Dudaklarını bedenimin her köşe-

sinde hissediyordum. Onun her teması ile daha fazla titriyor ve daha fazla ağlıyordum. Bu eziyet ne kadar sürdü bilmiyorum ama bir süre sonra bedenim acıyla kasıldı ve ağzımdan kaçan acı dolu çığlığa engel olamadım.

“Geçecek...” diye mırıldandı.

“Bırak beni!”

Yüzümü ellerinin arasına alarak alnını alnıma yasladı. “Buket artık bana aitsin, benim karımsın tamamen. Şimdi kendini sıkma ve bana karşı koyma. Bana karşılık ver!”

Bir şey söylememi beklemeden dudakları dudaklarımı esir almıştı. Zorla da olsa, kalbimdeki derin acıyla ona karşılık verdim. Nefret ediyordum. Beni böyle bir şeye zorladığı için bu adamdan nefret ediyordum ama en çok da kendimden nefret ediyordum. Bu kadar güçsüz olduğum için.

Duşun altından çıkarak havluya sarındım ve banyoya girerken yanımda getirdiğim iç çamaşırları, pijama altı ve askılı bluzu giydim. Gözlerim ağlamaktan şişmişti ve fazlasıyla ağrıyordu. Keşke tek ağrıyan gözlerim olsaydı. Bedenim ve kalbimde tamiri imkânsız hasarlar vardı artık.

Gözümde akan bir damla yaşı elimin tersiyle sildim. Saatlerdir banyodaydım. O adamın bedenimde bıraktığı izleri yok etmek, silmek için bedenime daha büyük acılar çektirmiştik. Fakat buna rağmen hâlâ onun kokusunu üzerimde hissediyordum. Belki de atladığım şey kalbimdi. Ne kadar onun izlerini bedenimden silmek istesem de kalbim-

den silemeyecektim. O izler kaldığı sürece de her zaman onu bir düşman gibi görmeye devam edecektim.

İçeri girmem gerekti artık. Saatlerdir buradaydım. Bir ömür burada kalamazdım. O adamla eninde sonunda yüzleşecektim. Derin bir soluk alarak banyodan çıktım. Tahmin ettiğim gibi odadaydı. Siyah bir eşofman altı ve siyah sporcu atleti vardı üzerinde. Camdan eşsiz boğaz manzarasını izliyordu. Sanki yıllardır görmemiş gibi dalıp gitmişti. Hoş, her ne kadar itiraf etmek istemesem de bu ev manzara bakımından gerçekten eşsiz bir konumdaydı.

İstemsizce gülümsedim. Az önce neler yaşamıştım, şimdiyse bu cehennemın eşsiz boğaz manzarasını takdir ederek ne kadar muhteşem bir yerde bulunduğunu düşünüyordum. Normal bir insanın böyle bir anda bağırıp ağlaması ve kocası olacak bu adama saldırması gerekirdi. Aslında ağlamıştım. Banyoda fazlasıyla ağlamıştım. Ama artık içimden ne bağırarak ne de saldırmak geçiyordu. Artık biliyordum, bu adamı ne benim bağrımlarım durdurabilirdi ne de isyanlarım. Bu adam kalbini kaybetmişti. O yüzden benim ona vereceğim ya da vermek istediğim zararlar sadece bana acı olarak döneceklerdi. Ömer ise tamamen kalpsiz ve ruhsuz biri olarak bu halime gülecekti.

“Susacak mısın?” diye soran sesiyle kendime geldim. Hâlâ bana arkası dönüktü. Sanki az önceki iğrençliği o bana yaşatmamış da ben ona yaşatmışım gibi bir kenara çekilmiş, yüzüme bile bakmıyordu.

Sustum. Konuşacak bir şeyim yoktu. Ne kadar çok konuşuysam o kadar çok kaybetmişim. Bu yüzden artık söyleyecek hiçbir şeyim yoktu benim.

Onun benden cevap bekliyor oluşunu umursamadan az önceki iğrençliğin kanıtı olan yatağa baktım. Beyaz çarşafta gördüğüm lekeyle adeta mideme sıkı bir yumruk yemiş gibi hissetmiştim. Boğazım düğümlenmişti ve bedenim histeri nöbetine tutulmuş gibi titriyordu. Korkuyordum. Bu sefer beni kurtaracak bir babam yoktu. Şefkatle saçlarımı okşayıp geçti kızım, her şey kötü bir rüyaydı diyecek annem yanımda değil. Artık savunmasız kalmış, ekaz halindeki bir kaleye dönmüştüm. Saldırıya açık, olacaklara razı ve canlılığını kaybetmiş...

Benim sessizliğim üzerine yavaşça bana doğru döndü. Balta girmemiş bir ormanı çağrıştıran yeşil gözleri adeta ayazlı bir geceyi resmediyordu. Fazlasıyla soğuk ve acımasızdı. Kalbimin üşüdüğünü hissettim. Gözleri kalbimi, ruhumu delip geçiyordu. O gözlerde sadece bir anlık bir pişmanlık aradım. Neden böyle bir şey yaptığımı bilmiyordum, sadece bir an, kahrolası kısa bir an pişman olmuş olmasını diledim. Ama en ufak bir pişmanlık bile yoktu gözlerinde. Onun yerine çok başka şeyler vardı. Umursamazlık gibi... Soğukluk gibi... Karşısında değersiz bir eşya varmış gibi bakıyordu... Tam olarak gördüklerim bunlardı. Kalbimi ve ruhumu daha derinden acıtmaya yaracak bu şeylerden başka hiçbir şey görmedim.

Umursamaz bir yüz ifadesiyle, "Daha önce olması gereken bir şeydi," dedi. O an kalbim sanki zehirli bir ok sokuluyormuş gibi hissettim. Bütün bedenime zehirli dikenler batıyor gibiydi. Zaten bu adamın bütün sözleri tam olarak böyleydi; zehirli dikenlerden farkı yoktu ağzından çıkan her kelimenin.

“Neden ben?” diye mırıldandım. Sesim fazlasıyla boğuk ve güçsüz çıkmıştı. Aslında onunla hiç konuşmak istemiyordum ama bu iğrençliklerin hepsini yaşamama neden olan şeyi de merak ediyordum. Neden bu adamla evlenerek bu hayata kurban edilmişim ben? Suçum neydi de böyle bir adamla cezalandırılmışım?

“Ne önemi var?”

Olabildiğince başımı dik tutmaya çalıştım. Güçsüz biri değildim. Titreyen bedenimin aksine, kalbim ve ruhum her zaman güçlüydü. Gözlerim ise en büyük silahımdı. Her görenin soğuk bulduğu gözlere sahip olmak ilk defa bu gece işime yarayacak gibiydi. Aslında deli gibi ağlayıp, bağırarak ve onu suçlamak istiyordum ama bunların boş bir çabadan öteye gidemeyeceğini de iyi biliyordum. Üstelik kendimi bu kadar güçsüz göstermek niyetinde değildim. Ne yaşayacaksam kendi içimde yaşardım. Bir daha bu adama karşı asla zayıf olmayacaktım. Olması gerektiği gibi soğuk ve mesafeli olmalıydım. Ve hatta olabildiğince hissiz... Bana zarar veremeyeceğini anlamalıydı.

Dudaklarım hafif bir alayla kıvrıldı. “Böyle bir hayatla cezalandırılmamı gerektirecek nasıl bir suç işlediğimi merak ediyorum.”

Karşımdaki adamın da sert çehresinde hafif bir gülümseme belirmişti. Söylediklerim onu kızdırmaktan çok eğlendiriyor gibi gözüküyordu.

“Yapma bunu!”

“Neyi?”

“Güçlüymüşsün gibi davranma. Benden tiksindiğini giz-

leme. Şu an beni öldürmek istediğini açık bir şekilde göster. Ve az önce bedeninin bana verdiği karşılık yüzünden ağla.”

Ömer’in ağzından çıkan her cümle adeta bir tokat gibi yüzüme çarpıyordu. Kalbimi ve ruhumu bu derece iyi görebilmesi afallamama neden olmuştu. Her ne kadar itiraf etmek istemesem de, tam olarak onun söylediklerini yapmak istiyordum.

Tek kaşımı kaldırdım ve olabildiğince umursamaz bir ifadeyle, “Senden tiksindiğimi gizlemiyorum. Seni öldürerek ellerimi değersiz bir kana bulamak da istemiyorum. Bedenimin sana karşılık vermesine gelince de...” dedim ve hafifçe gülümsedim. “Bir tecavüzcüye ne kadar karşılık verebilirse bedenim, sana da ancak o kadar karşılık verdi!”

Gerilmişti. Gözlerinde tehlikeli parıltılar oluşmaya başlamıştı. Korkmam gerekiyordu ama nedense hiç olmadığım kadar cesur hissediyordum kendimi.

“Cesaretine hayran kaldım doğrusu!”

Sesindeki alay gözlerindeki öfkeyi gizleyemiyordu. Onu öfkeliendirmeyi başarmıştım. Bu yüzden sesindeki alayın moralimi bozmasına izin vermedim.

Bu yaptıklarını onun yanına bırakmayacaktım. Evet, şu an fazlasıyla güçsüz ve yıkılmış durumdaydım ama asla pes edecek değildim. Sadece bu adam pes edeceğimi sanacaktı. Ve hiç beklemediği bir anda onu mahvedecektim. İşte o zaman eli kolu bağlı olacaktı. Yapacaklarım yüzünden derin acılar hissedecekti. O günü büyük bir sabırla bekleyecektim. Ama o güne kadar olabildiğince bu adama ve bu eve alışıyor gibi davranacaktım, tabii soğuk tavırlarımla.

“Bu durumun sana iyi bir ders olduğunu düşünüyorum.”

Hafifçe güldüm. Bu gece ne kadar da çok gülmüştüm böyle!

“Bugün benden hayatımı aldın...” dedim ve hafifçe yutkundum.

“Yani?”

“Ödeşeceğiz bir gün.”

“Nasıl olacak o?”

Sözlerimle fazlasıyla eğleniyordu. Eğlenmesine devam edebilirdi. Günü geldiğinde de ben eğlenecektim onunla.

“Bir gün senden çok değerli bir şeyini alacağım, Ömer Atay!”

Gülümsedi. Soğuk bir gülümsemeydi ve sert çehresini daha da tehlikeli göstermekten başka bir işe yaramamıştı.

“Her zaman rakiplerimi dişime göre seçerim, Buket. Bu yüzden şansın yok.”

Sadece gülümsemekle yetindim ve yatağa doğru ilerledim. Çarşafa tekrar gözüm kaydığında istemsizce soluğumu tuttum ama hemen kendimi toparlayarak çarşafı yataktan topladım ve kenara bırakarak yatağa uzandım. Bakışlarını üzerime hissettiğim adamı umursamadan gözlerimi kapadım. Asla onun karşısında acılarımı belli etmeyecektim. Onunla artık tartışmalara da girmeyecektim. Sadece sabredip bekleyecektim. Elbette elime bir fırsat geçecekti. O güne kadar, sabrım ve sükûnetimle bu evde yer edinecektim.

BÖLÜM 8

Kalbin Cehennemi

Meltem'le oturmuş boş gözlerle ekrana bakıyordum. Bir yandan da elimdeki çay bardağının kenarıyla oynayıp duruyordum. Aklımda hep o gece vardı. Elimde değildi. Unutmak istiyordum, düşünmemek istiyordum. Ömer'in yaptığı hayvanlığın sadece kâbustan ibaret olduğuna inanmak istiyordum, bedenimin bana ihanet ettiğini kabullenmek istemiyordum. Ama gerçekler bunlardı işte. Tam bir hafta geçmesine rağmen hâlâ o gecede ydi aklım.

“Daldın yine,” diyen Meltem'in sesiyle kendime geldim. Hafifçe omuzlarımı silkerek elimdeki çay bardağından bir yudum aldım ve tekrar bardakla oynamaya başladım.

“Öyle, düşünüyorum.”

“Neyi?”

“Hayatımı.”

Meltem hafif bir kahkaha attı. “Hayatında ne varmış, Buket? Türkiye'nin en zengin ve yakışıklı adamlarından birinin karısısın.”

İşte bu gerçek benim hiç mi hiç umurumda değildi. Be-

nim istediğim tek şey ailemle birlikte kendi küçük çiftlik evimizde yaşamaktı. Aklımdan asla Ömer gibi biri geçmemişti. Geçmesi de mümkün değildi. Sonuçta herkesin tabiatı farklıydı. Ben yalnız kalmayı seven bir kadındım. Yalnızlık ve sessizlikte huzur bulan ve yalandan dolandan anlamayan bir insandım. Şimdi bu hayat bana fazlasıyla zor geliyordu. Kendimi rolünü oynamayı bir türlü beceremeyen bir oyuncu gibi hissediyordum.

Bakışlarımı Meltem'e doğru çevirdim. Şu kısa zamanda karnı iyice şişmeye başlamıştı. Hamilelik gerçekten fazlasıyla tatlı gösteriyordu onu. *'Acaba bir gün...'* diye düşündüm ve hemen sonra bu düşüncemden vazgeçtim. Asla böyle bir şey olmayacaktı. Olacaklar umurumda bile değildi; asla böyle bir şeye izin vermeyecektim.

"Buket," dedi Meltem endişeli bir ses tonuyla. "Biliyorum, her şey senin isteğin dışında gerçekleşti ama Ömer'e bir şans versen, onu tanımaya çalışsan..."

Yüzüm de hafif bir gülümseme belirmişti. Asla Ömer'i tanımak gibi bir isteğim yoktu ve asla öyle bir girişimde bulunacak değildim. Üstelik Ömer'in kim olduğunu, neler yapabileceğini bir hafta önce gayet iyi öğrenmiştim. Bana kim olduğunu gayet iyi göstermişti. Daha fazlasına gerek yoktu.

Acı bir ifadeyle, "Yeterince tanıdım..." diye mırıldandım.

"Ne tanınması, Buket? Evleneli daha bir ay bile olmadı ama Ömer ortalarda yok. Bir haftadır yurt dışında. Siz bir kez olsun konuştunuz mu?"

Konuşmamıştık. Zaten böyle de bir isteğim yoktu. O gecenin sonu, sabah uyandığımda Meltem'den öğrenmiştim

yurt dışına bir iş gezisine gittiğini. Beni bunu bildirmeye bile layık görmemişken bir de onu mu arayacaktım? Asla. Aramam da gerekmiyordu zaten. Konuşabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

“Meltem, yapma bunu!” dedim hafif bir isyanla.

“Ne yapmayayım, Buket?”

“Bu evlilik normalmiş gibi konuşma. Ömer’den nefret ettiğimi bildiğin halde karşıma geçip bana onu savunma.”

Meltem oturduğu yerden kalkıp yanıma oturdu ve elimde oynadığım bardağı alarak sehpaye bıraktı. Ellerimi ellerinin arasına alıp, hüznün ve acıyla çevrelenmiş gözlerime baktı. İçimin burkulmasına engel olamadım. Farkındaydı ne kadar mutsuz olduğumun.

“Buket...” dedi. Durakladı, ciğerlerindeki havayı boşalttıktan sonra sözlerine devam etti. “Acını kalbimde hissedebiliyorum. Günden güne eridiğinin farkındaydım. Yapma. Bu işin başka yolu yok. Ya böyle eriyip yok olacaksın ya da bu evliliğe, Ömer’e alışarak hayatına devam edeceksin.”

Bir yol göstermek adına söylenen bu kelimelerin hepsi adeta benim yolumu tıkiyordu. Böyle olmayacaktı! Kurtulacaktım ben. Ömer’i hayatımdan atacaktım. Bir hastalık gibi bana yapışmış olsa da biliyordum ki onu da eritecek, yok edecek bir antibiyotik vardı. Bir gün o antibiyotiği keşfedecek ve bu adamdan kurtulacaktım!

“Ona alışmaktansa...” dedim ve yutkundum. “Günden güne erimeye razıyım!”

Meltem susmuştu. Diyebilecek hiçbir şeyi yoktu. Zaten bu durumda ne diyebilirdi ki?

Günün ilerleyen saatleri bazen sohbetle bazen de sessizlikle devam etmişti.

Akşam yemeği saati geldiğinde, bir kişi dışında herkes yerindeydi. Ömer bir haftadır evde değildi ve bu akşam da sofrada yoktu. Hâlâ yurt dışından dönmediğini düşünüyordum ki ağabeyinin sözleriyle içtiğim çorbayı neredeyse geri çıkaracaktım.

“Ömer döndüğü halde neden eve gelmedi, baba?”

Hakan Bey otoriter bir ses tonuyla, “İşleri varmış,” diye soruyu geçiştirdi. Bu evdeki herkes, ne işi olursa olsun, akşam bu masada bulunulması gerektiğini bilirdi. Bunu ben bile öğrenmiştim. Anlaşılan Ömer Bey için geçerli değildi bu kurallar. Ya da Ömer bu kuralları umursamıyordu. Onu düşünmemeye çalışarak önümdeki mercimek çorbasından biraz daha içmeye çalıştım. Günden güne zayıflıyordum. Dün tartılmışım ve iki haftada üç kilo vermiş olduğumu fark etmişim.

“Buket, sen hukuk mu okudun?” diyen Mehmet’in sesiyle masadaki herkesin gözleri benim üzerime kaymıştı. İstemsizce elimdeki kaşığı tabağın kenarına bırakarak karşımda oturan Mehmet’e baktım. Sade ve duru bir sesle, “Evet,” dedim.

Esmâ Hanım, sesindeki memnuniyetini gizlemeyen bir tonla, “İyi bir bölüm okumuşsun,” dedi. Yüzümde zoraki bir gülümseme belirmişti. Bir şey söylemeden önümdeki çorbaya geri dönecektim ki Mehmet buna izin vermedi.

“Serkan sana bürosunda çalışmanı teklif etmiş.”

“Evet.”

“Kabul etmemişsin. Daha doğrusu, Ömer senin yerine reddetmiş.”

“Ömer doğru olanı yapmış,” dedi Hakan Bey. İşte bu be-

nim için bardağı taşıran son damla olmuştu. Benim haklarımı böyle hiçe sayan insanların karşısında sessiz kalamazdım. Bakışlarımı doğrudan Hakan Bey'in gözlerine sabitledim. Sesimi olabildiğince sakın ve kontrollü tutmaya çalışarak, "Bu eve hapsedilmem doğru olansa, evet, doğru olanı yaptı, Hakan Bey," dedim her kelimenin üstüne basa basa.

Adamın sert çehresi hafif bir alayla kıvrılmıştı. O an Ömer'in babasına ne kadar benzediğini fark ettim. Karakterleri de benziyordu anlaşılan!

"Çoğu genç kadının hayalini kurduğu bir yaşamı hapis-hane olarak algılamam senin görüşünün sığılığıdır, Buket."

Bu açık aşağılanma karşısında öfkeyle dişlerimi sıktım. "Üzgünüm ama ben o genç kadınlardan biri değilim."

"Bu yüzden benim karımsın!" diyen ses herkeste hafif bir şaşkınlık yarattı ve bütün başlar yemek odasına giren Ömer'e döndü. Her zamanki gibi takım elbisesi üzerindedi. Onunla ilgili her şeyin belli bir düzeni vardı ve kabul etmeyi istemesem de, bu yeşil gözlü canavar fazlasıyla yakışıklıydı.

"Hoş geldin, oğlum," dedi Esmâ Hanım. Ömer, tam karşımdaki yerine otururken, "Hoş bulduk," diye mırıldandı.

"İşlerin olduğunu söylemiştin," dedi Hakan Bey. Ömer babasına doğru hafifçe döndü. "Hallettim."

"Amerika nasıldı, Ömer?"

Ömer bakışlarını heyecan ve neşeye kendisine bakan yengesine çevirdi.

"Her zamanki gibiydi, Meltem. Sıradan."

“Tabii, ayda bir falan gidiyorsun diye sana öyle geliyor herhalde.”

Ömer hafifçe omuzlarını silkti. “Gitmenize engel olduğumu düşünmüyorum.”

“Sen değil...” dedi genç kadın ve hafifçe şiş karnını okşadı. “Yeğenin engel.”

Ömer’in sert çehresinde samimi bir gülümseme belirmişti. “O konuda yapılacak bir şey yok. Kocanla beraber evde oturmaya mahkûmsunuz.”

Mehmet iğneleyici bir ses tonuyla, “Gül bakalım Ömer Efendi, seni de göreceğiz. Bakalım Buket hamile olduğunda gidebiliyor musun bir yere.”

Duyduğum bu sözler üzerine istemsizce elimdeki kaşığı tabağa düşürdüm. Ne yapacağımı bilemez halde önüme bakmaya devam ettim. Yanaklarım yanıyordu. Nasıl bu kadar beceriksiz olmayı başarabildiğimi gerçekten anlamıyordum. Yapmam gereken yalnızca umursamaz ve güçlü durmaktı. Ama değil böyle davranmak, buna yakın bir şeyi bile beceremiyordum.

“Kızı utandırmasana, Mehmet,” diye çıkıştı kocasına Meltem. Mehmet ise yüzünde hoş bir gülümsemeye karısının muhteşem güzellikteki yüzünü süzdü. “Benim amacım Ömer’i utandırmaktı.”

“Kardeşinin ne kadar utanmaz olduğunu bilmiyorsun sanki.”

“Haklısın, karıcığım.”

Bu tatlı çiftin konuşmalarını kıskanmadan edememiştim. Hayatımda her zaman yaşamak istediğim mutluluğu

şu an yanımdaki bu kadın yaşıyordu. Çok şey istememiştim ki... Kendi hayatıma uygun bir adamla mutlu bir evlilikten, sevmekten başka bir şey istememiştim. Hele Ömer gibi bir adamı hiç istememiştim.

İstemsizce başımı kaldırdığımda gözlerim yeşil gözler tarafından esir edildi. Yutkunmama engel olamadım. Öyle bir bakıyordu ki sanki içimin en derin yerlerini görebiliyordu. Aklımdan geçenleri, kalbimden geçenleri okuyabiliyor gibiydi. Kendimi bu adam karşısında fazlasıyla savunmasız hissediyordum.

“Utanılacak bir şey yok...” dedi, Hakan Bey. “Buket’le Ömer’in de yakında çocuk haberlerini alırsız sanırım.”

Öfke ve şaşkınlık içerisinde Ömer’e bakıyordum. Onun vereceği tepkiyi merak ediyordum. Onun da babası gibi bir tepki vereceğini düşündüysem de, yanıltmıştı beni.

“Bir süre çocuk istemiyorum, baba.”

‘İstemiyorum.’ Evet, kocam olacak bu adam yine bana kendi yerimi hatırlatmıştı. Ömer istediğinde olur, istemediğinde olmazdı tabii. Her şey bu canavara bağlıydı!

Yemeğin gerisi büyük bir sessizlikle geçmişti. Ömer son sözü söylemişti. Şaşıryordum bazen. Anne ve babası bile bu adama nasıl bu derece itaatkâr davranıyorlardı. Nedenini bir türlü anlayamıyordum. Anlamak istediğimden de pek emin değildim.

Yemekten sonra hava soğuk olmasına rağmen balkona çıktım. Kendimi demirlere yaslayarak kollarımı birbirine sardım ve muhteşem boğaz manzarasını izledim. Üzerimdeki ince gömlek ne yazık ki beni soğuktan koruyamıyor-

du. Ama bu durum umurumda bile değildi. Şu an bedenim üşüse bile ruhum ısınıyordu. Kendimi buraya geldiğimden beri ilk defa huzurlu hissediyordum. Biliyordum bu his çok kısa bir süre sonra bozulacaktı. O yüzden bozulmadan sonuna kadar zevkini çıkarmak istiyordum.

Tüm yaşadıklarım bir kâbus gibiydi. Sanki sabah olunca uyanacaktım ve bu yaşadıklarımın hiçbirini yaşamamış olacaktım. Son iki hafta tamamen beynimin bana oynamış olduğu kötü bir oyun olacaktı. Böyle olmasını gerçekten isterdim. Tüm yüreğimle.

Omuzlarıma bırakılan ceketle irkildim ve hızla arkama döndüm. Karşımda Ömer'i görünce ne diyeceğimi bilemeyip öylece baktım. Elleri pantolonun cebinde, durmuş bana bakıyordu. Kravatı yoktu. Mavi gömleği ise tüm bedenini sarmış, onun gücünü ve erkeksiliğini vurguluyordu adeta. Bu adam kalbimin cehennemiydi.

"Bu halde balkonda donarak ölemezsin. En fazla hasta olursun," dedim sesimde eğlenir gibi bir tınıyla. Bir yandan da gözümü onun bedeninden ayıramıyordum. Kendimi zorlayarak karımın yüzüne bakmaya çalıştım. Soğuktan burnu ve yanakları kızarmıştı. Tam bir aptal gibi davranıyordu. Ama Allah biliyor ya, bu haliyle bile beni gerçekten etkiliyordu.

Dudaklarını zorlukla kıpırdatarak, "Ölmek gibi bir amacım yok," dedi.

"Güzel... Ama benimle savaşmayı istiyorsun, değil mi?"

Bu soruya bir yanıtı yoktu. Bu yüzden sustu. Buket'in sessizliğinden yanıtını çok açık biçimde almıştım. Karşımdaki kadının pes edeceği yoktu, ama benim de pes etmek gibi bir niyetim yoktu. Tamamen sıkıcı olacağını düşündüğüm bu evlilik gün geçtikçe biraz daha renkleniyordu. Bu ister istemez hoşuma gidiyordu.

"Soğuktan hasta olarak benimle savaşılamazsın. Benimle savaşmak için güçlü olmalısın, Buket. Gerçi en güçlü halinle bile bana yenilmeye mahkûmsun!"

Buket alt dudağını ısırды. "Kimin kime mahkûm olacağını yaşamadan bilemeyiz."

Hafifçe gülümsedim. "Bak, sen de benimle yaşamaya razı olmuşsun."

Karım bu yorumum karşısında sessiz kalmayı tercih etmişti. Dili sussa da, bu konuda aklından binlerce kurgu geçtiği besbelliydi.

"Devam mı edeceksin?" diye sordum fazlasıyla soğuk bir sesle. Buket'in bu tepkisine anlam veremiyordum. Sonuçta biz karı kocaydık ve hiçbir şeyi zorla yapmamıştım. En az benim istediğim kadar, sonradan sırtını dönen bu kadın da istemişti.

"Neye?" dedi Buket, umursamaz bir ses tonuyla.

"Aptal olmadığını biliyorum, Buket."

Sesimdeki kesinlik ve öfke onun üzerinde hiçbir tesir bırakmamıştı. Artık benim karşımda korkusu yoktu.

Hafif alaylı bir ses tonuyla, "Aptal olmamı tercih ederdin herhalde!" dedi.

"Evet."

“Neden?”

Hafif bir kahkaha attım. “İşte bu yüzden... Aptal bir kadının neden diye sormaz, ne denilirse yapar.”

Buket hafifçe başını çevirerek bana doğru baktı. Olabildiğince düz bir ses tonuyla, “Hiçbir kadın aptal değildir. Sadece...”

“Sadece ne?”

Derin bir nefes aldı. Dudakları alayla kıvrıldı. “Sevdiklerini kendilerinden daha fazla düşünecek kadar yüce gönüllüdür kadınlar.”

“Bu sadece bir bahane...”

Bir şey söylemedi. Boş gözlerle bana bakmaya devam etti. Öte yandan ben gözlerimi onun gözlerinden bir an bile ayıramıyordum. Ayırmak da istemiyordum. O gözlerle baktığımda kendime itiraf etmek istemesem de içimi bir huzur kaplıyordu. Bu duygulara ne kadar da yabancı kalmıştım böyle? Şimdi bu ilgim kesinlikle yılların verdiği açıktandı. Başka bir şeyden olamazdı.

Düşündüklerim fazlasıyla öfkelenmeme neden olmuştu. Hızlı adımlarla karım ile aramızdaki mesafeyi kapayıp onu tamamen kendime çevirdim ve bir elimle çenesinden tutarak yüzünü yüzüme doğru çektim. Güzel kokusunu soludum. Bu koku bir erkeğin düşünme yetisini yok edecek kadar muhteşemdi.

“Üşümüyor musun?”

“İlgileniyor musun gerçekten?”

Dudaklarım alayla kıvrılmıştı. Bu küçük kadın bana meydan okuyordu, ha? Herkesin önünde diz çöktüğü ada-

ma bu kadın meydan okuyordu. Her ne kadar aksi gibi davransam da Buket'in bu cesareti fazlasıyla hoşuma gidiyordu. Korkak ve ikiyüzlü insanları sevmezdim. Bir insan ya ak olacaktı ya kara! İkisini olmaya çalıştığı anda benim için biterdi.

"İlgilenmemi ister miydin?"

"Hayır."

Yüzümü onun yüzüne doğru biraz daha yaklaştırdım.

"Senin için kötü bir durum o halde."

"Anlamadım?"

"Seninle ilgileniyorum, Buket," dedim ve onun konuşmasına fırsat vermeden dudaklarını dudaklarımla esir aldım. Büyük bir öfke ve açlıkla o dudaklara sahip çıktım. Bir yandan son bir haftanın acısını çıkarır gibi, bir yandan da yılların verdiği öfkeyle öpüyordum. Sanki onu öptükçe içimdeki karanlık gidiyordu. Kalbimdeki yük biraz olsun hafıflıyordu.

Buket ise öfkeli dudaklarımla saldırısına uğramanın verdiği şaşkınlıkla ne karşı koyabiliyordu ne de bana engel olabiliyordu. Bir süre sonra kendini dudaklarımla baskısından kurtarmayı başarmıştı.

"Yapma!"

"Neden? Karım değil misin?"

"Zorla evlendiğin karın."

"Sonuç olarak karımsın!"

"Utandığın karın."

"Buket..."

"Ağzının içinde iğrenç tat bırakan kadın."

“Sabrımı zorluyorsun!” dedim uyarır bir sesle. Gerçekten de Buket fena halde sabrımı zorluyordu.

“Çirkin bulduğun karın.”

“Sus!”

“Fakir diye küçümsediğin karın.”

Gözünden akan yaşlarla günlerdir içinde biriktirdiği cümleleri söylüyordu adeta. Öfkesine bir anlam veremiyordum. Ona lanet olası bir hafta vermiştim. Toparlanması için, bu duruma alışması için... Ama anlaşılan onda hiçbir değişim olmamıştı. Bilakis daha aksi ve daha uzun dilliydi. Kokusunun çekiciliğinin aksine, sözleri bir adamı zıvana-dan çıkartacak nitelikteydi.

“Eceline susamışsın, farkında değilsin,” dedim hırıltılı bir sesle kulağına doğru.

“Ecel beni senden kurtaracaksa şu an gelsin, razıyım.”

Öfkeliydim, bir elimle belini sardım ve bedenini kendi sert bedenime yasladım. Evet, cesareti severdim ama Buket artık işin dozunu kaçırmıştı. Dahası bu cesaretin sonuçları hiç hoş olmamaya başlayacaktı.

Şakağına bir öpücük kondurdum. Daha sonra yanağına ve en son şahdamarının üzerine dudaklarımı bastırdım.

“Tenin soğuk.”

“Bırak.”

“Benden kurtuluşun yok.”

“Sen... İğrenç bir adamsın.”

“Biliyorum.”

“Bırak!”

Dudaklarımı şahdamarının üzerinden kaldırarak tekrar dudaklarına doğru yaklaştırdım ve hafifçe değdirdim.

“Çok geç... Artık benimsin!”

“Neden ben?”

Bedenimin gerilmesine engel olamayarak onu bıraktım. Bu soruyu sevmiyordum. Aslında sevmediğim soru değil, sorunun gerektirdiği yanıtlardı. O yüzden, bu konu hakkında asla konuşmamaya niyetliydim.

“Hava soğudu, içeri gir.”

“Ömer...”

“İçeri gir dedim!”

Sesimdeki öfke ile gözleri dolmuştu ve hızlı adımlarla yanımdan geçip içeri girdi. Çarpılarak kapatılan balkon kapısı sayesinde küçük karımı ne kadar çok kızdırdığımdan emin olmuştum.

Ellerimi cebime sokarak gökyüzüne baktım. Hayat hiç adil davranmamıştı bana. Her zaman kaybeden taraf olmuştum. Kalbimi de en sonunda kaybetmiştim. Bu düşüncelerle aklımın geçmişe gitmesine engel olamadım...

"Olmuyor, Ömer."

Karşımda oturan kadına bakıyordum sinirle. Olmayan neydi? Daha bir ay öncesine kadar her şey iyi değil miydi? Şimdi ne olmuyordu? Her şey hazırdı işte. Okullarımız bitti. Üzerinden iki yıl geçti. Askerliğimi bile yaptım Bahar'la aramda hiçbir engel olmasın diye. Şimdi olmayan neydi? Hangi Allah'ın cezası sebep Bahar'la aramdaki ilişkiye engel oluyordu?

Elimi uzatarak Bahar'ın masanın üzerinde duran elini tutmaya çalışmışım ama o elini hızla geri çekmişti.

"Bahar... Biz birbirimizi seviyorduk!"

"Seviyorduk, senin de dediğin gibi."

"Şimdi ne değişti?"

Bahar bütün dürüstlüğüyle, "Duygularım," dedi. "Askerde olduğun sırada aslında yıllardır neden seninle olduğumu anladım. Yakışıklıydın, zengindin ve fazlasıyla zekiydin. Üniversitedeki her kızın gözleri senin üzerindeydi. Ama bu yeşil gözlü adamın gözleri sadece benim üzerimdeydi. Bu durum egomu tatmin etmişti. Yıllar yılı oyalamıştı beni. Fakat sensiz geçirdiğim günlerde anlamıştım ki benim istediğim bu değildi. İstediğim kalbimin gerçekten aşkla atmasaydı. Bunu da bir kişi sağladı. Her ne kadar şu an o bu duruma fazlasıyla öfkeli olsa da, ben bundan emindim. Onun da bana karşı duyguları vardı."

Duyduklarım karşısında dilsiz gibi kalakalmıştım. Ne diyeceğimi bilemeden öylece bakıyordum. O ise daha fazla konuşmaya gerek olmadığına karar vererek çantasını aldı ve oturduğu yerden kalktı. Son kez bana bakarak, "Birkaç gün ya da birkaç hafta sonra duyacağın şeylerden ötürü sakın mutluluğuma engel olmaya kalkma!" dedi.

Mutluluk... Mutluluk bu muydu? Yıllar boyu bir adama *seni seviyorum* dedikten sonra kısa bir ayrılıkta gidip onun en yakın arkadaşına âşık olmak mıydı? Bu yüzden yıllardır Ayaz'la konuşmuyordum. Ayaz benim gözümde temizdi, ama kalbimde suçluydu. Ne yaparsam yapayım, arkadaşımın suçu olmadığını bildiğim halde, bir türlü ona kızmaktan ve öfkelenmekten kendimi alamıyordum işte.

Tabii Ayaz ile yüzleşmemin ardından gelişen kavga sonucu Ahmet ve Gökhan da saflarını seçmişlerdi. Şaşırmıştım aslında. O üçünün arkadaşlığı çocukluk yıllarına dayanıyordu. Ben, Okan ve Yasemin ise bu gruba üniversite de dâhil olmuştuk. Tabii bir de benim zorumla dâhil olan Bahar vardı.

Sert çehremde alaycı bir gülümseme parladı. Ömer Atay, herkesin en güçlü bildiği adam, aslında fazlasıyla güçsüzdü. Ruhum ve kalbim o kadar derin yaralar almıştı ki artık toparlanamayacağımdan emindim. Karanlığa mahkûm bir adamdım.

BÖLÜM 9

Kalbi yaralı bir kadın...

O gece Ömer odaya gelmedi. Gelmesini de beklemedim zaten. Anlamıyordum. Ömer'in nasıl bir adam olduğunu bir türlü çözemişyordum. Akıl sınırlarım onu çözmeye yetmişyordu. Bazen bir duvar gibi kaskatı olan adam bazen de fazlasıyla cüretkâr bir serseri gibi davranıyordu. Ama bu hallerinden hiçbirini hoşuma gitmişyordu. Aksine onun iticiliğini daha da artırıyordu.

Sabah kahvaltıda da yoktu. Herkes oradayken Ömer yoktu. Tabii bu nedenle ailesinin onu kınayacağını düşünüyordum, ancak hepsi bu durumu umursamadan kahvaltı ediyordu. Sanki Ömer diye biri yokmuş gibiydi. Şaşıırıyordum. Ömer'i ve ailesini anlayamıyordum. Resmen ailesine hükmediyordu. Belki de bu yüzden onun yokluğunu umursamıyorlardı.

Kahvaltı bittiğinde, öğleden sonraya kadar Meltem'le zaman geçirmiştim. Biraz kendimi halsiz hissederek odama gittim. Ruh yorgunluğu bedenime de yansımıştı anlaşılan. Odaya girdiğimde sabah yatağın üzerine bırakmış olduğum geceliği alarak kıyafetlerimin olduğu bölmeye astım. O an en tepedeki beyaz bir kutu dikkatimi çekti. İster

istemez merak etmişim. O kutuyu umursamayıp yatağıma uzanmam gerekirdi ama kadınsı bir içgüdüyle kutuya doğru uzandım. Yaptığım yanlış, farkındaydım ama bu eve geldiğimden beri en büyük yanlışlar peş peşe bana karşı yapılmıştı zaten. Şu an bu kutuya bakarak büyük bir yanlış yapıyor olmayacaktım.

Kutuyu alarak yatağın üzerine koydum ve kendim de yatağa oturdum. Bir süre sadece merakla önümdeki kutuyu seyrettim. Kararsızdım. Kararsızlığımın nedenini ise bir türlü anlamıyordum. Belki de kutunun için de fazlasıyla önemsiz şeyler vardı. Boşuna evham yapıyordum. ‘*Ya tam tersiyse?*’ dedi iç sesim, ama anında onu duymazdan geldim. Önemli bir kutu olsaydı zaten göz önünde bulunmazdı. Gerçi pek göz önünde olduğu da söylenemezdi ama sonuçta benim gözüme ilişmişti.

Ellerimin titremesine engel olamayarak kutunun kapağını açtım. Ciğerlerimdeki havayı bir nefeste boşaltıp kutunun içine elimi uzattım. Kutudaki bir deste fotoğrafı elime aldığımda bir an şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Ömer’in ilk defa böylesine mutlu bir halini görmüştüm. O kadar mutluydu ki her zaman öfke fişkırان yeşil gözleri bu fotoğrafta huzur veren hoş bir yeşilliği andırıyordu. Gözüm yanındaki kadına gidince yutkundum. Ömer’le el ele tutuşmuşlardı. Kızın güzelliği Ömer’in gülüşü kadar etkilememişti beni. Şaşırmıyordum. Her ne kadar kabul etmek istemesem de, Ömer yakışıklı bir adamdı ve yanında elbette güzel kadınlar olacaktı. *Olacaktı...* Şimdi de var mıydı? Bu sorunun yanıtını merak edip etmediğimi bilmiyordum. Yanıtın beni nasıl etkileyeceği konusundaysa en ufak bir fikrim yoktu.

Fotoğrafa daha fazla bakmamaya çalışarak arkasını çevirdim ve gördüğüm notla bir an için soluğum kesildi.

Ömer'in böyle bir not yazmış olması, hele bir kadın için böyle hissetmiş olması bana göre fazlasıyla imkânsızdı. Ama yazmıştı işte. Kendini beğenmiş, herkese büyüklenecek bakan adam bir kadını ölesiye sevebiliyormuş meğer.

Elimdeki fotoğrafı yatağa bırakarak diğerine baktım. Bunda da Ömer kızın kucağına başını yaslamış sımsıkı beline sarılıyordu. Fotoğraftan ziyade arkasında not var mı diye merak ettim ve hemen fotoğrafın arkasını çevirerek umduğumu buldum. Bunun arkasında da zarif el yazısıyla yazılmış bir not vardı.

*"Her güne seni kucaklayarak uyanmak
istiyorum, Bahar'ım."*

'Bahar.' diye düşünmeden edemedim. Adı Bahar'dı.

Ömer'in yüzündeki gülümsemenin nedeni bu Bahar denen kadındı. Şimdi neredeydi bu kadın peki? Ömer ile hâlâ görüşüyorlar mıydı? Bunları merak etmiyordum, ama işte içimdeki kadınsı bir yan beni dürtüyordu. Kadın olmanın verdiği his diye geçiştirdim. Elimdeki resmi de diğer resmin yanına, yatağın üstüne bırakarak sonraki resimlere bakmaya devam ettim. Şu an baktığım resimde de kız Ömer'in omuzlarının üzerindeydi. Yine resimden çok arkasına yazılmış notu merak ederek hemen arkasını çevirdim. Tahmin ettiğim gibi, yine aynı özenle yazılmış kısa bir not vardı.

"Seni bir ömür başımın üzerinde taşıyım... Senin varlığın omuzlarıma yük değil, büyük bir şereftir."

"Sen ne yapıyorsun?"

Duyduğum ses ile korkuyla ağzımı kapadım. Ömer'in sesiydi bu. Kahretsin! Evde bu kadar erken ne arıyordu bu adam?

Derin bir soluk aldım. Bu işten kurtuluşum yoktu. Elimde fotoğraflarla yavaşça yataktan kalktım. Ömer, büyük olasılıkla, bu fotoğraflara baktığım için bana ağzına geleni sayacaktı ama bakmıştım işte. Bu saatten sonra bu durumu değiştiremezdim. Ona doğru dönerek başımı dikleştirdim ve onun yeşil gözlerine baktım.

Gözleri önce çehremde dolandı, sonra da elimde tuttuğum fotoğraflara kaydı. Hafifçe kasıldı. Bu kasılmayı ben de fark etmiştim. Bu nedenle de, birazdan azarlanacağımdan emindim.

“Bunların ne işi var sende?”

Ömer’in sesi sert ya da kızgın değildi. Her zamanki ses tonuyla konuşuyordu.

“Dolabın üzerinde gördüm.”

“Görünce de alıp bakayım mı dedin?”

Kısa bir an gözlerimi kapayarak hemen açtım. Saldırılarına karşılık vermemeliydim. Amacı kavga etmekti ve şu an kavga edecek gücü kendimde bulamıyordum. O yüzden, dürüstçe, “Merak ettim ve baktım,” diye mırıldandım.

Yanıtım üzerine hafif alayla tek kaşını kaldırmıştı. “Merakını giderdi mi bari gördüklerin?”

Bir şey söylemedim. Ne söyleyebilirdim ki böyle bir durumda? Evet, senin de bir kalbin varmış, sen de hissedebiliyormuşsun ve ben bunu gördüm mü diyecektim? Diyemezdim. O yüzden sustum.

Ömer ise benim bu sessizliğimden faydalanarak yavaş adımlarla aramızdaki mesafeyi kapamıştı. Bir eliyle belimi sarıp kendi sert bedenine yasladı. Diğer eliyle elimdeki fotoğraflara kaydı. Onları zarif bir hareketle alarak umursamaz bir tavırla yatağa doğru fırlattı.

Çenemden tutarak yüzümü biraz daha kendine doğru çekti ve titrek dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu.

“O fotoğrafların bir önemi yok,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Bu açık itiraf karşısında şaşırmıştım. Böyle bir şeyi kesinlikle beklemiyordum. Ömer’in şu an beni azarlaması, küçük görmesi gerekirdi. Karşıma geçip de böyle konuşması değil. Üstelik çok yakındık ve kahretsin ki beni yine öpmüştü.

Zorlukla dudaklarımı kıpırdatarak, “Bu beni ilgilendirmez,” dedim. Gerçekten de ilgilendirmiyordu. Ömer istediğiyle istediğini yapabiliirdi. Benden uzak olduğu sürece sorun olmazdı bu durum.

Ömer ise hayıflanır bir ses tonuyla, “İlgilendirmesi gerekir, karıcığım. Unutma, biz evliyiz,” dedi.

“Tanımadığım bir adamla evli olunca ancak bu kadar oluyor!”

“Olabilir... Sonuç olarak evliyiz.”

Sıkkin bir tavrıla iç çektim. Haklıydı. Sonuca bakıldığında evliydik.

“Bırakır mısın?”

“Neden?”

“Rahatsız oluyorum.”

Hafifçe kaşları çatılmıştı. “Gerçekten rahatsız mı oluyorsun?”

Bir an şaşırsam da hemen kendimi toparlayarak, “Ne hissettiğim umurunda mı?” diye sordum kinci bir ses tonuyla. Ömer ise benim bu tavrımı umursamadan belimdeki elini biraz daha sıklaştırdı. Artık bedenlerimiz birbirine yapışmış gibiydi. İkimiz de diğerinin bedenini hissedebiliyorduk.

“Buket, benden rahatsız olman umurumda bile değil.”

“O halde neden soruyorsun?”

“Çünkü sen benim karımsın ve ne yazık ki ben seni arzuluyorum!”

Arzuluyorum... Bu kelime nefesimi kesmeye yetmişti. Ömer’in beni arzulayabileceği gibi bir olasılığı hiç dikkate

almamıştım. Öte yandan, bu sözcük bir hafta önce yaşadığımız o geceyi gözlerimin önüne getirmişti ve o an gözüm-den akan bir damla yaşa engel olamadım. Ömer'in eli de hemen gözyaşıma kaymıştı. Başparmağıyla gözyaşımlı sillerken bir yandan da yanağımı okşuyordu.

"Neden?" diye isyan ettim.

"Buket, pes et!"

Onu umursamayarak yumruk yaptığım ellerimi göğsüne vurmaya başladım. Bütün acımla, yıkılmış gururumla, kaybettiğim ailemle ve mahvolmuş geleceğimle... Bütün hırsımla...

Ömer hiçbir şey yapmıyordu. Adeta sinirimin, içimdeki öfkenin, kinin akmasını bekliyordu. Ancak böyle rahatlayacağımı biliyor gibiydi.

"Nefret ediyorum senden..." dedim hırlarcasına. "Nefret ediyorum, mahvettin beni! Hayatımı cehenneme çevirdin."

Yine susmuştu.

"Seni, seni hiçbir zaman affetmeyeceğim," dedim ve bir hiçkırık konuşmamı böldü. "Her zaman senden ölesiye nefret edeceğim."

Ömer ise dürüstçe, "Bunların hiçbirini inan umurumda bile değil, Buket," dedi. Gerçekten umurunda olmadığı ifadesinden belliydi zaten. "Ben, beni seven bir kadın aramıyorum zaten. Bu yüzden nefretinle beni yaralayamazsın!"

Gözyaşlarımla parlayan yüzümü onunkine yaklaştırdım ve "Seni öyle bir yaralayacağım ki Ömer, keşke nefretinle yaralaysaydın diye her gün lanet edeceksin bana!"

Boş gözlerle bana bakıyordu.

"Kendine gel," dedi.

İnanmaz gözlerle karşımdaki adama bakıyordum. Bir insan ancak bu kadar duygusuz olurdu. Yumruk yaptığım ellerimden birini kalbinin üzerine koydum.

“Burada olan şey sadece bir et parçası.”

Ömer’in dudakları alayla kıvrılmıştı. “Bunu anlaman ne hoş!”

Bir şey söylemedim. Elimi kalbinin üzerinden çekecekken Ömer’in eli izin vermedi.

“Buket... Ben kendi karanlığında kaybolmuş bir adamım ve sen benim karanlığıma bir ömür mahkûmsun.”

“Ben hiçbir şeye mahkûm değilim!” diyebildim, hıçkırıklarımın izin verdiği kadarıyla. Elimi elinden kurtararak aramıza belli bir mesafe koydum. Yere düşen resimleri toplayarak yatağın üzerindeki kutunun içine bıraktım. Yatağın üzerindeki resimleri de kutunun içine attıktan sonra kutunun ağzını kapadım. Bir şey söyleme gereği duymadan yataktan kutuyu alarak aldığım yere bıraktım. Geri yatağın yanına geldiğimde onun sorgulayıcı gözlerinin hapsinde kalsam da umursamadım.

“Dinlenmek istiyorum biraz.”

“Hasta mısın?”

“Hayır.”

“Neyin var?”

Dudaklarım alayla kıvrılmıştı. Bu kadar çok ilgileniyor muydu benimle? Soğuk bir sesle, “Bir şeyim yok. Sadece dinlenmek istiyorum,” diye mırıldandım.

“Peki,” dedi ve arkasında öfkeli bir kadın bırakarak odadan çıktı. Öfkeli ve kalbi yaralı bir kadın...

Kendimi salondaki balkona zar zor attım. Kravatımı hafifçe gevşeterek temiz havayı ciğerlerime çektim. Hiç mi hiç hoşuma gitmeyen şeyler oluyordu kalbimde. Bir zamanlar varlığından bile habersiz olduğum kalbim kendini belli etmeye başlamıştı ve bu pek de hoşuma gitmiyordu.

Buket'i deli gibi arzuluyordum. Bunu saklayacak değildim. Bu bir haftada neredeyse her an onu düşünmüştüm. Ama bu tutkuydu. Farklıydı. 'Bedensel bir ihtiyaç.' diye geçirdim içimden. Buket benim için ancak bedensel bir ihtiyaç olabilirdi. Kalbimin o kadına ihtiyacı olamazdı. Zira kalbim yıllar önce başka bir kadın tarafından katledilmişti.

Birden o uğursuz gün aklıma geldi ve elimde olmadan gözlerimi yumdum. Hiçbir şeyin öyle olmasını istememiştım ama işte bir anda olmuştu her şey...

Bahar'ı takip eden adamdan öğrendiğim bilgi ile her şeyi bırakıp bir anda adamın söylediği yere gitmiştim. Bahar ve Ayaz'ı bir masada oturmuş konuşuyorlarken buldum. Daha önce de birkaç şey duymuştım. Ama inanmamıştım, inanmak istememiştım. Biri en yakın dostum, diğeri sevdiğim kadın... Böylesine aşağılık bir düşünceye kapılmamak için kendimi elimden geldiği kadar frenlemiştim. Fakat şu an gördüğüm karşısında söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Sakin kalmaya çabalamam için bir neden de yoktu. Hızlı adımlarla yanlarına gittim. Ayaz ve Bahar karşılarında beni görünce fazlasıyla şaşırmışlardı. Ama ben o kadar öfkeliydim ki bu şaşkınlığı umursamadan doğrudan gözlerimi Ayaz'ın gözlerine diktim. "Nasıl?" dedim tıslarcasına. "Nasıl yaptın bunu?"

“Ömer, sakın ol!”

“Utanmadın mı lan?”

“Hiçbir şey sandığın gibi değil, dostum!” dedi Ayaz ve elini omuzuma atmak için uzandı ama buna fırsat vermeden elini sertçe ittim. “Dost dediğin, arkadaşının sevgilisini ayartmaz... Benim senin gibi dostum yok.”

“Ömer, ne olduğunu bilmiyorsun...”

“Sus!” dedim ve hızla Bahar’ın koluna yapışarak dışarıya doğru sürüklemeye başladım. Kafeteryada oturan herkes şaşkın bakışlarla bizi izliyordu, ama dünya yansa umurumda değildi. Kalbim yanıyordu, hem de çok. Önce bu yangını söndürmem gerekiyordu.

“Bırak beni!” diye bağırان kadını umursamadan çekiştirmeye devam ettim. Ayaz’ın arkamızdan geldiğini bildiğimden biraz daha acele ediyordum. Onu bir daha görürsem kendime hâkim olamazdım. Çok kötü şeyler olurdu.

Bahar’ı sürüklemeye devam ederken kolunu elimden kurtardı. Öfkeli bakışlarımı deli gibi sevdiğim kadının korkudan beyazlamış çehresine çevirdim.

“Yürü, Bahar,” dedim sesimi olabildiğince kontrollü tutmaya çalışarak.

“İstemiyorum seni, beni rahat bırak!”

“Onu mu istiyorsun?” dedim arkasında duran adama gözlerimi dikerek.

“Lanet olsun sana, Ömer! Evet, onu istiyorum!”

Bütün bedenim buz kesilmişti. Soluğum boğazımda düğümlenmişti ve hafifçe sendeledim. Kalbimdeki ağrı ise dayanılmaz boyuta ulaşıyordu her saniye.

“Artık rahat bırak beni, Ömer! Ayaz beni sevmiyor, mutlu oldun mu? Ama buna rağmen, yine de seni sevmeyeceğim. Defol, çık git hayatımdan!”

Sustum... Söyleyecek sözüm kalmamıştı. Üstelik burada biraz daha kalırsam ne sinirlerime hakim olabilecektim ne de lanet olası gözyaşlarıma. Yavaşça arkamı dönmüştüm. Ağır adımlarla arabamın yanına doğru ilerliyordum ki duyduğum acı fren sesi ve çığlıkla yerimde kalakaldım. Dönüp bakmıştım. Yerde kanlar içinde yatan kadını gördüğümde ise hızla yanına koşarak onu kollarımın arasına almıştım. Tek hatırladığım, birilerine yardım etmeleri için bağırdığımdı. Sonrası... Sonrası karanlıktı. Hayatımın Bahar'ını kaybetmiştim.

“Oğlum.”

Annemin sesiyle düşüncelerimden sıyrılarak hafifçe ona doğru çevirdim bakışlarımı.

“Erken gelmişsin.”

“Öyle.”

“İyi misin, Ömer?”

Dudaklarım hafif bir alayla kıvrıldı. “Gördüğün gibiyim, anne.”

“Kendini günden güne mahvediyorsun.”

“Ben mahvoldum, daha fazla mahvolamam, anne!”

“Artık evlisin, oğlum. Buket'i de düşünerek kendine çeki düzen vermen gerek,” diye mırıldandı.

“Anne bu evliliğin niçin olduğunu iyi biliyorsun.”

“Biliyorum. Ama yine de o senin karın.”

“Evet.”

“O yüzden ona karşı sorumlulukların var.”

Umursamazca omuzlarımı silktim. Şu an Buket’e karşı sorumluluklarımı düşünecek değildim. Hem başkası ne düşünürse düşünsün, ben fazlasıyla iyimser davranıyordum karıma.

Annem bana doğru yaklaşarak iki elini belime koydu ve başını göğsüme yasladı.

“Ömer’imi özledim ben... Oğlumu özledim,” diye fısıldadı.

“Anne...”

“Çok özledim. Bana gülüşünü, sarılışını...”

“Anne!”

“Bana şefkatle *anne* deyişini...” dedi. Hafifçe başını kaldırarak gözlerimin içine baktı. “Ne zaman oğlum geri gelecek?”

Kalbim sıkışıyordu. Fazlasıyla huzursuzdum. Olabildiğince nazik bir şekilde annemi kendimden ayırdım ve yeşil gözlerimi annemin gözyaşıyla parlayan gözlerine çevirdim.

“Ömer öldü... Artık o yok. Bekleme, anne!”

Anneme bir şey söyleme fırsatı bile vermeden oradan uzaklaştım. Arkamda gözleri yaşlı ve kalbi paramparça bir anne bıraktığımı gayet iyi biliyordum. Yine de, kendi kalbim paramparça olmuşken annemin kalbini düşünecek halde değildim. Hem artık annemin de anlaması gerekti. Ömer ölmüştü. O adam yoktu artık. Bahar’la birlikte o da toprağın altına girmişti.

Sessizlikle geçen akşam yemeğinden sonra tüm aile sandalyelerde oturmuş kahvelerini içiyorlardı. Birkaç saat uyuma-
ma rağmen hâlâ kendimi fazlasıyla rahatsız hissediyordum.
Yorgunluğumun bedenen değil ruhen olduğunun elbette
farkındaydım ama elimden gelen bir şey yoktu. Beden yor-
gunluğu dinlenmekle geçerdi geçmesine de, ruh yorgunlu-
ğu nasıl geçecekti? Tüm yaşananları nasıl unutacaktım?

“Buket, iyi misin?” diye sordu Meltem, endişeli bir sesle.
Bir yandan da elindeki meyve suyundan içiyordu.

“İyiyim.”

“Yüzün çok solgun görünüyor,” diyerek üstelemeye de-
vam etti. Karşı çıkacaktım ki, Mehmet de, “Meltem doğru
söylüyor, yüzün çok solgun,” diyerek araya girdi.

Kaçışım olmadığının farkındaydım. Olabildiğince düz
bir sesle, “Yorgunum sadece,” dedim. Neden yorgun oldu-
ğumdan bahsedecek değildim elbette. Hoş, bahsetsem de
anlamayacaklarından emindim.

Kahvemden zorlukla bir yudum daha alarak masaya bı-
rakmıştım ki gözlerim kocamın gözleriyle karşılaştı. Göz-
lerinde tuhaf bir şeyler vardı. O gözler yine bir ormanı an-
dırıyordu fakat bu kez ürküten bir balta girmemiş orman
değil de, huzur veren bir orman gibiydi. Bu düşünceyle
ister istemez gülümsedim. Ömer gibi bir adamın huzuru
anımsatması son derece imkânsızdı.

“Karına hiç iyi bakmıyorsun,” diyerek Mehmet kardeşi-
ne laf attı.

Ömer, Mehmet’in laf atmasına kayıtsız davrandı. Onun
kayıtsız kalmasına şaşırılmamıştı aslında. Ne bekliyordum

ki? Daha doğrusu bir şey beklememem gerektiğini daha önce yaşadıklarımın anlamamış mıydım? Derin bir soluk aldım. Gececekti. Bunların hepsi geçecekti.

Meltem ortadaki gerginliği biraz olsun azaltmak amacıyla, "Yarın pikniğe gidelim mi? Havalarda iyice bozmadan," dedi hevesli bir ses tonuyla. Esmâ Hanım da, "Olabilir aslında," diyerek gelinine destek çıkmıştı. Kısa bir konuşmanın ardından ertesi gün hep birlikte piknik yapma kararı alınmıştı. Tabii Ömer hariç... O her zamanki gibi işlerini bahane etmişti. Hafta sonu ne işi olabileceğini de hiç kimse sormamıştı. Çünkü ben de dâhil herkes, bu sorunun yanıtsız kalacağını iyi biliyordu.

Kahveler içildikten sonra yavaş yavaş herkes odasına çıkmaya başlamıştı. Ben de yorgunluğumu bahane ederek odama girdim. Ömer'in geç geleceğini düşünerek rahat rahat banyoya geçtim. Başım ağrımaya başlamıştı ve biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Üzerimdekileri çıkarıp kirli sepetine attım ve suyun altına girdim. Su bedenimden aktıkça bütün üzüntüm akıp gidiyor gibiydi ama sonra geri geliyordu. Temelli kurtulmak istiyordum. Yaşadıklarım artık tüketiyordu beni. Her geçen gün ömrümü tükettiği gibi kalbimi de tüketiyordu. Dahası bu durumu engellemek için elimden gelen hiçbir şey yoktu. Ne kadar çabalarsam çabalayayım yine aynı yerde buluyordum kendimi.

Ne kadar süre banyoda kaldığımı bilmeden vücudumu kuruladım ve havluyu bedenime sardım. Islak saçlarımı fön makinesiyle üstün körü kurutarak banyodan çıkmıştım ki bir çift delici yeşil gözün tutsağı oldum. Ne ileri gidebi-

liyordum ne de geri. Üstelik, göğsüm de hiç neden yokken hızla kalkıp inmeye başlamıştı.

Bütün akşam boyunca Buket'ten bir kere bile gözümü ayırmadığım halde, o benim yüzüme bir kez bile bakmamıştı. Bu durum tükenmeye hazır olan sabrımın sınırlarını fazlasıyla zorluyordu. Şimdiyse bu manzara karşısında yutkunmadan edemedim. Odaya girdiğimde banyoda olduğunu fark etmiştim ama bu şekilde karşıma çıkacağını hiç düşünmemiştim.

Korku dolu heyecanını hissediyordum fakat bunu umursamayarak ona yaklaştım. Aslında Buket'in kaçmasını bekliyordum; o ise beni şaşırtarak olduğu yerde durmaya devam etti. Bu bir davet miydi, meydan okuma mıydı bilemiyordum. Açıkçası umurumda da değildi. Umurumda olan tek şey şu an gördüğüm bu manzaraydı. Bir haftadır aklımdan silemediğim haliyle karşımda duruyordu. Öfkem yerini yavaş yavaş güçlü bir arzuya bırakıyordu. Bu hissettiğim arzu hiç ama hiç hoşuna gitmiyordu.

Aramızdaki mesafeyi kapayarak, ıslak saçlarını hafifçe boynundan arkaya doğru ittim ve başımı boynuna yaklaştırarak kokusunu içime çektim. Aldığım koku tüm ruhuma işliyordu adeta. Fazlasıyla arzulu bir ses tonuyla, "Çok güzel kokuyorsun," dedim. Kokusu gerçekten de beni mest etmişti. Kendime hâkim olamayarak boynuna hafif bir öpücük kondurdum. Dudaklarımda hissettiğim tenin titre-

diğini fark ediyordum. Ediyordum ama kendimi bir türlü ondan geri çekemiyordum. Onu korkuttuğumu da biliyordum, yine de elimden gelen bir şey yoktu. Buket benim karımdı ve onu öpmek, hatta daha fazlasını yapmak benim hakkımdı. Bunu bir an önce anlaması gerekiyordu.

Her geçen saniye boynuna bıraktığım öpücükler artarken, Buket'in bedeninde oluşan panik dalgasını fark ettim. Onun benden kaçmasına izin vermeyecektim. Bir elimle belini sarıp onu kendime doğru çektim. Yumuşak bir ses tonuyla, "Kaçma," diye fısıldadım.

"Kaçma benden, Buket."

"Bırak!"

"Bırakamam!"

"Lütfen..."

Onu duymamış gibi yüzüne öpücükler bırakmaya devam ediyordum. Şu an için onu bırakmak istemiyordum. Sonra ne olur bilemiyordum, ama şu an bu kadın içimde yanan arzu ateşinin sebebiydi.

Bedenini daha fazla kendi bedenime doğru çektim. Onun üzerinde havlu, benim üzerimde de gömlek olduğu halde bedeninin sıcaklığını hissediyordum.

İki elimle yüzünü avuçladım. Korku dolu gözlerine baktım. Gözlerinin altındaki morluklar da dikkatimden kaçmamıştı. Kısa bir an, kalbimde hafif bir huzursuzluk belirdi.

"Yapma bunu," dedim. Yapmaması gerekiyordu. Artık daha fazla kendini yıpratmaması gerekiyordu. Bu hayata ve bana alışması şarttı. Başka bir olasılık yoktu çünkü.

"İstemiyorum."

Hafifçe gülümsedim. "Ama ben istiyorum," dedim ve direnmesini yok sayarak dudaklarını dudaklarımla hapsettim. Olabildiğince yavaş bir şekilde dudaklarım dudaklarında do-laştı. Onun tadını hissetmek istiyordum.

Bana karşılık vermesi ile kendimi zorlukla kontrol ederek hafifçe ondan uzaklaştım ve doğrudan gözlerinin içine bakıp, içtenlikle, "Çok güzelsin," diye fısıldadım. Sonra havlusunu üzerinden çektim. Bedeninde kısa bir an göz gezdirmem acı ile kıvranmama neden oldu. Bu kadının bedeni aklımı başımdan alacak kadar muhteşemdi! Kasıklarımıdaki ağrıyı yok saymaya çalışarak elinden tuttum ve yavaş adımlarla yatağın yanına kadar getirdim. Onun oturmasını sağladıktan sonra yatakta kendim de oturdum. Yanlış bir şey yapıp benden uzaklaşmasına sebep olmak istemiyordum. Kaldı ki bu saat-ten sonra uzaklaşmasına da izin verecek değildim. Yatağın üzerine uzanmasını sağladıktan sonra ben de üzerindeki ye-rimi almıştım. Tekrar dudaklarına eğildiğimde, Buket'in ani-den başını yana çevirmesiyle öfkeyle kasıldım.

"Buket..."

Yüzüme bakmadan, "İstemiyorum," diye mırıldandı.

Sesli bir nefes aldım. Olabildiğince sabırlı davranmıştım ama o bu sabrı anlamamayı tercih etmişti. Bir elimle çene-sinden tutarak yüzünü yüzüme doğru çevirdim. "Senin is-teklerinin hiçbiri beni ilgilendirmiyor," dedim ve dudakla-rını sertçe ele geçirdim. Boşta kalan elimleyse bir göğsünü hapsettim. Elimin altında hissettiğim bu ten heyecanımı bir kat daha artırmıştı. Karımın isteksizliğini bile unutmuşum. Gerçi unutmasam da fark edecek bir şey yoktu. Şu an onu deli gibi istiyordum ve o kabul etmese de istediğimi alacak-tım!

BÖLÜM 10

Nefret

Odamın devasa camlarından dışarıdaki hayatı izlemeye koyulmuştum. Bugün Pazardı. Herkesin bu günü ailesine ya da kendine özeldi. Ama benim için böyle değildi. Ne kendime özel kılabilirdim ne de aileme. Sanki hayattan zevk almamak için büyük bir yemin etmiş gibi hissediyordum bazen kendimi. Elimde değildi. Hiçbir şey elimde değildi.

Koltuğumda biraz kaykılarak başımı yasladım ve gözlerimi kapattım. Kollarımı da birbirine bağladım. Dün gece olanları aklımdan silmek istiyordum. Dün gece yaptığım zayıflığı bir daha yapmamam şarttı. Her şey iyiydi aslında. Onunla beraber olacaktım ve içimdeki arzuyu söndürecektim ama onun ağzından kaçan hıçkırıklar ve altımda hareketsiz yatmasıyla hiçbir şey yapamamıştım. Öfkeyle odadan çıkmak dışında hiçbir şey yapamamıştım. İçimdeki öfke ve rahatsız edici başka bir his yüzünden neredeyse bütün gece uyuyamamıştım. Sabah ise erkenden iş yerine gelmişim.

Yorgun hissediyordum kendimi. Uyumak istiyordum. Hatta bazen uyumak ve sonsuza dek uyanmamak istiyor-

dum. Bu düşünce ile istemsizce gülümsedim. Aslında ne güzel olurdu uyanmamak! Benim için tam bir ödüldü. Tabii ailem için de bir ödüldü. Buket'i de unutmamak gerekti. Öyle bir şey olursa, en çok da genç karım sevinirdi herhalde. Bu düşünce bir yandan fazlasıyla hoşuma giderken, bir yandan da rahatsız ediyordu. Niçin rahatsız olduğumu anlayamıyordum. Anlamaya da niyetim yoktu. Bu yaşıma kadar sadece yaşamak zorunda kaldığım için yaşamıştım. Bundan sonrası da öyle olacaktı. Kimse benden bir şeyler beklememeliydi. Beklememeleri gerekirdi. Veremezdim beklentilerinin karşılıkları. Bunu biliyordum. Buket de bir şeyler beklememeliydi. Beklerse çok büyük bir hüsrana uğrardı. Şu an yaşadığı kalp kırıklığını, gözyaşlarını arar hale gelirdi belki de.

Gözlerimi açarak kolumdaki saate baktım. Öğleden sonra üçe geliyordu. Büyük olasılıkla çoktan pikniğe gitmişlerdi. Belki de gidebilirdim. Bu düşünceyi hemen aklımdan sildim. Orada yerim yoktu. Ama bir yanımda gitmek istiyordu. Ne yapmam gerektiğinden pek emin değildim. Aslında neden gitmediğimi bile bilmiyordum.

Pikniğe gelmişim güya ama hiçbir şey ilgimi çekmiyordu. Bir köşede oturmuş, mangalla uğraşan Mehmet'e ve Hakan Bey'e boş gözlerle bakıyordum. Diğer yandan da, Meltem ve kayınvalidemin sohbetinin neşeli uğultuları kulağıma doluyordu. İdil arkadaşlarıyla buluşacağı için gelmemişi. Tabii Ömer de yoktu. Onun gelmemesi doğal

olarak işime gelmişti. Dün gece olanlardan sonra onunla pek aynı ortamda bulunmak istediğimden emin değildim. Aslında bir şey yapmamıştı, ama buna yeltenmesi bile benim gözümde affı olmayan büyük bir suçtu.

“Daldın yine,” diyen Meltem’in sesiyle kendime geldim.

“Yo.”

Meltem beni umursamayarak, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu. O da benim düşünceli olduğumun farkındaydı. Bu halim ister istemez korkutuyordu onu.

“Ne düşündüğümün bile farkında değilim.”

“Yapma böyle.”

İstemsizce gülümsedim. Bu lafın Ömer’e söylenmesi gerekmez miydi? Ben ne yapmıştım da böyle bir şey söyleniyordu ki?

“Benim yaptığım bir şey yok.”

“Senin yaptığın bir şey var.”

Anlamadığımı belli eden yüz ifadesiyle Meltem’e baktım. Ne vardı?

“Kendini öldürüyorsun, Buket!”

Yüzüme çarpılan bu gerçek irkilmeme neden olmuştu. Her geçen gün daha umutsuz ve mutsuz olduğumun elbette farkındaydım ama... Amalar vardı işte. Bir türlü aklımı toparlayamıyordum. Fakat toparlamam şarttı artık. Hayatım boyunca doğru düzgün hiçbir şey için savaşmamıştım. Mutlu, huzurlu bir ailem vardı. İyi bir üniversite okumuştum ama ailemle birlikte çiftlik evinde kalmaktan fazlasıyla mesuttum. Buydu benim hayatım. Daha fazlası ya da daha azı yoktu. Şimdi ise her şey adeta yer değiştirmiş gibiydi.

Kendi içinde sorunları olan bir ailede yaşamam uygun görülmüştü. Kaldı ki bu ailenin en büyük sorunlarından biri olan oğullarının da karısı olmaya layık görülmüştüm.

Dudaklarımda buruk bir gülümsemeyle, "Belki de ölmem en iyisidir," diye mırıldandım.

"Benden o kadar kolay kurtulabileceğini mi düşünüyorsun?"

Duyduğum sesle bedenimdeki titremeye engel olmadım. Ömer'in sesiydi bu. Ama ne işi vardı onun burada? Gelmeyecekti hani? Elimde olmadan başımı kaldırıp karşımda duran adama baktım. Gerçektir. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Neyse ki Meltem erken davranarak imdadıma yetişmişti.

"Hoş geldin, Ömer."

"Hoş bulduk."

"Seni beklemiyorduk..."

"İşlerim erken bitti," dedi ve yengesinin yanından geçerek bana yaklaştı. Ceketini çıkararak yanımdaki boşluğa bıraktı. Ve sanki hiçbir şey olmamış gibi yanağıma bir öpücük kondurup, elimden tuttu ve ayağa kaldırdı.

"Biz biraz gezeceğiz."

Kimsenin bir şey söylemesine fırsat vermeden beni peşinden sürüklemeye başlamıştı bile.

"Kötü görünüyorsun," dedi ciddi bir ses tonuyla.

Onu duymamış gibi yaparak sessizliğimi korumaya devam ettim. Şu an onunla el ele yürümek cehennemde ateşler üzerinde yürümekle eşdeğerdi. Ama ne yazık ki bu durumdan kurtulmak için elimden gelen bir şey yoktu.

“Böyle yaparsan bir çözüme ulaşamayız, Buket.”

İşte bu sözler benim sessizliğimi bozmama neden olmuştu.

“Ne çözümünden bahsediyorsun? Hayatımı mahvettin.”

Sinirle beni durdurdu, elimi bıraktı ve bedenimi yanımızdaki ağaca yasladı.

“Senin hayatın benim, Buket!”

Yüzümde ağlamaklı bir gülümseme belirmişti. “Yorulдум ben...” dedim isyan edercesine. “Dayanamıyorum...”

Sözlerim karşısında kayıtsız kalan kocama baktım. Bu adamın önünde ölsem de fark eden bir şey olmayacağından emindim. Bu yüzden derin bir soluk alarak onun bir elini tuttum ve boğazıma doğru getirdim.

“Öldür beni!”

Ömer şaşkınlığı gizlemeyen bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu. Ne elini boynumda elinden çekebiliyor ne de bir şey söyleyebiliyordu. Adeta donup kalmıştı.

“Öldür beni, Ömer!” diye bir feryat daha ettim. Ölmem belki de kurtuluşumdu. Kurtulmak istiyordum. Kurtulmalıydım. Dayanamıyordum artık. Aklımı yitirmekten korkuyordum. Belki de yitirmiştım.

Ömer zorlanarak, “Buket...” diyebilirdi sadece. Ne söylemesi ya da ne yapması gerektiğini bilemiyor gibiydi.

Onun sessizliği karşısında fazlasıyla öfkelenerek, “Öldürsene beni, Allah’ın cezası... Öldür işte! Bitsin,” dedim ve kocamın elini bırakarak yere çöktüm. Ellerimi toprak zemine dayayarak güç almaya çalıştım. Onun önünde diz çökmüş halde, “Yalvarırım öldür beni. Ben... Ben dayanamıyorum,” diye mırıldandım.

Dayanamıyordum artık. Bunlar fazla geliyordu. İntikam falan umurunda değildi. Eğer ölüm bu adamdan ve bu yaşadıklarımından ebedi bir kurtuluş olacaksa hemen ona koşmak istiyordum.

Uzun bir sessizliğin ardından o da yere eğildi ve omuzlarımdan tutarak, “Özür dilerim,” diye fısıldadı.

Bir an duyduklarımdan emin olamadım. Ömer benden özür mü diliyordu? Ne diyeceğimi bilemeden onun kollarında durmaya devam ettim. Kızgındım, kırgındım ve fazlasıyla şaşkındım.

Onun da benden farklı bir yanı yok gibiydi... Biraz olsun kendimi toparlayınca kollarının arasından çıktım ve zorla da olsa ayağa kalktım. Ömer’den medet umacak değildim. Zaten o açmıştı kalbimdeki yaraları. Şimdi açtığı o yaraları kapamasını beklemek büyük aptallıktı.

Ben kalkınca o da ayağa kalktı. İtiraz etmeme fırsat vermeden elimi kavradı. Yalnızca, “Yürüyelim,” dedi.

İtiraz etmedim. İtiraz etmeye de gücüm yoktu artık.

Yeşillik alanda biraz daha yürüdükten sonra boş bir karmelyanın içine karşılıklı oturduk. O beni izlerken, ben neşeyle gülüşen, sohbet eden insanları izliyordum.

“Buket,” dedi kuru bir sesle. Bakışlarımı ona çevirdim ve onun sıkıntılı yüz ifadesini inceledim. Bir şey söylemeden devam etmesini bekledim.

“Bu şekilde gitmez.”

Böyle gitmeyeceğini ben de biliyordum fakat bu durumu da kabullenemezdim. Onun yaptıklarını unutacak değildim ve unutmaya da niyetim yoktu.

Kendimi zorlayarak, “Ne istiyorsun?” diye mırıldandım.

“Bu evliliğe alışmanı...”

“Alışmayacağımı biliyorsun.”

“Alışabilirsin.”

“İstemiyorum.”

İnadı karşısında her geçen saniye daha fazla sinirleniyordum. Onu korkutmamak amacıyla sakın bir ses tonuyla “Buket...” dedim ve derin bir soluk aldım. “Yaşanan her şey olup bitti. Geçmişi düzeltemeyiz.”

“Geleceğim hâlâ benim,” dedi alay dolu bir sesle.

Artık sakın kalmakta zorlanarak, “Senin geleceğin benim, Buket!” dedim. Bu sözlerim onun üzerinde hiçbir etki yaratmamıştı. “Bak, biliyorum hiçbir şey güzel başlamadı,” dedim dürüst bir ifadeyle. “Ama ilerisi bizim elimizde Buket. Ben sana mutlu bir hayat vaat etmiyorum, sadece alışmanı bekliyorum.”

“Alışmazsam ne olacak?”

“Mutsuz olacaksın.”

“Alışırsam mutlu mu olacağım?”

“Hayır, sadece mutsuz olmayacaksın.”

“Mutsuz olmamam karşılığında ne istiyorsun?”

“Basit.”

“Nedir?”

“Evliliği kabullenmen. Evliliğin getirdiği gereklikleri yerine getirmen.”

Onun sessizliğine saygı duymaya çalışıyordum fakat bu sessizliğin süresi uzadıkça canımı sıkılmaya başlamıştı.

“Buket.”

“Neden ben?”

“Anlamadım?”

“Neden benimle evlendin?”

“Bu soruyu sormaktan bıkmadın mı?” dedim sabırsız bir sesle. Sıkılmışım artık bu soruyu duymaktan.

“Bu kadarını bilmeye hakkım var!”

“Bu konuyu kapa artık.”

Sinirli bir ifade ile “Hayır,” dedi. “Eğer nedenini söylersen, dediğini kabul edeceğim.”

Duyduklarım karşısında kararsız bir ifadeyle onu süzdüm. Böyle bir anlaşma yapmak pek işime gelmiyordu ama başka bir çarem de yok gibi görünüyordu. Bu yüzden kısaca, “Vasiyet,” dedim.

Kaşları çatılmıştı. Neden bahsettiğimi anlamamıştı.

“Ne vasiyeti?”

Sıkıntılı bir ifadeyle dudaklarımdan bir nefes bıraktım.

“Dedemin mirası ancak seninle evlenirsem bana kalabilirdi.”

“Neden ben? Niye bir başkası değil?”

Bu konu gitgide sıkılmaya başlamıştı. Bir elimi saçlarımdan arasından geçirerek, “Dedelerimiz çocukluk arkadaşımış. Tek bildiğim bu. Mirası alabilmem için de seninle evlenmem şarttı.”

Boş gözlerle bana bakıyordu.

“Merakını giderebildim mi?” diye sordum hafif bir alayla. Buket ise benim bu kıskırtmamı umursamadan etrafına bakınmaya devam etti. Şu an benimle bir ağız dalaşına ya da tartışmaya girmeyecek gibi duruyordu.

Beni umursamadığının farkındaydım. Bu durum ister istemez rahatsız ediyordu beni. Sonuçta bu kadın karımdı. Bu kadar soğuk ve umursamaz davranmaması gerekirdi. Evet, boynuma atlamasını beklemiyordum ama artık gözlerinin gözlerime öfkeyle bakmasını da istemiyordum. Bir şeyleri tam anlamıyla konuşmanın zamanı gelmiş de geçiyordu bile. Madem Buket de kabul etmişti bu evliliğe uymayı, ona göre davranacaktı. Bu yüzden “Buket,” dedim ciddi bir ses tonuyla.

“Efendim?”

“Konuşmamız gereken bazı şeyler var.”

“Ne?”

“Öncelikle gözlerin...” dedim.

Buket anlamamıştı. Bana bakarak, “Gözlerimde ne var?” diye sordu.

“Nefret var.”

Bu sözüm üzerine kahkaha atmıştı. İlk defa Buket’in kahkahasını duyuyordum. Onu gülerken ilk defa görüyordum. Kendimi muazzam bir tabloya bakarmış gibi hissettim bir an. O kadar güzeldi ki...

Buket ise kahkahalarını zorlukla durdurmaya çalışarak “Sevgi mi olması gerekiyordu?” dedi açık bir alayla. “Kusura bakma, hayatım bir anda mahvolduğundan beri ancak nefretle bakabiliyorum.”

Onun tavırları karşısında fazlasıyla bozulmuştum. Bu kadın dengesizin önde gideniydi. Kimi zaman bir kedi kadar sessizdi kimi zaman da kaplan kesiliyordu. Bu yüzden düz bir sesle, “Gözlerindeki o nefreti sileceksin,” dedim emredercesine.

Açık bir kinle, “Gözlerimdeki nefreti perdeleyebilirim de, kalbimdeki nefreti ne yapacağız, Ömer?”

Bu sözlerle bedenim kaskatı kesilmişti. Buket’in böylesine nefret dolu olması karşısında fazlasıyla savunmasız kalmıştım.

“Kalbin...” dedim ve dudaklarım alayla kıvrıldı. “Kalbinle ilgilenmiyorum.”

Alaycı bir ses tonuyla, “Biliyorum,” dedi.

“Bilmen güzel...” dedim ve acımasızca, “...yoksa kalbin paramparça olur,” diye ekledim.

BÖLÜM 11

Korku

Alışıyordum sanırım. Belki de alışmaya çalışıyordum. Bilmiyordum. Tek bildiğim Ömer'den eskisi kadar rahatsız olmadığımı. Bir ay geçmişti. Koskoca bir ay. Bu süre zarfında Ömer bir kere bile bana dokunmaya kalkışmamıştı. Belki de beni rahatlatan şey buydu. Yine aynı odada, aynı yatakta uyuyorduk fakat hepsi bu kadardı. Aramızdaki mesafeyi her zaman koruyordu. Benimle eskisine kıyasla daha fazla konuşuyordu, konuşmaya çalışıyordu. Artık eskisi gibi tartışmıyorduk da. Garipti.

Fakat hâlâ değişmeyen şeyler vardı. Mesela kalbimde en derine mahkûm olmuş nefretim gibi. Bir gün o nefretimi kalbimin dehlizlerinden çıkaracaktım. İşte o gün herkesin fazlasıyla canı yanacaktı. O güne kadar sesimi çıkarmayacaktım.

Meltem'in, "Kendine bir şeyler bakacak mısın artık?" diyen sesiyle kendime geldim. Fazlasıyla isteksiz bir sesle, "İstemiyorum," diye mırıldandım fakat bu yanıt karşımdaki kadına yeterli gelmemişti.

“Tabii ki istiyorsun. Hadi bak.”

Bir şeyler bakmadığım sürece Meltem’in susmayacağından emin olduğum için isteksizce mağazanın içinde dolaşmaya başladım. Oldum olası sevemediğim bazı şeyler vardır benim ve bu sevemediğim şeyler listesinde mağazalarda dolaşıp alışveriş yapmak da vardı.

“Buket bak, çok güzel bir şey buldum.”

Hiç merak etmediğim halde merak ediyormuş gibi yapmaya çalışarak Meltem’e baktım. Kocaman karnı ve gülen yüzüyle çok güzel duruyordu. Gülümsedim ve onun heyecanla bana getirdiği elbiseyi elime alarak göz ucuyla baktım.

“Nasıl?”

“Ne nasıl?”

“Elbise nasıl?”

“Güzel,” diyerek konuyu kapatmaya çalışıyordum ki, “Denesene, Buket,” dedi.

“Meltem, daha sonra...”

“Sonrası yok, hadi şimdi. Beni üzme lütfen.”

Hiç denemek istemesem de Meltem’in hevesini kırmamak adına kabine girdim. Hamileliğinin son dönemlerinde olduğu için fazlasıyla duygusaldı bu aralar ve ben onu üzmemek istemiyordum. Çünkü bu cehennem hayatına mecbur edildiğimden beri benim insan olduğumu hatırlayıp ona göre davranan tek kişi oydu. Ondan başka da bir destekçim yoktu. Evet, belki kimse bana karışmıyor, bir laf etmiyordu ama yine de içinde bulunduğum durumu da anlayamıyorlardı. Onlara göre benim yaptığım şımarıklıktı. Sevmediğin

bir adamla evlenmek ve bu evliliğe karşı gelmenin neresi şımarıklıksa artık?

Elbiseyi giyindikten sonra kabindeki aynadan yansıma baktım. Siyah ve uzun bir elbiseydi. Kalın askılıydı ve askıları siyah dantelliydi. Sırtı da bele kadar dantelle süslenmişti. Gerçekten güzel bir elbiseydi. Hatta çok güzel bir elbiseydi. Ama bana göre fazla iddialıydı. Ben iddialı olan şeyleri sevmezdim, bu yüzden bu elbiseyi de almayacağımı uygun bir dille Meltem'e anlatmam gerekiyordu.

Son kez kendime bir daha bakıp elbisenin eteklerinden tutarak kabinden çıkmıştım ki gördüğüm bir çift delici yeşil gözle ellerim elbisenin eteğinde birer yumruk halini aldı. Bu adamın burada ne işi vardı?

Meltem beğeniyle, "Çok güzel olmuşsun, Buket," dedi. Hiçbir şey söylemedim. Söyleyemiyordum. Gözlerimi Ömer'in gözlerinden bir türlü ayıramıyordum ki. O gözler adeta beni içlerine doğru çekiyorlardı. Meltem de bakışlarımın muhatabı olan adamı fark etmişti. "Ömer de bir arkadaşıyla görüşmek için buradaymış. Beni görünce yanıma geldi," diye açıklamaya girişiminde bulundu. Sadece başımı sallamakla yetindim.

"Arkanı dön, bir bakayım," dedi Meltem. Konuyu değiştirmeye ve ortamdaki gerginliği yok etmeye çalışıyordu. İkisini de değiştiremeyeceğini ya da yok edemeyeceğini bilmiyordu. Yine de söylediğini yaparak sırtımı döndüm.

"Ay, arkası da çok hoş!"

Tekrar Meltem'e döndüğümde bana beğeniyle baktığını fark ettim. Onu kırmadan bu elbiseyi almak istemediğimi

söyleyecektim ki Ömer'in, "Fazla açık," diyen sesini duydum. Onu duymamış gibi yaparak, Meltem'e, "Bence de çok güzel, alabiliriz," dedim.

Meltem şaşırmış halde bir Ömer'e bir de bana bakıyordu. Tam olarak ne demesi gerektiğini kestiremiyor gibiydi. Sonuçta, ailenin diğer fertleri gibi Meltem de Ömer'e ters gitmek istemiyordu. Artık bu kadar çekinmelerinin nedeni neydi bilemiyorum.

Ömer bana doğru gelirken düşüncelerimi bir kenara bıraktım. Bu adam şimdi ne diye üzerime geliyordu ki? Geri adım atmamak için kendimi zor zapt ederek onun aramızdaki mesafeyi tamamen kapamasını izledim. Her adımıyla göğsüm daha hızlı kalkıp iniyordu. Nihayet yanımdaydı. Dudakları hafifçe kıvrıldı.

"Benden deli gibi korkuyorsun..." dedi ve daha sonra yanağıma tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. "Ama buna rağmen karşımda dimdik durmasını da biliyorsun."

"Senin karşında asla eğilmem!"

Sert çehresi acı bir gülümsemeyle kaplanmıştı. Ne kadar inkâr edersem edeyim, kocam olan bu adam çok yakışıklıydı, hatta fazla yakışıklıydı.

Bana biraz daha yaklaştı ve bir eliyle belimi sararak sert bedenini bedenime yasladı. Derin bir soluk alarak, "Sadece benim değil, herkesin karşısında hep böyle dimdik dur. Unutma, sen benim karımsın!" diye fısıldadı.

"Unutmam ne mümkün!"

Bir şey söylemedi ve biraz geri çekilerek üzerimdeki elbiseye göz gezdirdi. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Ne düşündüğünü her zamanki gibi anlayamamıştım.

“Bu elbise olmaz, başka bir tane dene.”

Aslında ben de bu elbiseyi istemiyordum ama o böyle dedikten sonra kesinlikle bu elbise olacaktı. O yüzden, hafifçe gülümseyerek, “Bu elbiseyi istiyorum ben,” dedim. Kaşları çatılmıştı.

“Buket...”

“Bunu istiyorum!”

Elini belimden çekerek benden biraz uzaklaştı. Bir eliyle burun kemerini sıktı. Sakinleşmeye çalıştığı belliydi. Bir dakika, ne demiştim ben? Ömer Atay sakinleşmeye mi çalışıyordu? Bu adamın şimdiye kadar bana bağırıp çağırması, beni yerin dibine sokması gerekmez miydi? Sakinleşmeye çalışmak onun yapısına çok tersti.

“Peki, al...” dedi ve son derece alaycı bir tonla, “Sadece evde ve benim için giyersin. Odamızda seni böyle görmek için şimdiden heyecanlanıyorum,” diye de ekledi. Yanaklarım yanmaya başlamıştı. Utancımdan Meltem’in yüzüne bakamıyordum. Büyük olasılıkla, hatta kesinlikle hepsini duymuştu. Sinirimden ve utancımdan söylemek istediğim tüm kelimeleri yutarak kabine girdim ve hırsıyla çıkardım elbiseyi. Bu adama karşı bu kadar yenik olmak tüm sinirlerimi alt üst ediyordu. Arsızdı. Utanması yoktu. Hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkusu yoktu. Böyle bir adama karşı nasıl dimdik durabilirdim ki? Bir gün önünde sonunda ona karşı eğilmek zorunda kalmaktan korkuyordum. Bu yüzden nefretimi ilk günkü gibi sıcak tutmalıydım.

Kabinden çıktığımda elbiseyi bekleyen görevliye verdim. Meltem şaşırmış bir halde “Almayacak mısın?” dediğinde

“Hayır, gerek yok,” diyerek doğruca çıkışa yöneldim. Tabii benim bu özgürlüğüm iki üç adım sonra bir kol tarafından engellenmişti. Bu kolun kocama ait olduğunu söylemeye bile gerek görmüyorum.

Beni kendine doğru çevirdi. Issız bir ormanı andıran yeşillerinde tehlikeli parıltılar vardı. Hiç ama hiç hoşuma gitmeyen parıltılardı bunlar. Sakin kalmaya çalışarak, “Ne oldu?” dedim.

“Neden almadın?”

“İstemiyorum.”

“Az önce istiyordun.”

“Vazgeçtim.”

“Neden?”

Ne nedeni yahu? Yanıtını bildiği bir soruyu insan niye sorardı ki? Sinirle kolumu elinden kurtardım ve “Öyle!” diyerek bizi şaşkınlıkla izleyen Meltem’in koluna girdim.

“Ne oluyor size?”

“Ne ne oluyor?”

Meltem hafifçe gülümsedi. “Bilmem biraz şey gibisiniz...”

“Ne?”

“Sanki birbirinize kur yapıyor gibisiniz.”

Kur? Ben? Ömer’e? Böyle bir şeyin şakası bile söz konusu olamazken gerçeği imkânsızın da ötesindeydi. Bu yüzden sakın ve düz bir sesle, “Hamilelik senin duygularını çok etkiliyor,” dedim.

“Tabii, kesin benim duygularım etkilenmiştir.”

Hiçbir şey söylemedim. Bu konuda konuşmak da istemiyordum açıkçası. Bu evlilikte tek bir duygu vardı, o da nefretti. Daha ötesi olamazdı, daha ötesine yer yoktu.

Düşünmemeye çalışarak Meltem'in eşliğinde alışveriş merkezinin dışına vardık. Ömer her zamanki umursamaz ve soğuk tavırlarıyla arabasının önüne geçerek bizim binmemizi bekledi. Meltem'in arkaya binmesinin ardından tam onun yanına oturacaktım ki Ömer'in sesini duydum.

"Öne bin."

Yüzümde sikkın bir ifadeyle arka kapıyı kapayıp öne geçtim. Bu adamın emirlerine uymak, onun isteklerini yerine getirmek bana ölüm gibi gelse de, şu an için başka bir şansım yoktu. Evet, son bir aydır bana karşı daha ılımlıydı. Ama yine de bana yaptıklarını unutturamazdı bu. Unutmaya hiç niyetim yoktu.

"Yine daldın."

Ters ters yanımdaki adama baktım. Ona neydi. Düşüncelerime de mi karışmaya başlamıştı artık?

"Susacak mısın?"

"Başım ağrıyor."

"Yani?"

Bıkkınlıkla ciğerlerimdeki havayı dışarı verdim. Bu kadar zor muydu anlaması? Konuşmak istemiyordum işte. Onu yok saymayı daha çok seviyordum. Israrları ise fazlasıyla canımı sıkıyordu.

"Rahatsızım!"

Hafifçe gülümsediğini gördüm. Gözlerini yoldan ayırmamıştı ve bütün dikkati yolda gibiydi. Tabii bu durum be-

nim fazlasıyla işime geliyordu. Fakat onun sesini duymamla yanıldığımı anladım. Evet, gözleri yoldaydı ama akli hâlâ konuşma derdindeydi.

“Böyle yapma.”

Yine ne yapıyordum? Gerçekten merak ediyordum. Susmam hataydı. Konuşmam hataydı. Yine ne yapmıştım da büyük adam Ömer Bey’i sinirlendirmiştim?

“Yine ne yaptım?” diye isyan ettim. O ise benim isyanımı umursamayarak kuru bir sesle, “Kalbinle hareket ediyorsun,” dedi. Ben? Kalbimle hareket ediyordum. Hem de bu adama karşı? Onun kalbimde bir yeri yokken nasıl kalbimle hareket edebilirdim ki? Karıştırmıştı. Duyguların demek istemişti kesinlikle. Çünkü duygularımla hareket ediyordum. Onun için tek hissettiğim nefretti.

“Duyguların demek istedin sanırım.”

“Hayır,” dedi ve kırmızı ışıktaki durarak sert çehresini bana doğru çevirdi. “Kalbinle hareket ediyorsun.”

“Kalbimde yerin yok.”

Yakışıklı çehresinde güzel bir gülümseme belirmişti. Gerçekten de gülümsemek bu adama çok yakışıyordu. Çoğu zaman balta girmemiş bir ormanı andıran yeşil gözleri gülümsediğinde daha bir yumuşuyordu ve huzur veriyordu. Böyle bir adamın bu kadar az gülümsemesi ne acıydı! Daha da acı olansa, bu adamın bu harika gülüşü de dâhil, hiçbir şeyini hiçbir zaman sevmeyecektim. Sevmek istiyor muydum peki? Hayır. Ömer benim karşıma normal şartlar altında da çıksaydı onunla bir gelecek düşünemezdim ben. Ben huzuru, sessizliği severdim. O ise ilgi ve alakanın göbe-

ğinde olmaktan oldukça memnun duruyordu. Ben saf sevgi isterdim. O ise olabildiğince sevgiden uzaktı. Ben özgürlük diye bağırırken o mutlak bağlılık diye bana diz çöktürmeye çalışırdı. Dolayısıyla, Ömer ile benim ne şimdi ne de sonra en ufak bir şansımız yoktu.

“Buket,” diyen sesiyle kendime geldim. “Duygularınla hareket etmiyorsun. Duygularınla hareket etseydin şu an benimle tek kelime bile konuşmazdın. Sen kalbinle hareket ediyorsun. Her ne kadar inkâr etsen de, kalbinde bana bir yer açmışsın.”

Öfkeyle soludum. Kızaran yanaklarımı umursamayarak önüme döndüm. Bu adam tam bir belaydı. Arkada Meltem’in olduğunu ve bizi duyduğunu bildiği halde nasıl bu kadar rahat olabiliyordu ki? Üstelik olmayan bir şeyi nasıl böyle gerçekçi bir ifadeyle anlatabilirdi? Anlamıyordum, anlamak da istemiyordum. Ömer Atay benim için her zaman bir sır olarak kalacaktı.

Eve geldiğimizde akşam yemeği için masadaki yerini almıştı herkes. Meltem bugün bebek için yaptığı alışverişlerden sevinçle söz ederken diğerleri neşeyle onu dinliyordu. Ömer bile arada hafifçe gülümsemişti onun heyecanına. Bu gülümsemeler gözümünden kaçmamıştı. Neden onu izlediğimi bilmiyordum ama onu izlemekten de kendimi alıkoyamıyordum. Bu durumu nefretim azalmasına bağladığım da oluyordu ama iyi biliyordum ki nefretim olduğu gibi du-

ruyordu. Yalnızca Ömer'in nasıl bir insan olduğunu merak ediyordum. Basit bir meraktı. Kabul etmesem de bu adam kısa süreliğine kocamdı. İster istemez onun hakkında az da olsa bir şeyler öğrenmek istiyordum. Üstelik bileceğim şeyler bir gün işime bile yarayabilirdi. Bu yüzden izlememin bir zararı yoktu.

"Darısı Ömer ve Buket'in başına," dedi Hakan Bey açık bir imayla.

Ömer ise sert çehresinde tembel bir gülümseme ile, "Pek yakında," dedi.

Elimdeki çatalı tabağıma düşürmemle bana doğru dönüp göz kırptı. Bu ben dâhil masadaki herkesi fazlasıyla şaşırmıştı. Ömer gülümsemeye bile üşenen bir adamdı ama şimdi bana gülümsüyordu. Üstelik bir de göz kırptıyordu. Bu kadarı gerçekten herkes için fazlaydı.

Sıklaştıran nefesimi zorlukla bir düzene sokmaya çalıştım. Kocam olacak adı yine beni herkesin önünde utandırmayı başarmıştı. *Üstelik bana göz kırpmıştı!* Nefret ettiğim adam bana göz kırpmıştı ve bu... Kahretsin, bu hoşuma gitmişti. Dahası, bir de pek yakında dememiş miydi, işte o zaman onu boğasım gelmişti. Ne demekti pek yakında? Ben ayrılık planları yaparken kocam çocuk planları yapıyordu. Gerçekten komikti!

Ona deli gibi bağırarak istesem de sustum. Masa başında kocamla kavga etmemem gerektiği daha önce bana sertçe anlatılmıştı. Yeni bir sert açıklamaya hazır değildim. Bu yüzden, elimden düşürdüğüm çatalı umursamaz bir tavırla alarak önümdeki yemeğe dikkatimi vermeye çalıştım. Hoş, Ömer'in bakışlarını üzerimde hissederken nasıl yemek yiyecektim onu da bilmiyordum ya!

Gecenin ilerleyen saatleri de aileye katılacak bebek üzerine olan konuşmalarla geçmişti. Artık iyice zaman azalmıştı ve bütün aile gelecek olan erkek bebeği şimdiden büyük bir hasretle bekliyordu.

Gece ilerledikçe herkes birer birer odalarına çıkmaya başlamıştı. Ömer ile ben de odaya çıkmıştık. Hızlıca banyoda hazırlanarak odaya girmiştim ki Ömer beni bir anda kendine doğru çekti. Hafif bir şaşkınlıkla Ömer'e bakmaktan alıkoyamadım kendimi. Ne yapıyordu bu adam? Kapının önünde bekleyerek kendine çekmek de ne demektir? Belimi saran eli güçlkle biraz gevşetip yeşil gözlerine baktım.

"Ne yapıyorsun?"

Beni duymuyormuş gibi davranıp başını hafifçe eğerek boynuma burnunu sürttü. Kokumu içine çekti.

Hayretle boynumu esir alan adama bakıyordum. Ellerimi bir türlü hareket ettiremiyordum. Ömer'i kendimden uzaklaştırmak istiyordum fakat bir türlü harekete geçemiyordum.

Başını boynumdan kaldırdı. Sert çehresinde tamamen samimiyet dolu bir gülümseme belirmişti. Olabildiğince sakın hareketlerle yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Çok güzelsin."

Bu iltifat bir anda beni geçmişe götürmüştü. İlk evlendiğimiz zamana... O zamanlar bu adam beni fazlasıyla çirkin buluyordu. Bunu da çoğu kez belirtmişti. Hem tavırlarıyla hem de sözleriyle. Bu gerçeği hatırladığımda, dudaklarım alaycı bir ifadeyle, hafifçe kıvrıldı.

"Daha iki ay öncesine kadar fazlasıyla çirkin buluyordun."

“O zaman gözlerimle bakıyordum sadece.”

“Şu anda gözlerinle bakmıyor musun?”

“Hayır,” dedi ve titreyen dudaklarıma kısa bir öpücük kondurdu.

“Gözlerim ve kalbimle bakıyorum.”

“Kalbinin ölü olduğunu sanıyordum.”

“Ben de öyle... Ama anlaşılan henüz tamamen ölmemiş.”

Bir şey söylemedim. Ne söylemem gerektiğini de bilmiyordum zaten. Bildiğim tek şey ondan uzaklaşmam gerektiği idi fakat onu da bir türlü yapamıyordum. O yüzden sessiz kaldım. Ömer de benim sessizliğimi anlamış olacak ki dudaklarını alnıma bastırdı ve boğuk bir sesle, “İzin ver,” dedi. Bu iznin niçin istendiğini gayet iyi bilsem de kendimi sormaktan alıkoyamadım.

“Niçin?”

“Karım olman için!”

‘*Karım olman için...*’ Bu cümle kafamın içinde tekrar edip duruyordu. Ve her tekrarda da soluğum kesiliyordu. Böyle bir şey beklemediğim açıktı. Ömer’in böyle bir şey isteyeceğini hiçbir zaman düşünmemiştim ki. O ne isterse zaten şu ana kadar hep sahip olmuştu. İzin isteme gereği duymamıştı. Şimdi bu durum fazlasıyla garibime gidiyordu.

“Neden?” diye sordum. Neden yapıyordu bunu? İsteddiği her şeyi zaten almamış mıydı? Daha niye beni böyle hırpalıyordu?

“Ne neden?”

“İstedığın her şeyi almadın mı?”

Ömer tam olarak neyi kastettiğimi anlayamayarak, “İstediğim?” diye sordu.

“Miras!” dedim açık bir suçlama ve küçümseme ile. “Miras senin. Mirası istemiyor muydun?”

“Evet, istiyordum.”

“O halde benden daha ne istiyorsun?”

Ateş saçan gözlerini benim gözlerime çevirdi. “Haklısın... İlk başta sadece mirası istiyordum. Ama şimdi Buket... Şimdi seni de istiyorum!”

Dudaklarım acı ve alayla kıvrılmıştı. Kocam olacak bu adam tam bir hayvandı! Bir maldan bahseder gibi benden bahsediyordu. Titreyen bedenime inat öfkemi büyük bir hırsla ortaya döküyordu gözlerim.

“Beni burada zorla alıkoyuyorsun.”

“Bunları konuşmuştuk,” dedi sesinde gizlemediği bir bıkkınlıkla.

“Bunları konuşmuş olmamız gerçekleri değiştirmiyor!”

Bir eli boğazımda oyalanmaya başlamıştı. Dışardan bakıldığında açık bir tehdit olan el aslında şahdamarımı okşuyordu. Bu okşamadan ziyade elinin açık tehdidini tüm bedenimde hissetmiştim.

“Sen busun!”

“Neyim?”

“İşine gelmediğinde beni böyle korkutmaya çalışıyorsun.”

Ömer gözlerinde parlayan bir alayla, “Nasıl?” dedi. Bu beni daha fazla sinirlendirmişti. Büyük bir hırsla onun boğazımdaki elini tutarak şahdamarıma iyice bastırdım.

“Ya başladığın işi bitir ya da bitiremeyeceğin işe başlama, Ömer Atay!”

“Ama böyle daha eğlenceli...”

Neyin bu kadar eğlenceli olduğunu bilmiyordum. Bunu da bu adama soracak değildim. Kendimi onun karşısında hayli zayıf bir duruma sokmuştum zaten.

Konuşmayacağımı anlamış olacak ki, “Biliyor musun, Buket?” dedi ve hafifçe gülümsedi. “Bedenin korkudan titrerken gözlerin bana savaş ilan ediyor... Ben ise bunu çok seviyorum.”

Bu sözler karşısında şaşırsam da hızla kendimi toparladım. Açık bir iğrenmeyle, “Sevmek insanlara özgü bir eylemdir,” dedim. Bu söz karşısında bir süre düşünür gibi bana baktı. Eli hâlâ boynumdaydı ve bir parmağı da şahdamarımı okşamaya devam ediyordu.

“Bu durumda ben hayvan mı oluyorum, karıcığım?”

Başka bir durumda olsaydık bu söz karşısında gülerdim. Ama şu an benimle açıkça dalga geçtiğinin farkındaydım.

“Hayvanlar bile senden daha onurludur.”

Gerilmişti. İleriye gittiğimin farkındaydım. Boğazımdaki eli kasıldı. Az önce şahdamarımı okşayan eli şimdi bir tehdit unsuru olarak sıkmaya başlamıştı.

Yüzüme doğru yaklaştırdı yüzünü. “Benimle oynama, Buket... Yakarım!”

Tehdidi karşısında tüm hücrelerime kadar titremiştim. Ama yine de onun tehditlerini kabullenecek değildim. “Senden korkmuyorum!”

Gülümsedi. Benim delicesine korktuğumun farkındaydı.

“Korkmuyor musun gerçekten?”

“Korkmuyorum!”

“Hım...” diye mırıldandı ve boğazımdaki elini daha da sıktı. Her geçen saniye soluk almam biraz daha zorlaşıyordu. Ona karşı koymak istiyordum ama gururum yüzünden hiçbir şey yapamıyordum. “Hâlâ mı korkmuyorsun?”

“Korkmuyorum,” dedim boğuk bir sesle. Ömer bunun üzerine elini biraz daha sıktı. Artık soluk almam çok zordu. Öksürmemek için ve onun ellerini boynumdan itmemek için kendimi çok zor tutuyordum.

“Peki ya şimdi?”

“İnsan öldürmenin cezası ağırdır.”

“Öyle midir, avukat hanım?”

Kendimi ne hale sokmuştum. Sanki son nefeslerimi almıyormuş gibi hissediyordum.

“Korktuğunu kabul et!”

Sadece başımı olumsuz anlamda sallamakla yetindim. Asla kabul edecek değildim. Bunun üzerine onun elinin baskısı biraz daha arttı. Artık kesik kesik nefesler almaya başlamıştım ki Ömer sinirle elini çekti.

“Aptal!”

Öksürük nöbetine girerek iki büklüm oldum. Acımasızlığı karşısında gözlerimin dolmasına engel olamamıştım. Aslında acımasızlığının farkındaydım ama her defasında işte bu acımasızlık karşısında yüreğim aynı korkuyla çarpıyordu. Sinirlerime hâkim olamayarak, “Boşuna seni terk etmemiş!” diye bağırdım.

Ömer duyduğu söz üzerine öfkeyle beni kolumdan tutarak kendine doğru çekti.

“Ne dedin sen?”

“Boşuna seni terk etmemiş! Kim bilir ona neler yaptın.”

Sert çehresinde alay dolu bir gülümseme belirdi. Açık bir küçümsemeyle, “Sevdim. Sadece sevdim. Seni hiçbir zaman sevmeyeceğim gibi sevdim!” dedi.

Bu sözler kalbimde bir yerlerin acımasına neden olmuştu. Niçin canımın yandığını anlayamadım. Ömer’in beni sevmesi gibi bir beklentim yoktu ki zaten. O zaman bu içimdeki acı neyin nesiydi? Derin bir soluk alarak bu acıyı yok saymaya çalıştım.

“Senin beni sevmemen kadar gurur verici bir şey olmaz.”

Ömer hiçbir şey söylemedi. Ben daha ne olduğunu anlamadan bir eliyle belimi sararak, dudakları ile dudaklarımı esir aldı.

Bu hüküm karşısında kendimi geri çekmeye çalışsam da başarılı olamamıştım. Üstelik öpücükleri bu kadar baştan çıkarıcıyken her şey daha da zorlaşıyordu. En sonunda da dayanamayarak ona karşılık verdim. Daha da kötüsü bu karşılık benim yapıma ters olan bir karşılıktı. Onun dudaklarına ısırıklar bırakarak öptüm. Az önce yaptıklarının acısını çıkarmak istercesine. O da benim bu oyunuma uydu. Zorlukla kendini dudaklarımdan ayırıp öfkeyle soludu.

“Kahretsin! Seni istiyorum, Buket.”

Karşı çıkmak için ağzımı açmaya hazırlanıyordum ki dudaklarım tekrar dudakları tarafından kuşatıldı. İkimiz de biliyorduk artık bu gecenin dönüşü yoktu. Bu gece içimizdeki öfke, nefret, arzu, kimsesizlik, yalnızlık birbirimizin bedenlerine akacaktı.

BÖLÜM 12

Beyaz ve Siyah

Gözlerimi açtığımda gün daha yeni ağarmaya başlamıştı. Hafifçe yanıma doğru döndüğümde beyaz çarşafı sarılmış uyuyan Buket gözüme takıldı. Yutkundum. Bütün gece bitmek tükenmek bilmez bir arzuyla ona sahip olmuşum. Bu sefer diğeri gibi değildi. Bu sefer Buket de istemişti. Şimdi ise masum masum uyuyordu. Fakat bu masumluğu bile beni baştan çıkarıyordu.

Ben ne zamandan beri bu kadar basiretsiz bir adam olmuşum böyle? Sıradan bir kadındı işte... Ah, ama sıradan bir kadın değildi o! O, Buket'ti. Karşımda bedeni korkudan delicesine titrerken buzdağını aratmayan bir öfkeyle bana kafa tutan kadındı. Diğer kadınlar gibi bağırmak, isyan etmek yerine sessizliği ile beni delirten kadındı. Bu düşüncelerle gülümsedim. Hayatımda asla yeri olmayacak diye planladığım kadın bir anda zihnimi istila etmişti. Ben ise savaşmak yerine zihnimin her köşesini bu devamlı titreyen kadına gönüllü olarak veriyordum.

İstemsizce onu çarşafa sarılı incecik belinden tutarak kendime doğru çektim. Uzun uzun kokusunu soludum.

Genzim onun mis kokusuyla dolarken bedenim de yeni bir arzu seline kapılmıştı.

Ne kadar da huzursuz görünüyordu. Uykuda bile bir insanın kaşları çatık olabilir miydi? Oluyormuş. Gerçi ben daha Buket'in gülümsemesini dahi görmemiştim ki. Kaşları çatıkken bile böylesine beni kendimden geçirebiliyorken, gülümsediği halini düşünemiyordum.

Ne oluyordu bana böyle? Ne çabuk unutmuştum yaşadığım acıları? Kaç yıldır duygularımın varlığından habersiz, gayet düzenli bir hayat yaşarken şimdi her şey birbirine karışmıştı. İçimi her gün biraz daha dolduran bir pişmanlıkla her an yüz yüze geliyordum. Pişmanlığım derindi, üstelik her geçen gün daha da derinleşiyordu. Buket'i böyle bir evliliğe mecbur bıraktığım için kızgındım kendime. O bizim hayatımıza göre değildi. Fazla doğaldı. Bu cemiyette ne yazık ki doğallık pek iş görmüyordu. Fazla rahattı. Kurallar onu boğuyordu, farkındaydım. Kiminin saray olarak göreceği bu ev, büyük olasılıkla karıma bir hapis haneden farksız geliyordu. Bunların hepsini biliyordum bilmesine de elimden gelen bir şey yoktu. Üstelik o gece... Ona sahip olduğum o gece yüzünden de her gün kendimden tiksiniyordum. Ne zamandan beri insanlığımı kaybetmiştim ben? Kalbimin öldüğünü kabullenmiştim kabullenmesine de, insanlığım ne ara ölmüştü?

Huzursuzca kıpırdamaya başladı. Sanki varlığını hissetmiş gibi gözlerini açtı. Gözlerindeki korkuyu gördüm. Alışmıştım buna. Alışmadığım başka bir şey vardı ama. Her zaman öfke, korku ve nefretle bakan gözlerinde bugün bir utangaçlık görmüştüm. Doğru görüp görmediğimden emin

olamadım bir süre fakat kızaran yanakları emin olmamı sağladı. Bu onayı alınca gülümsemeden edemedim. O ise ne yapacağını bilemez halde bana bakıyordu. Utandığı çok açıktı. Ben yataktan çıkmadan da çıkmayacağı ortadaydı. Bu yüzden belindeki elimi sıklaştırarak onu daha çok kendime çektim. Şimdi alınlarımız birbirine değiyordu. Ürkek ve titrek nefesi yüzümü yalarken, bedenim arzu ile acı içinde kıvranıyordu. Bedenimin arzulu isyanını yok saymaya çalışarak, “Günaydın,” diye mırıldandım ve dudaklarına kısa bir öpücük bıraktım. Kısa bir an ne yapacağını bilemeden bakmayı sürdürse de hemen ardından kendini toparladı ve uzaklaşmaya çalıştı. İzin vermedim. Aksine kolumla belini daha iyi sararak başımı boynuna gömdüm.

“Kaçma benden.”

Kaçmamalıydı benden. Bahar gibi olmamalıydı. O benden kaçmıştı, kurtulmak istemişti. Başarmıştı da. Arkasında mahvolan bir adam bırakarak çekip gitmişti. Ama Buket’e izin veremezdim. Uzun yıllardan sonra ilk defa bir kadın için heyecanlanan yüreğime bu haksızlığı yapamazdım. Buket de bunu anlayacaktı. Benden kurtuluşu yoktu!

“Ömer...” dedi kısık bir sesle. Ne söylemesi gerektiğini bilemiyor gibiydi. Bilmesin, önemli değildi.

“Özür dilerim.”

“Ne?”

Sesindeki şaşkınlık ve hayret karşısında gülümsememe engel olamadım. Başımı boynundan kaldırdım.

“Yaptığım her şey için özür dilerim.”

Sustu. Daha sonra kendini benden ayırarak, çarşafa iyice dolandı ve yataktan çıktı.

“Özür dilemen, hayatımı mahvettiğin gerçeğini değiştir-
miyor.”

Çıplaklığımı aldırmadan ben de yataktan kalktım ve
tam karşısında durdum. Onun yanaklarının her saniye
daha fazla kızardığının farkındaydım bu durum fazlasıyla
hoşuma gitse de şu an konuşmamız gereken daha başka
konular vardı.

“Her şeyi düzeltelim.”

Hafif bir kahkaha attı sözlerim karşısında. “Nasıl düzel-
teceksin her şeyi?”

“Buket...”

“Ne var? Söylesene seni hiç tanımamış gibi nasıl hayatı-
ma dönerim ben? Bana yaptıklarını nasıl aklımdan silebili-
rim? Var mı bunun bir yolu?”

“Yok...”

“O halde neyi düzeltmekten bahsediyorsun?”

“Geleceğimizi.”

“Geleceğimizi?” İnanamıyormuş gibi bana bakıyordu.
Sanki söylediğim şey çok imkânsız bir şey gibi gözleri iri-
leşmişti.

“Evet.”

Yanıma yaklaştı. Bir elinin işaret parmağını göğsüme
sabitledi. “Seninle benim bir geleceğimiz yok, Ömer,” diye
öfkeyle soludu. Göğsümdeki parmağını elimle tutarak du-
daklarıma doğru yaklaştırdım ve hafifçe öptüm. Bu öpücü-
ğümle titrediğini görebiliyordum.

“Bedenin beni çoktan kabul etmiş, Buket... Gün gelecek
sen de kabul edeceksin.”

Parmağını çekerek, "Kalbim asla seni kabul etmeyecek!" dedi. Hafifçe gülümsedim.

"Kalbini istemiyorum zaten."

"Nefret ediyorum senden!" dedi ve bir şey söylememi beklemeden banyoya girdi. Hak ediyordum. Bunu biliyordum ama yine de nefret etmesini istemiyordum. Onun benden nefret ediyor olması ruhumu bunaltıyordu. Benden nefret etmemeliydi. Bu sefer de kaybedemezdim. Kaybetmeyecektim! İçindeki nefretin nasıl söneceğini çok iyi biliyordum. Bu şansı da ona verecektim. İşte o zaman ikimiz de eşit olacaktık. Ben nasıl onun hayatını mahvetmişsem o da benim hayatımı mahvetmiş olacaktı. Ancak o zaman gardını indirip tüm çıplaklığıyla bana gelebilirdi.

Banyodan bilerek geç çıkmıştım. Ömer'in odadan çıkmasını beklemiştim fakat bir türlü onun dışarıya çıktığını bildiren bir kapı sesi duymamıştım. Bunun üzerine, içeri girdim ve onu yatakta uzanmış, sabah haberlerini izlerken buldum. Vücuduma sardığım havluya daha sıkı sarınarak giyinme odasına geçmiştim ki o an banyonun açılıp kapan sesini duydum. Derin bir soluk alarak hızla giyindim. Ömer'e bir de çıplak olarak yakalanmayı istemiyordum. Yeterince oyuncağı olmuşum. Yaptığı o iğrençliklerin acısı hâlâ bu kadar tazeyken, nasıl olup da dün gece onunla beraber olmak gibi bir aptallık ettiğime inanamıyordum. On-
dan çok kendime kızıyordum. Çünkü bu zayıflığı gösteren bendim.

Kahvaltıya indiğimde herkesin yine her zamanki gibi saatinde masada olmasına şaşırmamıştım. Artık bu evin düzenine alışmaya başlamıştım. *Alışmak...* İşte bu beni hiç ummadığım biçimde yaralamıştı. Bu duruma, bu hayata ve ne yazık ki Ömer'e alışmaya başlamıştım artık... Ondandı bu hissizliğim, umursamazlığım, ses çıkarmayışım belki de.

Soğuk bir sesle, "Günaydın," diyerek yerime geçtim. Meltem dışında masadaki herkes bana başlarıyla karşılık verirken, Meltem her zamanki şen şakrak sesiyle, "Günaydın, canım," demişti. Bu duruma takılmıyordum, hatta umurumda bile değildi. Cehennem azabı gibi gelen bu evin tek çekilir yanı Meltem'di.

"Günaydın," diyen Ömer'in sesini duyar duymaz düşüncelerimi bir kenara bırakıp kendimi zorlayarak önümde duran çaydan çok az içtim. Onun varlığını fark eder etmez bedenim titriyordu. Bu titreme hem korku, hem nefret, hem de... Kahretsin, Ömer yakışıklı adamdı işte! Kalbim her ne kadar nefret ve kinle çarpsa da, bedenim arzuya yenik düşüyordu.

Ondaki gerginliği ve bedenindeki titremeyi fark etmiştim. Bu titremenin nedeni bana duyduğu nefret olmalıydı. Ama kararlıydım. Bu nefreti yok edecektim. Bu uğurda neler kaybedeceğimin hiçbir önemi yoktu. Bir kadın için yıllar sonra ilk defa böylesine derin duygular beslerken pes edemezdim.

Gözüm Meltem'e kayınca iyice kilo aldığını fark ettim.

"Doğum ne zaman?"

"İki hafta kaldı amcası."

"Hım..."

Meltem muzip bir yüz ifadesiyle "Eee, artık amcası hem yeğenine hem de annesine hediyelerini şimdiden alır, değil mi?" dedi.

Hafifçe gülümsedim. Meltem'in lafının altındaki imayı çok rahat anlamama rağmen, "Yeğenime alırız da, annesi nereden çıktı?" dedim şakacı bir tavırla.

"Aşk olsun, Ömer!"

"Neden kızılıyorsun, Meltem?"

"Sence?"

"Bilmem."

"İstediğim şeyi biliyorsun!"

Tabii ki biliyordum ama Meltem'le böyle uğraşmak hoşuma gidiyordu. Fakat anlaşılan bu durumdan rahatsız olan biri vardı. Mehmet hafif otoriter bir sesle, "Ömer karımla uğraşma... Hediye hak etti," dedi.

"İyi, uğraşmayız... Hele yap doğumu, kendini toparla, o zaman gider istediğin arabayı alırız."

Meltem sevinçle ellerini çırpıyordu. "Gerçekten mi?"

"Meltem!"

"Ne?"

"Vazgeçeceğim bak."

"Tamam, sustum."

Babam neşeli bir ses tonuyla, "Mehmet..." dedi.

“Efendim, baba.”

“Ömer senin karına istediği arabayı alıyor doğum hediyesi olarak.”

“Evet.”

“Peki, sen Buket’e doğum hediyesi olarak ne alacaksın?”

Masadaki herkes hayretle babama bakıyordu. Mehmet, kendini toplayıp, “Buket hamile mi?” diye sordu.

“Bildiğimiz kadarıyla değil ama önünde sonunda Ömer ile Buket’in de bir çocuğu olacak... Ondan bahsediyorum.”

“Sen ne istiyorsun Buket benden?”

Bu soru üzerine gözlerim hemen Buket’in gözlerine kaymıştı. O ise buz gibi gözlerini Mehmet’in gözlerine dikmişti.

“Özgürlüğümü.”

Odanın içinde derin bir sessizlik oluşmuştu. Fırtına öncesi bir sessizliğin öncüsüydü bu durum. Mehmet de bunu fark etmiş olacak ki olabildiğince şakacı bir ses tonuyla “Özgürlüğün derken?” diye sordu.

“Özgürlüğüm... Yani kendi hayatıma dönmek istiyorum. Kardeşinizden boşanmak. Eğer bana bu hediye verebilecekseniz en yakın zamanda hamile kalmak için dua edebilirim.”

“Buket saygısızlaşma...” dedi annem sinirli bir tavırla.

“Anne karışma!”

Sakin tutmaya çalıştığım sesim odayı doldurmuştu. Kimseyi umursamadan doğrudan Buket’e bakmaya devam ettim. O da nefret saçan gözlerini bana doğru çevirmişti.

Sert çehreme hafif bir gülümseme yerleştirerek, “Özgürsün, Buket,” dedim.

“Bu mu özgürlük?”

“Hayır.”

“O halde?”

“Kendini eve kilitleyip her gün kaderine lanet ederek özgür kalamazsın. Seni hiçbir şey için kısıtlamadım. İstedğin gibi gezip alışveriş yapabilirsin.”

Buket inanamaz gözlerle bana bakıyordu. Özgürlük anlayışımı beğenmemişti anlaşılan.

“Senden gelen hiçbir şeyi istemiyorum,” diyerek öfkeyle yerinden kalktı ve hızlı adımlarla odadan çıktı. O giderken yalnızca ardından bakmakla yetinmişim, daha fazlasını yapacak halim kalmamıştı.

Merdivenleri çıkarken öfkemi bir türlü üzerimden atamamıştım. Tam odama girecektim ki Meltem’in “Bekle!” diyen sesini duydum. Öfkeden kızaran yüzümü bana doğru gelen kadına çevirdim.

“Ne yapıyorsun sen, Buket?” dedi Meltem telaşlı bir ses tonuyla.

“Ne yaptım?”

“Abartmıyor musun, canım?”

“Ne abartması?”

“Bak, seni anlıyorum ama az önceki davranışın...” demişti ki öfkeyle onun sözünü kestim.

“Beni anlıyor musun? Gerçekten beni anlıyor musun?”

“Buket?”

“Sus! Seni ailenden koparıp bilmediğin bir eve getirdiler mi? Bilmediğin bir adam için bu senin kocan dediler mi?”

Meltem dolan gözleriyle başını sallayabildi sadece.

“Ya kocan sana zorla sahip oldu mu, Meltem?”

Meltem ağzından kaçan çığlığa engel olamadı. İnana-maz bir halde ağzını kapadı ve gözünden akan yaşlarla bana bakıyordu.

“Bunların hiçbirini yaşamadın sen, Meltem! Bana gelip de seni anlıyorum deme!”

“Buket...”

“Sen de onlar gibisin.”

“Ne?”

“Bu evdeki saçma hayatınızda, saçma kurallarınızla yaşıyorsunuz!”

“Buket, bak...”

“Sevdiğin adamla evlenmişsin... Bir de gelmiş bana ‘*Seni anlıyorum!*’ diyorsun. Sahiden beni anlıyor musun? Anlayabiliyor musun?”

Meltem’in gözünden akan yaşlar her geçen saniye artmaktaydı.

“Buket, ben özür...”

“Dileme bir şey! Bu evdeki herkesten nefret ediyorum... Senden de... Sen de onlar gibisin...”

Meltem’in bir şey söylemesini beklemeden odama gireceğim sırada duyduğum sesle arkama döndüm ve Meltem’in yerde yattığını gördüm. Bir an ne yapacağımı şaşır-

sam da, onun beyaz elbisesinden belli olan kanı görünce hemen yanında diz çöktüm.

“Meltem!”

Meltem’in gözkapakları yarı açık durumdaydı ve titriyordu. Tüm bedeni ıslaktı. Üstelik her geçen saniye eteğindeki kan lekesi büyüyordu. “Yardım edin!” diye bağırdım birkaç kere ve en sonunda merdivenleri koşarak çıkan Ömer ve Mehmet’i gördüm. Biri gelip Meltem’i kucaklayarak aşağı indirmişti. Daha sonra bunun Mehmet olduğunu fark ettim. Sonrası çok hızlı gelişmişti. Herkes arabalara binip gitmişti. Bense hâlâ olduğum yerde oturur vaziyette, yerdeki kan lekesine bakmayı sürdürüyordum. Nefesim daralıyordu. Benim yüzümden olmuştu. Susmalıyım. Bu kadının bana hiçbir zararı yoktu ve ben ona zarar vermiştim.

Ne kadar süre o vaziyette oturduğumu bilmiyordum. Zaten bir süre sonra da ağlamaktan sızıp kalmıştım. Gözlerimi açtığımda kendimi odamda buldum. Üzerimde geceliğim vardı. Gözlerimdeki yanmayı umursamayarak kendime gelmeye çalıştım. Odayı hafif bir ışık aydınlatıyordu. Geceydi. Hafifçe yanıma doğru dönmüştüm ki bana bakan orman yeşili gözlerle karşılaştım ve o an tüm olanlar zihnimde tekrarladı. Gözümden akan yaşlara engel olamayarak, “Benim yüzümden,” diye fısıldadım.

“Geçti.”

“İyiler mi?”

“Erken doğum oldu.”

Gözümden akan yaşlar daha da hızlanmıştı. Yüreğim

korkuyla atıyordu. Eğer benim yüzümden Meltem'e ya da bebeğine bir şey olduysa kendimi asla affetmezdim.

"Bir şey olmadı, değil mi?"

"Oldu," dedi Ömer ciddi bir ses tonuyla.

"Ne... Ne oldu?"

"Beni iki hafta önceden zarara soktun!"

Bir şey anlamadan ona bakıyordum. Ömer, yüzünde hafif bir gülümsemeyle, "İkisinin durumu da iyi... Bir haftaya kalmaz Meltem Hanım yeni arabasını seçme işine girer," dedi.

Bir yandan rahat bir soluk alırken, bir yandan da hâlâ, "Gerçekten iyiler, değil mi?" diye tekrar sormaktan kendimi alıkoyamadım.

"İyiler... Gerçekten iyiler."

Hafifçe gülümsedim ve o an Ömer elektrik çarpmış gibi titredi. Ellerimi beline sarıp başımı göğsüne koyarak, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Neden?"

"Yanımda olduğun için..."

Ömer'den çıkan iniltiyle hafifçe doğrularak koyulaşmış yeşil gözlerine baktım.

"Canını mı yaktım?"

Sessiz kalmıştı ve bana bakıyordu.

"Ömer..."

Adını endişe içinde söylediğimde yüzümü okşadı.

"Hayır, canımı yakmadın."

"Haklısın..." diye mırıldandım kederli bir sesle.

“Senin canını yakabilecek güçte değilim, değil mi?”

“Canımı yakmayı mı istiyorsun?”

Bu sorusu karşısında şaşkınlığıma engel olamadım. Beni azarlamasını ya da terslemesini bekliyordum ama bunların hiçbirini yapmamıştı.

“Yakamayacağımı biliyorum.”

“Buket...”

“Anlamıyorum... Her şey nasıl bu hale geldi, bilmiyorum.”

“Anlamadığın ne?”

“Anlamadığım sensin! Bu hayat! Ben... Ben eski hayatımı özlüyorum... Ailemi özlüyorum, Ömer!”

“Eski hayatın diye bir şey yok.”

“Onu da mı elimden alacaksın?”

Ömer huzursuzca kıpırdandı ve elini yüzümden çekti.

“Elinden aldıklarım yerine sana verdiklerimi görmeyi denesen belki de alışırsın.”

“Ne verdin bana?”

“Ne mi verdim?”

“Evet.”

“Herkesin sahip olmak için çok şey feda edebileceği bir hayatı yaşıyorsun. Sana soyadımı vermekle saygınlık vermiş oldum. Ömrün boyunca maddi sıkıntın olmayacak. Çoğu kişinin rüyalarını süsleyen bir evde yaşıyorsun. Daha ne istiyorsun, Buket?”

Ömer’in her kelimesi ile daha çok kırılıyordum. Kızıyordum da bir yandan ama bir yanımda acıyordu ona. Acı-

yordum çünkü aslında hayatta çok az değeri olan bu şeyler onun gözünde fazla üstün bir konumda yer alıyorlardı.

“Bu saydıklarının benim için hiçbir önemi yok.”

“Tabii, eminim öyledir.”

“Öyle!” dedim ve kendimi ondan uzaklaştırarak sırtüstü yatağa uzandım. Ömer sinir bozucu adamın tekiydi. Hayatında tek önem verdiği şey güç ve paraydı bu adamın. Bundan her geçen gün biraz daha emin oluyordum.

“Yine niye tırnaklarını çıkardın?”

“Tırnaklarımı falan çıkarmadım.”

“Öyleyse ne yaptın?”

“Sadece aynı dili konuşmadığım bir adamla daha fazla konuşmamaya karar verdim!”

Ömer anlamamış bir halde, “Ne yaptın?” diye sordu.

“Aynı dili diyorum... Yani ben beyaz diyorsam sen siyah diyorsun. Olmuyor diyorum, anlıyor musun?”

“Anlıyorum...” dedi Ömer düşünceli bir ses tonuyla.

“Çok şükür!”

“Evet, anlıyorum... Senin dilin fazla uzamış. Bunu anlatman çok hoş!”

Şaka yapıp yapmadığını anlamak için hafifçe ona doğru dönmüştüm ki bir anda kendimi onun altında buldum. Yutkunmama engel olamayarak, “Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım.

“Seni benim yapıyorum!”

Bu son cümlelerimizdi. Dudaklarımız birbirine değdiği an ikimizin de aklında olan ne varsa unutmuştuk. Zaman durmuştu.

BÖLÜM 13

Ruhu yaralı bir adam...

Yine o sinir bozucu titreme bedenimi esir almıştı. Nefret ediyordum bu durumdan. Her insan gibi ben de sinirlendiğimde, öfkelendiğimde ya da heyecanlandığımda bunu dile getirmek istiyordum, böyle titremek değil!

“Buket...”

Ömer’in sesiyle kendime geldim ve başımı kaldırarak onun yeşil gözlerine baktım. Bir eli kolumdan tutarak beni kendine doğru çekti.

“Sakin ol!”

“Bırak...”

“Neden?”

“Asansördeyiz, biri...”

“Sen benim karımsın!” dedi ve açıkça meydan okuyarak dudaklarıma kısa bir öpücük bıraktı. Bu öpücükle dün gecenin bütün görüntüleri gözümün önünden geçmeye başlamıştı. Ah, inanamıyordum kendime! Bu adamdan nefret etmem gerekirdi benim, ediyordum da aslında ama yine de onun kollarında olmaktan da hoşlanıyordum. Bu nasıl bir

tezattı? Anlayamıyordum. Bir an önce utanmaz bedenimi yola getirmeliydim.

“İyi misin?”

“İyi... İyiyim,” diyerek ondan uzaklaştım.

“Kızardın.”

Bir şey söylemedim. Bu durumda ne söyleyebilirdim ki? *Dün gece yaşadığımız o özel anlar aklıma geldi de, istemeden kızardım mı?* Tabii ki bunu söyleyemezdim. O yüzden susmak en doğru oldu.

Asansörün durmasıyla ilk o çıktı koridora. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak ben de asansörden çıktım. Ayaklarım adeta geri geri gidiyordu. Ömer de bu durumu fark etmiş olacak ki olduğu yerde durarak bana döndü.

“Ne oluyor, Buket?”

Sustum. Bir şey söyleyecek halim yoktu. Meltem’in beni görmek isteyip istemeyeceğinden emin değildim. Sonuçta benim yüzümden erken doğum yapmıştı ve Allah korusun, bebeğine ya da kendisine bir şey de olabilirdi. Bu nedenle bana fazlasıyla kızgın ya da öfkeli olup olmadığını bilmiyordum.

“Ben... Ben Meltem’i ve bebeği evde görsem daha iyi olur.”

Ömer’in anlamadığı yüzünden belliydi. “Meltem’le aran iyi diye biliyordum?”

“İyiydi.”

“Ne demek o?”

“Dün olanlar...” demiştim ki sözümü kesti. “Dün olanların hepsi bir kazaydı... Kaldı ki ikisi de çok iyi.”

İyiydiler, biliyordum, fakat yine de çekiniyordum işte. Ayrıca dün ona öyle davrandığım için kendimden utanıyordum. O her zaman bana destek olmaya çalışmıştı. Yalnız kalmayayım diye elinden geleni yapmıştı ama ben... Ben az kalsın onun ya da bebeğinin canından olmasına sebep olacaktım.

“Gel hadi, Buket...” diyerek elini uzattı Ömer. Benim çekingen halimi görünce de aramızdaki mesafeyi kapayarak elimi eline hapsetti. Bir yandan da güven veren bir ses tonuyla, “Korkma... Ben hep senin yanıdayım!” diye fısıldadı.

İçimdeki rahatlamaya engel olamamıştım. Bana rahatı, huzuru haram eden bu adam şimdi beni rahatlatıyordu. Bu nasıl bir ikilemdi böyle?

Bunları düşünmemeye çalışarak onunla birlikte yürüdüm. Elimi hâlâ bırakmamıştı. Şu an için bırakmasını da istemiyordum. Hâlâ Meltem’le yüzleşmeye kendimi hazır hissetmiyordum ve birinden güç almam gerekiyordu. O kişi hayatta en nefret ettiğim insan olsa da ses çıkarmadım.

Beyaz bir kapının önünde durduk, Ömer kapıyı bir kere tıklatıp içeri girdi. Yanında da beni sürüklüyordu. Çünkü o beni içeriye çekmeseydi ben geri geri gidecektim. En sonunda, ikimiz de odanın ortasında durduk. Gözlerimi bir türlü yerden kaldıramıyordum.

“Hoş geldiniz,” diyen Mehmet’in sesini duydum. Sonra Ömer de, “Hoş bulduk, Mehmet,” dedi ve kibarca ekledi.

“Nasılsın, Meltem?”

“İyiyim Ömer, sen arabamı hazırlat.”

“Araban hazır, takma o konuyu kafana... Mehmet, biraz dışarı gelsene.”

Kalbim bir anda hızla atmaya başlamıştı. Bilerek Meltem’le beni yalnız bırakıyordu, oysa böyle konuşmamıştık. Sabah bana yalnızca yanında gitmem gerektiğini, en azından kısa da olsa bir geçmiş olsun demem gerektiğini söylemişti. Sonra da birlikte çıkacaktık odadan. Fakat o şu an benim elimi bırakarak ağabeyiyle birlikte odadan çıkmıştı. Kandırmıştı beni, alçak herif!

Kendimi zorlayıp başımı kaldırdım ve bana bakmakta olan Meltem’e çevirdim gözlerimi. Kuruyan dudaklarımı güçlkle kıpırdatarak, “Hayırlı olsun,” diyebildim. O an Meltem bir kahkaha attı.

“Buket! Sana ne kadar teşekkür etsem az.”

“Ben...”

“Senin sayende bebeğime biraz daha erken kavuştum. Hem Mehmet de bana ilk defa *seni seviyorum* dedi.”

Bir şey anlamadan karşımdaki kadına bakıyordum. Tamam, bebeğine erken kavuşmasına sevinebilirdi ama diğer söylediğini anlayamamıştım. Çünkü Mehmet ile Meltem her zaman iki âşık gibi bakarlardı birbirlerine ve Mehmet karısına çok düşküdü.

“İyi de, Mehmet seni zaten çok seviyordu.”

“Evet, seviyordu ama söylemiyordu.”

“Neden?”

“Bilmiyorum... Söyletmek için çok şey yapmıştım ama bir türlü söylememişti. Fakat dün gece gözlerimi açtığımda onu başımda buldum ve bana *seni seviyorum* dedi.”

Gülümsememe engel olamadım. İşte, benim de istediğim buydu. Böyle sevmek ve sevimle. Bir tek sözcük beni günlerce mutlu edebilirdi. Oysa Ömer bunu anlamıyordu ve anlamayacaktı da.

Gözüm Meltem'in yanında yatan bebeğe kayınca ister istemez vicdanım sızladı.

"Özür dilerim."

"Saçmalama... Olacağı varmış."

"Seninle öyle konuşmamalıydım."

"Sinirliydin."

"Yine de konuşmamalıydım. Sen o evde bana insan gibi davranan tek kişisin."

"Buket..." dedi Meltem bir abla edasıyla, "Evdeki herkes seni seviyor ve sana değer veriyor. Hatta Ömer bile. Onu normalde evde bulmak imkânsızken şimdi her akşam evde... Sana bakışlarını görüyor musun hiç?"

Ne demekti bu? Huzursuzca kıpırdandım. "Meltem, doğum seni hayli duygusallaştırmış."

"Sen de hayli körsün."

Umursamazca omuzlarımı silktim ve yanında yatan bebeğe baktım. Çok güzeldi... Küçücüktü.

"Kucağına al istersen."

Ashında almayı deli gibi istesem de, bir zarar veririm korkusuyla olumsuz anlamda başımı salladım. Ancak Meltem yanıtlamı umursamamaya yatakta yatan bebeği kollarının arasına aldı ve bana uzattı. Mecburen bebeği onun kollarının arasından alarak sıkıca tuttum.

"Küçücük bu..."

“Evet yengesi, büyüyecek o daha.”

“İnşallah,” diyerek bebeğin pembemsi yanağına kuş tüyü hafifliğinde bir öpücük bıraktım. Canını yakmak istemiyordum. O sırada içeriye Mehmet ve Ömer girdi. Gözüm istemeden Ömer’e kaydığında onun da bana baktığını gördüm. Sert yüzü her zamanki gibi asık değildi. Güzel bir gülümseme belirmişti o çehrede ve yeşil gözleri tehlikeyle değil, şefkatle bakıyordu.

Gözlerini benden ayırmadan, “Mehmet, oğluna sahip çık. Daha ilk günden karıma asılıyor!” dedi şakacı bir ses tonuyla.

“Oğluma laf yok, Ömer!”

Ömer hiçbir şey söylemeden bana doğru yaklaştı ve kucığımdaki bebeğin başına hafif bir öpücük bıraktı. Gözlerini gözlerimden bir saniye bile ayırmamıştı.

“Bebek çok yakışmış.”

Bu açık iltifat karşısında yanaklarımın yanmasına engel olamadım. Üstelik utanmıştım da. Meltem ve Mehmet, Ömer’in dediğini duymuşlardı.

“Darısı başınıza,” diye takılan Meltem’i duyduğumda daha da kızarmıştım. Titreyen ellerime rağmen bebeği annesine verebildim. Ömer’in bakışlarını hâlâ üzerimde hissetsem de onu umursamayarak, “Sen dinlen, Meltem... İyi olmanıza çok sevindim. Görüşürüz,” diyerek Ömer’i beklemeden odadan çıktım. Daha odanın kapısından bir iki adım uzaklaşmıştım ki kolumdan çekilişim ve kendimi Ömer’le yüz yüze bulmam bir oldu.

“Ne yapıyorsun?”

“Neden kaçtın?”

Sesi sert olmasa da, tavrı sorgulayıcıydı. Öfkeli bakışlarımı onun alaycı yeşil gözlerine çevirdim. “Beni utandırmaktan vazgeç.”

Benim sözlerim üzerine gözlerindeki alaycı ifade silinmişti ve yeşilleri koyulaşmaya başlamıştı. Üstelik çehresi de her zamanki sert ifadesine bürünmek üzereydi.

“Ne utandırmasından bahsediyorsun?”

“Az önce söylediğin...” demiştim ki öfkeyle sözümü kesti. “Bebek çok yakışmış dediğimde seni utandırmış mı oldum?”

“Evet.”

“Şaka mı yapıyorsun sen?”

Bir şey söylemedim. Şaka falan yaptığım yoktu. Gayet ciddi olduğum zaten her halimden belliydi. Bunu anlamıyorsa ya da anlayamıyorsa bu onun sorunuydu.

“Ciddisin...” dedi öfkeyle. “Amacın ne, Buket?”

“Ne amacı?”

“Böyle yaparak eline ne geçiyor?”

“Ben bir şey yapmıyorum!”

“Yapıyorsun. Lanet olsun, yapıyorsun! Hem de çok şey yapıyorsun!”

Safça, “Ne yapıyorum?” diye sormaktan kendimi alıkoymadım. Çünkü gerçekten ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Üstelik sinirlenmesi gereken ben olduğum halde onun böyle öfkelenmesine de bir anlam veremiyordum.

“Her lafımda, her davranışımda art niyet arıyorsun! Her şeyim batıyor sana.”

Aynen öyleydi. Ne bekliyordu ki? Tüm yaşananlardan sonra onun sözleriyle mutlu olmamı ya da iki güzel sözüyle erimemi falan mı?

“Buket... Ben gerçekten bebek kucağına yakıştığı için öyle dedim sana. O an içimden geldiği için... Seni birilerinin önünde utandırayım diye değil!” dedi ve kesik bir nefes aldı.

“Ne zaman bitecek bu?”

“Ne?”

“Kinin... Bana karşı içinde bulunan öfke... Söylesene be kadın, ne zaman bitecek?”

Duruşumu dikleştirdim. Öfke ve gözyaşıyla yanan gözlerimi onun koyulaşmış ve tehlikeli yeşillerinden bir an bile ayırmadım. “Bitmeyecek. Sana olan öfkem sönmeyecek! Kinim ise her geçen gün daha çok büyüyecek.”

Hafifçe gülümsedi. Elini kolumdan çekerek benden birkaç adım uzaklaştı. “Dün gece, bana sarılınca bir an...” dedi ve sustu. Ne söyleyeceğini çok iyi biliyordum. Ona sarılınca her şeyi unuttum sanmıştı ama öyle bir şey yoktu. Sadece korkmuştum ve kendimi çok yalnız hissediyordum. Tek nedeni buydu. Başka hiçbir neden yoktu. Bu yüzden, devam etmesini beklemeden “Denize düşen yılanı sarılır misali...” diye fısıldadım. O an öyle bir baktı ki bana, korkuyla yutkunmadan edemedim. Bir anda aramızdaki mesafeyi kapayarak bir eliyle çenemden sıkıca tuttu ve kendine doğru yaklaştırdı.

“Gün gelecek Buket, benden intikamını alacaksın... İşte o zaman, o kinin de öfken de yerin dibine girecek!”

“Mümkünse sen yerin dibine gir!”

“Seni bırakmaya hiç niyetim yok... Hele de yeni bulmuşken...”

“Ne?”

Hafifçe gülümsedi. “Diyorum ki Buket, yerin dibine gireceksem bile, oraya yalnız girmem seni de götürürüm yanımda!”

Öfkeyle, “Ömer...” demiştim ki çenemdeki elini ağzıma doğru kaydırды ve ağzımı kapattı.

“İsmimi söylemen hoşuma gidiyor...”

Ne oluyordu böyle? Bu adam neler söylüyordu? Her geçen gün her şey biraz daha karmaşıklıyordu. Öfkeme yenik düşerek kendimi geriye çektim ve açık bir küçümsemeyle elimin tersiyle ağzımı sildim.

“Ne yazık! Seninle ilgili hiçbir şey hoşuma gitmiyor benim! Şu an gözümün önünde ölsen o bile içimi rahatlatmayacak!”

Yüzü kararmıştı, elimde olmaksızın huzursuz oldum. Normalde benim sözlerimi pek umursamadığı halde bu değişim ister istemez garibime gitmişti.

Bir şey söylemeden bir süre sadece baktı. Kendi susuyordu ama o yeşil gözleri her şeyi anlatıyordu. Kalbimin sıkışmasına neden oluyordu yeşilleri. İçimi kaplayan huzursuzluğun tüm bedenime yayılmasını sağlıyordu.

Soğuk bir sesle, “Gidelim,” dedi ve önümde yürümeye başladı. Bir şey söylemeden ben de onu takip ettim. İste-

diğim canını sıkmaktı ama canının sıkılması beklediğim tatmini vermemişti bana. Üstelik içimdeki huzursuzluğun düzeyi her an biraz daha artıyordu.

Arabaya gidene kadar hiçbir şey konuşmadık. Zaten o önden gitmişti, ben de annesini takip eden bir çocuk gibi peşinden yürümüştüm. Arabaya bindiğimizde ise çalıştırmadan önce bana doğru döndü.

“Sabah kahvaltı etmedik... Kahvaltıya gidelim diyeceğim, ama eminim benimle kahvaltı etmektense aç kalmaya razısıdır.”

Sesindeki keder soluğumu kesmişti. Suçlayıcı ya da yargılayıcı değildi. Açıkça kederliydi. Hafifçe yutkunarak, “Evet,” diyerek onayladım onu. “Seninle kahvaltı etmektense, aç kalmaya razıyım.”

Kederli bir gülümseme ile aydınlandı çehresi. Bir şey söylemek yerine yalnızca başını sallamakla yetinip arabayı çalıştırdı. Oysa bir şeyler söylemesi gerekti. Bana, ‘*Sana sormuyorum!*’ demesi gerekti. ‘*Ben karar verdim, alış bu evliliğe, kendine çekidüzen ver!*’ demesi gerekti... Ama hiçbirini söylememişti. Aksine, oldukça ruhsuz biçimde onaylamıştı bu durumu. İstedğim tam olarak bu olmasına rağmen beklediğim davranış bu değildi. Huzursuzca başımı cama çevirdim ve hafifçe pencereyi açarak rüzgârın yüzüme temasını hissetmeye çalıştım.

Havalar artık iyice soğumaya başlamıştı ve yavaş yavaş kar bekleniyor uyarıları da yapılıyordu. Başımı koltuğa yaslayarak camdan içeri giren temiz havayı içime çektim. Bedenim yavaş yavaş üşümeye başlamıştı ama ruhum ateşler içinde yanıyordu.

“Camı kapa.”

Ona doğru dönmeye gerek bile duymadan, “Neden?” diye sordum ve sonra ekledim. “Üşüdün mü?”

“Hayır, üşüdün.”

Üşüdüğüm doğrudu ama bunu onun fark etmiş olmasına şaşırmıştım. Benimle pek ilgili olmadığını biliyordum. Evet, ilk zamanlardaki gibi değildi. Daha anlayışlı ve daha konuşkandı. Artık beni küçümsemiyordu da. Büyük değişimler vardı doğrusu!

“Benimle bu kadar ilgilendiğini bilmiyordum.”

“Sen benim karımsın.”

“Evet, bu yüzden ilgilenmek zorundasın, değil mi?”

“Hayır, ilgilenmek istediğim için ilgileniyorum, Buket.”

Derin bir soluk aldım. Güç almak istercesine gözlerimi bir an bile yoldan ayırmıyordum. “Keşke bedenimle ilgilendiğin kadar ruhumla da ilgilenseydin!”

Sustu. Bir şey söylemedi. Ben de zaten bir şey söylemesini beklemiyordum. Onun tek ilgi alanı bedenimdi. Başka bir şey onu ilgilendirmiyor ya da dikkatini çekmiyordu. İlgilense... Biraz olsun dikkatini çekse benim her geçen gün nasıl öldüğümü fark ederdi. Beni bu azaptan kurtararak özgürlüğümü elime verirdi. Ama ilgilenmiyordu işte, umursamıyordu. Onun tek istediği bedenimdi.

“Ruhu yaralı bir adamın senin ruhunu nasıl görmesini beklersin ki?” diyen sesini duymamla ona doğru döndüm ve o an yeşili koyulaşmış gözleri benimkileri esir aldı. Çok kısa bir andı ama kalbimde daha önce hiç hissetmediğim, varlığından dahi haberim olmayan bir hissi yaşatmıştı bana.

O gözlerini benden ayırıp tekrar yola odaklamışken ben hâlâ ona bakmaya devam ediyordum. *Ruhu yaralı bir adam...* Bu dört kelime beynimde tekrar edip duruyordu. Onun ruhunun niye yaralı olduğunu az çok biliyordum. O kadın... Sevdiği kadın. Bunu biliyordum bilmesine de, asıl bilmediğim bu sözün beni niye böyle etkilediği idi.

Kafamı toparlamak amacıyla tekrar yönümü cama çevirdim. Camdan giren rüzgâr da iyice şiddetini artırmaya başlamıştı. Soğuk tüm bedenimi esir almaya başlamışken, Ömer'in, "O camı kapa!" diyen sesini duydum.

"Böyle iyi."

"Hasta olacaksın."

Hafifçe gülümsedim. "Korkma... Başına bela olmam. Hem belki ölürüm de sen de benden kurtulursun," demiştim ki araba ani bir frenle durdu. Korkuyla ona doğru dönmemele öfkeli gözleriyle karşılaşmam bir oldu. Sertçe bana doğru eğilerek yüzümü ellerinin arasına aldı. "Aptal!" diye homurdandı. Kendimi geri çekmeye çalışırken bir yandan da, "Bırak beni!" dedim ama o bırakmak yerine yüzümü daha fazla sıkmaya başlamıştı.

"Canımı yakıyorsun."

"Sana..." dedi, acı bir gülümseme ile, "Çok yakında istediğini vereceğim..." devam ettikten sonra yüzümü bıraktı ve tekrar arabayı çalıştırdı. Bense gerçekten aptala dönmüştüm, ne demek istediğini anlayamadığımdan ona öylece bakmaya devam ettim. Ne demekti bu? Çok yakında ne olacaktı?

BÖLÜM 14

Vasiyet

Herkes kahvaltı masasındaydı, bir kişi hariç. Ömer yoktu. Meltem hastaneden taburcu olduktan beş gün sonra ona istediği arabayı alıp bir süre yurt dışındaki şirketin başında olacağını söyleyerek gitmişti. Benimle vedalaşmamıştı. Hatta gittiğini bile Meltem'den öğrenmiştim. Ne bekliyordum ki?

Sessizlik içinde kahvaltımızı ettikten sonra odama çıkarak üstüme kalın bir şeyler giydim. Telefonumu ve çantamı alarak odadan çıktım.

Ömer gideli bir hafta olmuştu ve Mehmet de bana, sıkıldıkça evin biraz ilerisindeki sahil yolunda yürüyüş yapmamı önermişti. O konuşmada ilk defa Mehmet'e karşı içimde biraz olsun sevgi oluşmasına izin vermiştim. Bu adamın Ömer'e benzediği doğrudu, ama ondan daha insancıl yanları olduğu her halinden belliydi.

Bir haftadır gerçekten de günde bir iki saat yürüdükten sonra kendime gelebiliyordum. Hava buz gibi olsa da yine de oraya gitmekten kendimi alamıyordum.

Evden çıktım ve o an yüzüme vuran rüzgârla hafifçe gü-

lüksedim. Esen rüzgâr bana çiftlikte nasıl özgür olduğumu hatırlatıyordu. Evet, o anı birebir yaşayamıyordum ama en azından içimde az da olsa bir tatmin duygusu oluşuyordu.

Hayatım hiç ummadığım kadar değişmeye başlamıştı. Her ne kadar inkâr etmek istesem de yavaş yavaş bu eve alışıyordum. Ömer'in annesiyle bile artık daha iyiydi aram. Tabii babasıyla her zaman ki gibi mecbur kalmadığım sürece konuşmuyordum. Adamın zaten yapısı genel olarak tersti. O yüzden onu pek takmıyordum.

Ellerim üşümeye başlayınca onları cebime soktum ve yürümeye devam ettim. Gözümü denizden ayıramıyordum. Muazzam görünüyordu. Tabii bir o kadar da tehlikeliydi. Tıpkı Ömer gibi... Muazzam görüntüsünün altında büyük bir tehlike yatıyordu. Huzursuz oldum. Ömer'i düşünmek istemesem de bir haftadır onu düşünmekten kendimi alamıyordum. Aklıma bu derece işlemiş olmasından da nefret ediyordum.

Boş banklardan birine oturdum. Gözlerimi kapayarak bir süre rüzgârın ve denizin sesini dinlemek istemiştım ama duyduğum kadın sesiyle gözlerimi açıp yanımdaki kadına baktım.

"Merhaba, Buket."

Bu kadın Ömer'in arkadaşlarından biriydi. Onun beni rezil etmeye çalışan gazeteci kadın olduğunu da çok kısa sürede hatırladım. "Merhaba..." dedim. Adını hatırlayamadığım için devam edememiştım. Karşımdaki kızıl saçlı kadın da bunu anlamış gibi, "Hülya," dedi.

"Merhaba, Hülya. Buyurun?"

“Sizinle konuşmam gereken şeyler var.”

“Ne konuşacaksınız?”

“Öncelikle...” dedi genç kadın tedirgin bir ses tonuyla.
“Sizden özür dilemek istiyorum.”

“Neden?”

“Basın toplantısında ve sonrasındaki buluşmada sergilediğim tavırlar için. Beni anlamanızı da istiyorum... Size kızgındım.”

Şaşırmıştım. Kadının yüzündeki ifade gayet samimiydi. Üstelik bana neden kızgın olduğunu da merak etmiştim. Sonuçta bu kadınla tanışmıyordum ki.

“Bana neden kızgındınız?”

“Çünkü sizi arkadaşımın sevdiği adamı çalan kadın olarak görüyordum.”

“Arkadaşınız?”

Bahar’ı kast ediyor olabilir miydi diye düşünmeden edemedim ve bu düşünce bile kalbimin sıkışmasına neden olmuştu.

“Nida... O ve Ömer’in güzel bir ilişkileri vardı ve biz, Ömer’in davranışları nedeniyle, evleneceklerini düşünmeye başlamıştık. O birden sizinle evlenince de, ister istemez sizi suçladık.”

Nida kimdi? Hani Ömer’in sevdiği kadın Bahar’dı? Neler oluyordu böyle? Öfkeyle kasılan bedenime engel olmadım. Benden bir karşılık beklediğini anlayarak kendimi toparlamaya çalıştım ve soğuk bir sesle, “Fikrinizi ne değiştirdi?” diye sordum.

“Birkaç konuda bazı şüphelerim vardı... ve şüphelerimin

doğruluğunu kanıtladım. Ömer sizinle sadece dedesinden kalan mirası almak için evlenmiş!”

Ben bu gerçeği biliyordum zaten, ama bunun bir başkası tarafından biliniyor olması elimde olmaksızın beni rahatsız etmişti.

“Yani?”

“Onu rezil edebiliriz.”

“Neden?”

“Sizinle zorla evlendi, Buket Hanım... Siz avukatsınız, benden daha iyi bilirsiniz bu tür konuları. Onun boyun-duruğu altında kalmaya ve kendinizi ezdirmeye devam mı edeceksiniz?”

Öfkemi gizlemediğim bir ses tonuyla, “Ne öneriyorsunuz?” diye sordum. Karşımdaki kadın kısa bir an afallasa da hemen kendini toparlayarak, “Hemen bir basın toplantısı düzenleyip onu rezil edebiliriz. Herkes sizin o evde zorla tutulduğunuzu öğrenir. Kendi evinize, kendi hayatınıza geri dönersiniz.”

“Sırf benim sözlerimle bu dedikleriniz gerçekleşmez.”

“Haklısınız,” dedi ve siyah çantasından mavi bir dosya çıkararak benim elime tutuşturdu. “Burada vasiyetname-nin bir kopyası var.”

“Bu suç!”

“Vasiyetnamede sizin de adınız geçiyor... Asıl sizin elinizde olmaması ve sizden habersiz okunması bir suçtur. Yanılıyor muyum?”

Hülya’nın yanılmadığını biliyordum ama yine de bir şey söylemedim. Kafam allak bullak olmuştu. Elimdeki dos-

yaya şöyle bir göz gezdirdiğimde bile orada gördüğüm rakamlar ve bahsi geçen mallar karşısında bir an için nefesim kesildi. Bu evlilik gerçekten Ömer'in zenginliğine zenginlik katmıştı.

Sessiz kalmam üzerine Hülya konuşmaya devam etti. "Şimdi benimle gelin, bir saate kadar tüm medya organlarını toplarız ve siz açıklamanızı yaparsınız. İşte o zaman Ömer biter."

İyice huzursuz olmaya başlamıştım. Beklediğim intikam ayağıma kadar gelmişti ama neden böyle huzursuz ve kararsız kaldığımı anlayamıyordum. Her şey bir anda bitecekti ve ben aileme, eski hayatıma kavuşacaktım. Evet, biraz sıkıntılı durumlar olacaktı bu kavuşma sırasında ama sonuç olarak onlara kavuşacaktım.

Ne yapacağımı bilemez halde karşımdaki denizi izlemeye devam ettim. Vereceğim karar çok önemliydi. Bir yanda bu zindandan kurtulmak, diğer yandaysa şu içimdeki huzursuzluk vardı.

"Buket Hanım..." diyen kadının sesiyle ona doğru çevirdim bakışlarımı. "Ömer, Nida'ya umut verdi... Sonra da hayatından çıkıp gitti. Şu anda Nida mahvolmuş durumda. İşinden oldu, çevresinden oldu ve korkarım böyle giderse canından bile olacak..."

Hülya'nın sonlara doğru sesi titremişti ve gözleri dolmuştu. Bu durum karşısında kalbimde huzursuzluk ve öfke birbiriyle yarışır hale gelmişti.

"Hayatınızı yeniden yaşayabilirsiniz. Onun boyunduruğundan kurtularak kendi yaşamınıza devam edebilirsiniz..."

Bunların hepsini biliyordum bilmesine ama içimi kaplayan huzursuzluk ile bir türlü baş edemiyordum.

“Kararınız nedir, Buket Hanım?”

Derin bir soluk aldım. Artık yolun sonuna gelmiştim, biliyordum. Bir yanımda deli gibi korksa da bir yanımda yapacağım bu delilik için kendi kendine güç vermeye çalışıyordu. Güç almaya çalışırcasına gülümsedim. Ömer’in hükmü bugün itibariyle sona eriyordu.

Aldığım kararı bir daha düşünmedim. Bir daha düşünürsem vazgeçeceğimi iyi biliyordum çünkü. Cesaretimin yetmeyeceğini iyi biliyordum. O yüzden, yanımdaki kadına dönerek elimdeki dosyayı ona uzattım. Kadının şaşırdığını görebiliyordum ama umursamadım. Oturduğum yerden kalkarak, “Başkalarının özel hayatlarını karıştırmak yerine kendi hayatınızla ilgilenmenizi tavsiye ederim. Aksi takdirde, başınıza hiç hoş olmayan şeyler gelebilir,” diyerek yanımdan uzaklaştım. Bir süre yürüdükten sonra gördüğüm ilk taksiyi durdurarak beni otogara götürmesini istedim.

Otogara varana dek hiçbir şey düşünmemeye çalıştım. Çok önceden yapmam gereken bir şeyi bu kadar geciktirdiğim için kendime kızmadan da duramadım. Ömer’den korkuyor muydum? Evet. Ama bu korkum hayatımı mahvedecek kadar da büyük değildi. En azından şimdi böyle düşünüyordum. Artık Ömer’i tanımaya başlamıştım. Onun görüldüğü kadar da kötü biri olmadığını, hatta istediğinde gayet eğlenceli bir adam ve ilgili bir koca olabileceğini az çok keşfetmiştim. Hoş, bu öğrendiklerim ve keşfettiklerim hiç mi hiç hoşuma gitmediyse de yapabileceğim bir şey yoktu.

Taksi durunca ücretini ödeyip indim ve beni aileme ulaştıracak otobüs için bilet aldım. Şansıma, otobüs beş dakika sonra yola çıkacaktı. Hemen yerime oturdum. Çok kısa bir süre sonra da otobüs hareket etmişti. Bu şehre ve Ömer'e veda etme zamanıydı şimdi. Her şey bitmişti.

Sözde karşımdaki adama bakıyordum ama saatlerdir ne anlattığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Gözüm duvardaki saate kayınca istemsizce kravatımı gevşettim. Büyük olasılıkla şirketlerim şu anda büyük zarara giriyordu. En kısa zamanda acil bir kurtarma planı bulmalıydım. Bulamadığım takdirde kendi şirketlerimi kaybedecektim. Herhalde elimde birkaç küçük şirket kalırdı. Aslında bunlar umurumda bile değildi. Böyle bir aptallığı niçin yaptığımı bilmiyordum. Gerçi niçin yaptığımı biliyordum ama bana bunu yaptıran etkeni bilemiyordum. Buket'in içindeki öfke, kin soğusun diye yapmıştım bunu. O da benden intikamını alsın diye. İşe yaracağından pek emin değildim ama az da olsa onun zırhını delebilirim işime yarardı.

Telefonumun çalmasıyla beklediğim anın geldiğini anladım. Telefonun ekranına bakıp Onur'un aradığını gördüğümdeyse bundan daha çok emin oldum. Hızlıca yerimden kalkarak toplantı salonundan çıktım. Toplantı odasında kalan ve arkamdan merakla bakan adamları umursamayarak telefonu açtım. Kalbimin hızla atmasına engel olamıyordum.

“Bitti mi?”

“Ömer...” dedi karşıdan gelen ses, fazlasıyla endişeliydi. Huzursuzlanmaktan kendimi alamadım. Planda ters giden bir şey mi olmuştu da Onur böyle rahatsızdı, anlayamıyordum.

“Bir şey mi oldu?”

“Evet.”

“Anlat, Onur.”

“Dediğin gibi, Hülya’ya o dosyaları isimsiz bir postayla gönderdim. O da tahmin ettiğin gibi soluğu Buket’in yanında aldı. Bütün gün onun evden çıkmasını bekledi ve Buket yürüyüş için dışarı çıktığında hemen onun yanına giderek dosyayı ve dosyada olan her şeyi anlattı.”

Buraya kadar sorun yoktu. Zaten benim amaçladığım da buydu. Fakat Onur’un sesindeki gerginlik ve endişe bir türlü rahat bir nefes almama izin vermiyordu.

“Sorun ne?”

“Sorun... Buket kabul etmedi. Dosyayı Hülya’nın eline tutuşturarak gitti.”

Huzursuzluk her yanıma sarmaya başlamıştı. Onur ‘gitti’ derken, ses tonunda büyük bir endişe vardı ve ben bunu fark etmiştim. Öfkemi dizginleyemediğimi belli eden bir ses tonuyla, “Nereye?” diye sordum.

“Sanırım ailesinin yanına...” dedi ve o anda bir şey söylemeden telefonu kapattım.

Şaşkınlık ve öfke her yanıma sarmıştı. Elimde telefon bir an ne yapacağımı şaşırsam da hemen Buket’in numarasını bularak onu aradım. Telefonu çalıyordu ama ısrarla açmı-

yordu. Açmasını da beklemiyordum zaten. Mesaj bölümünü açarak, “*Nereye gittiğini sanıyorsun sen?*” yazıp gönderdim. Karşılık vereceğini pek düşünmüyordum, o yüzden doğrudan Mehmet’i aradım. Birkaç uzun çalıştan sonra açmıştı telefonunu.

“Hayırdır kardeşim, çok mu özledin beni?” diye soran sesi fazlasıyla keyifliydi.

“Buket nerede?”

Bir an telefonun ucunda sessizlik oluşmuştu. “Ömer kızacağın bir şey yok.”

“Buket nerede?”

“Çok sıkılıyordu evde... Meltem’i de biliyorsun, yeni doğum yaptı diye dışarı çıkamıyorlardı birlikte. Ben de evin aşağısındaki yürüyüş yolunda yürümesinde bir sorun olmayacağını düşündüm.”

“Sen kimsin de benim karım adına bir şeyler düşünebiliyorsun?”

“Ömer...”

“Buket gitmiş!”

“Nereye?”

“Nereye mi? Bir kadına sahip çıkamadın, Mehmet!”

Sesim suçlayıcıydı. İçimdeki öfkeyi dökememenin neden olduğu bir suçlamaydı bu.

“Haddini aşma, ben senin ağabeyinim!”

“Aşılacak had mi bıraktın? Karıma sahip çıkamadın!”

“Madem karını bu kadar çok düşünüyordun, başında durup kendin sahip çıksaydın!” diyerek telefonu kapadı. Telefonu fırlatmamak için kendimle büyük bir savaş ve-

riyordum. Lanet olsun! Haklıydı, her kelimesinde haklıydı. Benim karıma sahip çıkmak onun görevi değildi. Ama elimden gelen başka bir şey de yoktu. Buket'le geçen son konuşmamızdan sonra ondan uzak durmamın, en azından içindeki öfke biraz olsun sönene kadar ondan uzak durmamın, doğru olacağını düşünmüştüm. Fakat yanılmışım.

Sekreterimi arayarak ilk uçakta yer ayırtması emrini verdikten sonra boş gözlerle dışarıya baktım. Hava da öfkemi anlamışçasına yağmur ve rüzgârlıydı. Bir şeyleri kırıp, dökmek istiyordum. Bana iyi gelecek olanın bu olduğunu biliyordum ama şu an için ne ortam uygundu ne de durum.

Telefonumdan gelen mesaj sesiyle tüm düşüncelerimi bir kenara bırakarak telefonu açtım. Buket'ten gelmişti.

"Olmam gereken yere gidiyorum... Kendime ve aileme dönüyorum."

Gülümsedim. Bu kadın benden kurtulabileceğini falan mı sanıyordu? *'Unuttum, yok oldu.'* dediğim bazı duygularımı yıllar sonra gün yüzüne çıkarmışken, onu bırakabileceğimi nasıl düşünebiliyordu?

"Şimdiye kadar seni asla bırakmayacağımı anlamış olman gerekirdi, karıcığım."

Ben mesajı attığımda sekreterim beni arayarak ilk uçağın bir saat sonra olduğunu belirtti. Buket Hanım'ı görmek için sayılı saatler kalmıştı. Gelen mesaj sesiyle tekrar düşüncelerimden sıyrılarak mesajı açtım.

"İbrenin yönü değişti, Ömer Atay. Artık kazanan ben, kaybeden ise sen olacaksın... Bundan böyle yaşamıma Buket Say olarak devam edeceğim."

Mesajın son satırına kadar yüzümde gülümsemeyle okumuştum. Ama o son satır... Son satır tüm öfkemi yine iyiden iyiye kabartmıştı.

“Sen Buket Atay’sın ve bir ömür de öyle kalacaksın, karıcığım. Birkaç saat sonra yanındayım...”

BÖLÜM 15

Yabancı

Gözlerimi bir türlü telefondan ayıramıyordum. Ne demekti birkaç saat sonra yanındayım? Gelmezdi, değil mi? Ah, kahretsin! Gelirdi. Derin bir soluk aldım. Korkulacak bir şey yoktu. Gelirse de gitmeyecektim. Burası dağ başı değildi. Hem beni zorla götüremezdi. Suçtu bu. Ben de bunu çok iyi biliyordum. Şu zamana kadar avukat tarafımı susturduysam da, bu saatten sonra susturmaya niyetim yoktum. Ömer, benden uzak durana kadar, o yanıma artık susturmayacaktım.

Yol boyunca aklımı bir türlü toparlayamamıştım. Otobüsün durmasıyla aşağıya indim. Derin bir soluk aldım. Şimdiden evimin kokusunu alıyor gibiydim. Az da olsa neşem yerine gelmişti.

Çiftliğimiz küçük bir kasabada olduğu için, kasabaya gidecek otobüslerden birine bindim. Buraya gelene kadar çok dalgın olduğumdan o iğrenç mide bulantısı hissini yaşamamıştım. Fakat şimdi her an kusacak gibiydim. Otobüs hareket ettikçe midem çalkalanıyordu. Sonunda kasabanın girişindeki çiftliğimizi görünce şoföre durdurmasını söyleyerek arabadan indim ve o an bacaklarım titremeye baş-

ladı. Bayılacak gibi oldum. Nefret ediyordum bu hallerimden! Bedenim ya korkudan ya heyecandan titrer, midem yolculuğa dayanamaz... Bir gün olsun şöyle sapasağlam dursam olmaz mıydı?

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak çiftlik evimize uzun uzun baktım. Kimine göre çiftlik evi bile sayılamayacak kadar eski ve bakımsızdı, ama benim evimdi işte. Ben bu evde doğup, büyümüştüm. Annem ve babamla bu evde mutluluğu, hüznü yaşamıştım. Benim için bu ev, Ömer'in lüks yalısından daha kıymetliydi.

Düşünmeyi bırakıp tahtadan yapılmış eğreti kapıyı açarak bahçeye girdim. Evimiz az ilerideydi ve kapısı açıktı. Gözüm çardağa kayınca hemen annemin üzerinde kalın bir hırkayla bir şeyler pişirdiğini gördüm. Bu koku... Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamamıştım. Annemin, içine doğmuş gibi, benim en sevdiğim şeyi yapması tesadüf olmazdı, değil mi?

Yavaş adımlarla yanına yaklaşıyordum ki beni fark etti. Bir an için bana öylece baktı. Hayal görüp görmediğini anlamaya çalışır gibiydi.

Gözümünden akan yaşlara engel olamayarak, "Anne..." diyerek onun yanına diz çöktüm ve sımsıkı sarıldım. Bir süre hareketsiz kaldıktan sonra, yağ ve hamur bulaşmış elleriyle yüzümü kavradı.

"Buket..."

"Anne, benim, geldim."

"Geldin..."

Geldiğime inanamıyordu hâlâ. "Geldim, annem... Ya-nındayım."

Çok kısa bir an gözlerime baktı ve daha sonra sımsıkı sarıldı bana. Annemin hamur ve yağ ile karışmış kokusunu doyasıya içime çektim. Annemdi işte bu. Ömer'in annesi gibi pahalı bir parfüm kokusu yoktu onda. Anne gibi kokuyordu. Benim annem gibi.

Sonra annem, "Hasan..." diye babama seslendi. Hafifçe yanıma döndüğümde babam elinde odun destesiyle karşı-mızda durmuş bize bakıyordu. O da gördüklerinden emin olamamıştı. Gözlerimden akan yaşlar her saniye daha da artıyordu. Boğazım düğümleniyordu. Biri sanki kalbimi zehirli bir okla deşiyor gibiydi.

Babamın ellerinden odunlar düştü ve gözünden birkaç damla yaş aktı. İşte o an annemin kollarından sıyrılarak babama sımsıkı sarıldım, ama o bana sarılmıyordu bir türlü. Hafif sakallı yanaklarından öptüm fakat yine de bana bakmıyordu bile. En sonunda dayanamayarak "Baba..." diye feryat ettim ama o beni kendinden uzaklaştırdı.

"Benim sana bakacak yüzüm yok, kızım."

"Baba..."

"Ben sana sahip çıkamadım."

Sustum. Bir şey söylemedim. Ne desem onun yüreğindeki acıyı azaltamayacağımı biliyordum. Nasıl gerçeği değiştiremiyorsam, o acı da bir ömür babama musallat olacaktı.

Babam iki dizinin üstüne çökerek başını ellerinin arasına aldı.

"Ben sana sahip çıkamadım, yavrum... Onların gücü karşısında ben..." dedi ve bir hıçkırık sözünü kesti. "Ben baba-lığımı yapamadım. Bana istediğini söyle, yavrum... İstersen öldür, hepsi haktır sana."

İlk başlarda kızgındım, yalan yoktu ama Ömer'in gücünü gördükçe, babamın nasıl çaresiz kaldığını her geçen gün daha iyi anlamıştım. O adam kendisine engel olabilecek her şeyi gözünü kırpmadan yok edebilirdi.

Dizlerimin üzerine çökerek babama sarıldım. "Baba, sen elinden geleni yaptın. O adam bir canavar... Ne olur üzme kendini. Bak, ben geldim."

Sonunda pes ederek o da bana sarıldı. Gözyaşlarım artık mutluluktan akmaya başlamıştı. Ne kadar da özlemişim annemi, babamı ve evimi...

Ne kadar zaman öyle durduğumuzu bilmiyordum ama annemin uyarısıyla birbirimizden ayrıldık.

"Buket, gel bak, ne yapıyordum ben de..."

Ağzımın sulanmasına engel olamadım. O adamla evlendiğim günden beri ilk defa bir yemeği iştahla bekliyordum.

"Katmer..."

"İçime doğmuş, kızım... Dün gece rüyamda seni gördüm. Katmer istiyordun benden. Ben de yapayım dedim."

Anneme bir kez daha sarılarak, "İyi yapmışsın annem, ellerine sağlık... Ben odama gidip üzerimi değiştireyim. Eski kıyafetlerim duruyor, değil mi?"

"Duruyor yavrum."

İkisinin şaşkın ve meraklı bakışları beni izlerken, evimize girdim ve o anda memnuniyetle bir kez daha gülümsedim. İşte benim evim burasıydı. Benim ait olduğum yer burasıydı. Merdivenleri yavaş yavaş çıkarak odama girdim. Yıllarımı geçirdiğim oda, en son nasıl bıraktıysam öyle duruyordu. Dolabımı açtığımda birkaç eski kıyafetimle karşı-

laştım. Annem bunları eski diye valizime koymamıştı. Gerçi annemin aldığı yeni kıyafetlerim de eski eşya muamelesi görerek çöpe atılmıştı. İster istemez gözüm üzerimdeki kıyafetlere kaydı. Giydiklerim dünyaca ünlü bir markanın ayakkabıları ve eşofman takımıydı. Çanta da aynı şekilde fazlasıyla pahalı ve ünlü bir markaya aitti. Ama umurumda bile değildi. Bunları en kısa süre de o adama geri gönderecektim. Elimdeki telefon da dâhil...

Gözüme çarpan şalvarı elime aldım. Rahatlığından endişe duymadığım bir kıyafetti. Gerçi hava soğuktu biraz ama sorun olmazdı sanırım. Üzerine de siyah tişörtümü ve kalın hırkalarımından birini giydim. Saçlarımı da tıpkı annem gibi, yazmalarımından biriyle toparladım.

Nasıl da özlemiştim evimi... Benim evimdi burası. Huzur dolu kokusuyla bana yaşadığımı hissettiren tek yerdi. Mutluydum. Uzun bir süre sonra ilk defa böyle mutluydum. Tam içimi kaplayan huzur ve mutluluğun sarhoşluğuyla odamdan çıkarak merdivenleri inmiş ve kapının önüne çıkmıştım ki karşıma dikilen adam yüzünden soluğum kesildi. Gülümsemem de yüzümde donmuştu. Ömer... Allah'ın cezası, yine gelmişti.

"Gülümseyebildiğini bilmiyordum, Buket..."

Hissettiğim öfke ve kızgınlıkla gözlerimi kapayıp açtım. Bu Allah'ın cezası adamın peşimden geleceğini elbette biliyordum, ama bunun bu kadar kısa sürede olacağını tahmin etmemiştim. Annemin, "Kızım, kocanla geldiğini neden söylemedin?" diye sormasıyla bir an şaşkın gözlerle anneye bakmadan edemedim. Kocamla? Ben kocamla mı gelmiştim? Bu da nereden çıkmıştı?

“Biz tek geldin sanmıştık...” dedi babam, öfke ve acı dolu bir sesle. Kalbimin sızlamasına engel olamadım. Olabildiğince güçlü durmaya çalışarak kocam olacak adama baktım. Sert çehresinde hafif bir alay vardı. Çevirdiği oyun hoşuna gitmişti anlaşılan.

“Beraber geldik. Sizin için bir sorun olur mu?”

Ömer’in sesinde de en az babamın sesindeki kadar bariz bir öfke vardı. Tabii babamın sesi öfke ve acının karışımı bir tonda çıkmıştı. Ömer’in sesiye her zamanki duygusuz tonundaydı.

Annem ortamdaki gerginliği yok etmeye çalışır gibi hafifçe gülümseyerek, “Hoş geldiniz, Ömer Bey,” diyerek konuyu kapamaya çalıştı. Babamsa hiçbir şey söylemeden bahçeye doğru gitti. Gözlerimin dolmasına engel olamamıştım. Bugün benim en mutlu günlerimden biri olması gerekirken, bu adam tarafından bana yine zehredilmişti.

“Kızım, Ömer Bey’i içeriye götür de yerleşsin,” dediğinde önce şaşkın şaşkın anneme baktım. Ne dediğini anlamamıştım. Sonra annem kaş göz işaretiyle Ömer’in yanında duran küçük çantayı gösterince ne demek istediğini anladım. Bir şey söylemeden içeri girdim. Peşimden geleceğini biliyordum. Merdivenleri çıkarken onun adım seslerini duyduğumda bundan emin oldum, ama umursamadım. Odaya girdiğimde, camın kenarına geçerek onun girmesini bekledim. Ben pencerenin arkasında uzanan uçsuz bucaksız yeşillığe bakarken ardımdan kapı kapatılmıştı. Ona dönüp, yüzüne bakarak burada ne işi olduğunu sormam gerekirdi ama yapmak istemiyordum. O kadar yorgun hissediyordum ki kendimi. Üstelik onunla girdiğim hiçbir tar-

tışmada haklı çıkamıyordum. O zaten yine kendi istediğini yapıyordu.

“Neden gittin?”

“Gitmedim, kaçtım.”

“Anlamadım?”

Derin bir soluk aldım. Hâlâ yüzümü pencereden çevirememiştim. Onun tam arkamda olduğunu hissediyordum ama onun yüzüne bakmayı istemiyordum. Önümdeki manzara daha hoş ve katlanılır duruyordu.

“Senden, evin saydığın o cehennemden kaçtım.”

Erkeksi bir kahkaha yankılandı küçük odamda. Bu ses, bu odaya o kadar yabancıydı ki... İçim bir kez daha acıdı. Geleceğimi mahvetmişti ve şu an geçmişimdeki güzel anılarımın üzerinde de kara bir bulut gibi dolaşıyordu.

“Çok yazık... Oysa o cehennemi senin için katlanılabilir bir cennete çevirebilirdim.”

Bu sözler adeta ruhuma batıyordu. Öfkem ve mantığım arasında büyük bir savaş çıkmıştı. Şu ana kadar hep öfkem galip geldiyse de, artık mantıklı düşünmem gerekiyordu. Susarak bu durumdan kurtulamazdım.

“Zorla bir insanla evlenmek ve onu alıkoymak suçtur... Biliyorsun, değil mi?”

“Vay... Şu an benle konuşan Avukat Buket mi?”

Gülümsememe engel olamadım. Ömrüm boyunca hep okuduğum bölümün bir işime yaramayacağını düşünmüştüm. Çünkü avukat olmayı istemiyordum. Ancak anne ve babamı kıramadığım için okumuştum. Şimdi de bunu kullanacaktım.

“Madde 109 - (1): Bir kimseyi hukuka aykırı olarak bir yere gitmek veya bir yerde alıkoyarak, hürriyetinden yoksun bırakan kişiye, bir yıldan beş yıla kadar hapis cezası verilir,” dedim ve hafifçe yutkunarak devam ettim. “Az önce konuşan Avukat Buket değildi, ama şimdi konuşan Avukat Buket.”

“Cezam ne peki, Avukat Hanım?”

Onun alaycı sesini umursamamaya çalışarak söyleyeceklerime odaklandım. “Yine, **Madde 109’un 2. Bendinde;** kişi, fiili işlemek için veya işlediği sırada cebir, tehdit veya hile kullanırsa, iki yıldan yedi yıla kadar hapis cezasına hükmolunur.”

Benim sözlerim üzerine odayı sert bir alkış sesi doldurdu. “Dersinize iyi çalışmışsınız, Avukat Hanım.”

“Bu söylediklerimde... Ciddiyim ben.”

Bedenimde yine o titreme başlamıştı. Derin soluklar alarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum ama bir türlü başarılı olamıyordum. Derken bir anda onun elleri beni omuzlarımdan sararak sırtımı onun sert göğsüne doğru yasladi. Çenesi şakağıma değiyordu. Hafifçe eğilerek kulağıma, “Ben senin için müebbede dahi katlanabilirim, Buket Atay,” diye fısıldadı. Nefes alıp verişlerim daha da hızlanmıştı. Bunun nedeni sözlerinin etkisi mi yoksa tenime değen nefesi miydi bilmiyordum.

“Buket Say...”

“Anlamadım?”

“Buket Atay değil, artık Buket Say.”

“Allah Allah, nasıl olacakmış o?”

“Boşanma davası açtığımda görürsün nasıl olacağını.”

Bu sözlerimin ardından kolları daha sıkı sardı omuzlarımı. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama değil uzaklaşmak, kollarını bile biraz olsun gevşetemezdim. Ne yazık ki fiziksel güç söz konusu olduğunda bu adama yenilmeye mahkûmdum.

“Senden boşanmayacağımı biliyorsun.”

Sesi bu sefer sert çıkmıştı. Söylediklerim fazlasıyla zoruna gidiyordu anlaşılan.

“Dedenin servetini aldın zaten... Bırak beni artık!”

“Hayır!”

Öfkeyle ona doğru döndüm. Gözlerimin dolmasına engel olamamıştım. Bu adamın benimle oynamasından sıkılmıştım. Madem derdi servetti, almıştı işte... Hâlâ benimle neden evli kalmakta ısrar ediyordu?

“Neden?”

Sessiz kaldı. Bunun üzerine bu neden sorusuna kendi içimde cevap aramaya başlamıştım ki çok geçmeden cevabını buldum. Dudaklarımın alayla kıvrılmasına engel olamayarak, “Boşanırsak servet elinden mi gidecek?” diye sordum. Sadece soğuk bir sesle, “Evet,” dedi. Bu evet üzerine kendimi geri çekmeye çalıştım ama ne yazık ki elleri sırtıma hareket edemeyeceğim kadar ağır bir baskı uyguluyordu.

“O halde boşanmayalım ama beni bırak... Sen orada hayatına devam et, ben burada. Birbirimizi görmeyelim!”

“Hayır.”

“Ne istiyorsun daha?” diye bağırmama engel olamadım. Daha ne istiyordu işte? Servetini de bu şekilde elinde tutacaktı. Derdi neydi ki?

“Buket...”

“Buket, ne? Sana servetini sunuyorum işte!”

“Servet umurumda değil, Allah’ın cezası kadın!”

Bir an ne diyeceğimi bilemez halde ona bakakaldım. Sonra hemen kendimi toparlayarak, “Eminim öyledir,” diye fısıldadım. Bunun üzerine elleri omuzlarıma daha fazla baskı yaparak bedenimi onun bedenine yaslanmaya zorladı. Soluk alıp verişlerim daha da zorlaşmıştı.

“Servet umurumda olsaydı, o dosyayı sana göndermezdim, Buket!”

Ne? O dosyadan nasıl haberi olurdu? Kendimi toplama-ya çalışarak, “Ne dosyası?” diye sordum.

“Bugün Hülya’nın sana getirdiği dosya.”

“Yine mi bana oyun oynadın?”

“Ben sana oyun falan oynamadım!” diye bağırdı. Sonra sakinleşmeye çalışır gibi hafif bir soluk alarak, “Benden intikamını almanı istedim. İçin belki o zaman soğur diye düşündüm... Belki o zaman bana karşı biraz olsun yumuşarsın diye düşündüm,” dedi.

“Neden böyle bir şey yaptın?”

“Çünkü... Ben...”

Bir türlü söyleyemiyordu ne söyleyecekse. Sonra ellerini omuzumdan çekerek çenemi kavradı ve kendine doğru çekerek dudaklarıma bir öpücük bıraktı. O kadar ani ve kısaydı ki geri çekilmeye fırsat dahi bulamadım.

“Senden hoşlanıyorum.”

BÖLÜM 16

File...

Günlerdir içimi kemiren gerçeği söylememle derin bir soluk alabilmişim. Buket ise boş gözlerle bana bakıyordu. Sonra birden çenesini elimden kurtardı. Yüzünde alaycı bir gülümseme belirmişti.

“Benimle dalga geçmek hoşuna gidiyor, değil mi?”

Ne dalgasından bahsediyordu bu kadın? Beni biraz olsun tanıyamamış mıydı hâlâ? Ben bu Allah'ın cezası kadına ‘Senden hoşlanıyorum.’ diyordum, o ise hâlâ ‘Benimle dalga geçmek hoşuna gidiyor, değil mi?’ diye soruyordu. Öfkelenmemeye çalıştıkça daha çok öfkelenmeme neden oluyordu!

“Buket, ben söylediklerimde gayet ciddiylim!”

“Sana nasıl inanmamı bekliyorsun?”

“İnanmadığın ne?”

“Sen sırf senden intikam alayım diye o bayıldığın zenginlikten tek kuruş bile vermezsin!”

Sakin kalmak adına kısa bir an sustum fakat hiçbir faydası olmamıştı. “Buket, sen benim karımsın ve bu yüzden o zenginlikten daha önemlisin!”

“Ben senin karın falan değilim, Allah’ın cezası! Senin için önemli olmak falan da istemiyorum. Yalnızca hayatından çıkıp gitmeni istiyorum. Defolup gitmeni... Beni anlıyor musun?”

Anlamıyordum, anlamayacaktım da. Yıllar sonra ilk defa bir kadın için kalbim yaşadığını gösteren belirtiler vermişti ve o kadını asla bırakacak değildim. Buket istese de istemesi de benimdi. Bunun aksi söz konusu dahi olamazdı.

Cebimden telefonumu çıkararak Onur’u aradım ve sesi hoparlöre aldım.

“Efendim, Ömer.”

“Hülya’ya Buket’e vermesi için dosyayı göndermiştin, değil mi?”

“Gönderdim dedim ya, Ömer. Bugün konuştuk bunları seninle, hatta Buket kabul etmedi de...” diyordu ki sözünü keserek, “Tamam, kardeşim görüşürüz,” deyip telefonu kapadım. Buket’in şaşkın bakışlarını görünce biraz olsun rahatlayabilmişim. Az önceki gibi boş bakmasındansa böyle şaşkın bakmasını tercih ederdim.

“Şimdi inandın mı?”

Bedeni titremeye başlamıştı yine. Yanakları ise kızarmıştı. Kolundan tutarak kendime doğru çektim ve bir eliyle çenesini kaldırarak bana bakmaya zorladım.

“İnandın mı, Buket?”

“Bu kadar...” dedi ve o güzel dudaklarını hafifçe ısırarak “Bu kadar önemli mi sana inanmam?” diye sordu. Önemliydi! Hem de çok önemliydi. Bana inandığı takdirde bizim için bir şans olacaktı. Dahası benim hayata dönmem için ve yenisinden mutlu olmam için büyük bir adım olacaktı.

“Evet.”

“Ben... Ben seni tanımıyorum... Ne olur benimle oyna-
ma artık, ben sadece senden uzak durmak istiyorum.”

Her sözü kalbime zehirli bir ok gibi saplanıyordu. ‘Ben seni tanımıyorum.’ demişti... Bir ölçüde haklıydı bu söz-
lerinde. Fakat yine de öfkelenmeden edemiyordum. Ben onunla olmayı hayal ederken, o benden uzak durmak isti-
yordu. Bunu anlayamıyordum, anlamak da istemiyordum.

“Hâlâ anlamıyor musun kadın? Ben senden uzak dura-
mam artık!”

Gözünden birkaç damla yaş akmıştı. Gözyaşları karşı-
sında çaresiz kalmıştım. Elimden gelen bir şey yoktu. Onun
bu gözyaşlarının sebebi olduğumu bildiğim halde yine de
ondan vazgeçemezdim. Artık çok geçti. Hayatıma girdiği
ilk andan itibaren geri dönüşü olmayan bir yola girmiştım
ben.

“Seni istemiyorum.”

Dudaklarım acıyla kıvrılmıştı. Yüzünü yüzüme biraz
daha yaklaştırmak, “Ben seni istiyorum ve bu fazlasıyla
yeterli bir neden...” diye fısıldadım. Bu sözlerim üzerine
kollarımda debelenmeye başlamıştı ki kolunu tutan elimi
beline kaydırarak onu kendime doğru çektim. Bedenim be-
deninin sıcaklığıyla heyecanlanırken, gözlerim gözlerinde
gördüğü boşluk yüzünden öfkeleniyordu.

“Lütfen...”

“Lütfen ne, Buket?”

“U... Uzak dur benden!”

Sesi titriyordu ve gözünden akan yaşlar da çoğalmıştı fa-

kat umursamamaya çalıştım. Bu kadın onu bırakmayacağı-
mı artık anlamalıydı ve şu aptal inadından vazgeçmeliydi!

“Vazgeç bu inadından!”

“Asla...” dedi iç çekerek. Gülümsememe engel olama-
dım. En güçsüz olduğu anda bile hâlâ güçlü durmaya ça-
lışıyordu. Belki de bu yüzdendi bu kadına çekilmem. Bu
yüzdendi günlerce aklımdan bir an bile çıkmayışı... Rüya-
larım da dahi onun yüzünü görüyorken nasıl ondan uzak
durabilirdim ki? İmkânı var mıydı böyle bir şeyin? Yoktu!

Gözlerim dudaklarına takılınca nefesimin hızlanmasına
engel olamadım. Dudaklarımla dudaklarını işgal etmeden
önce ağzımdan çıkan son sözler, “Bu inadın ikimizi de ya-
kacak be kadın!” oldu.

Hazırlıksız yakalandığım bu öpücük karşısında kısa bir
an ne yapacağımı şaşırsam da hemen toparlanarak onu ken-
dimden uzaklaştırmaya çalıştım. Fakat bir süre sonra bu ça-
bamın boş bir uğraştan ibaret olduğunu anladım. Ben onu ne
kadar çok kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorsam o da bir
o kadar yakınlaşıyordu. En sonunda, biraz uzaklaşarak, “Bir
gün kendi isteğinle öpeceksin beni!” dedi.

“Asla!”

Asla onu kendi isteğimle öpmezdim. Evet, onun öpücük-
lerine karşılık verdiğim zamanlar olmuştu ama tamamen
beni savunmasız bırakmasından kaynaklıydı. Üstelik o çok
tecrübeliydi ve bir kadını nasıl etkileyebileceğini, nasıl baş-
tan çıkarabileceğini fazlasıyla iyi biliyordu.

“Kalbini fazla hafife alıyorsun.”

Dudaklarımın alayla kıvrılmasına engel olamadım. Bedenim korkuyla titrese de bir türlü kendime hâkim olamıyordum. “Hafife aldığım kalbim değil... Hafife aldığım sensin, Ömer Atay!”

Sözlerim karşısında hiçbir şey söylemeden çehresinde küstah bir ifadeyle beni baştan aşağı süzdü. En sonunda, tehlikeli bir ormanı çağrıştıran o yeşil gözleri gelip gözlerimi buldu. İçimin ürpermesine engel olamadım. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı fakat gözlerindeki donukluk bu gülümsemenin iyiye işaret olmadığını açık bir gösterge siydi.

“Beni hafife almaman gerektiğini anlaşılan iyi öğrenememişsin, karıcığım.”

Sözlerinin etkisi altında bedenim daha fazla titrerken güçlü tutmaya çalıştığım bir ses tonuyla, “Beni tehdit etmeyi bırak artık,” dedim. Tehditlerinden sıkılmışım. Bu karşımdaki adam hakkında bildiğim tek bir şey varsa o da acımasızlığıydı. Kendi ailesi de dâhil, hayatındaki herkes Ömer’den korkuyordu. Evet, ben de korkuyordum. Ama artık durum böyle değildi. Korkabileceğim hiçbir şey kalmamıştı. En fazla canımı alırdı, daha fazlasına gücü yetmezdi.

“Ben tehdit etmem, Buket. Yalnızca uyarırım...”

Sanırım, yeryüzünde, ‘Ben tehdit etmem.’ derken bile ses tonuyla açık bir tehdit hissi veren tek adam Ömer’di. Sakin kalmaya çalışarak düşüncelerimi ondan uzaklaştırdım ve asıl konuşulması gereken konuya döndüm.

“Hemen şimdi git.”

“Daha yeni geldik.”

“Ben geldim ve artık burada kalacağım... Sen hemen şimdi gideceksin.”

Kararlı bir yüz ifadesiyle bana baktı. Söylediklerimin hoşuna gitmediğini gözlerinde gördüğüm öfkeyle rahatça anlamıştım.

“Sensiz hiçbir yere gitmeyeceğim, Buket.”

“O halde sonsuza kadar burada yaşayacaksın!”

“Sonsuza kadar burada yaşamak gibi bir düşüncem yok.”

“Ömer, git!”

Yüzündeki bütün kaslar gerilmişti. Gözlerindeki öfkeyse her saniye biraz daha artıyordu. Bu manzara karşısında beni tutsak eden korku da artık son cesaret kırıntılarımı yok etmeye başlamıştı.

“Seninle birlikte gideceğiz, Buket... Şimdilik bu konu kapandı, aşağıya inelim.”

Söyleyeceklerimi zorlukla yutarak ona ters ters bakınmakla yetindim ve onu beklemeden hızla odadan çıktım. Bu adamdan kurtuluş yoktu.

Merdivenlerden indiğimde, annemin salondaki masayı hazırladığını gördüm. Beni görünce hafifçe gülümseyerek elindeki katmer dolu tepsiyi masaya bıraktı. Babam da içeriye elinde bir kovayla girerek sobadaki kovayı değiştirdi ve kül dolu olanı dışarı çıkardı. Annemle birlikte mutfığa girdiğimde annemin endişeli olduğunu gördüm.

“Anne, ne oldu?”

“Buket, katmerden başka bir şey yapmadım ben... Önceden geleceğinizi bilseydim bir şeyler yapardım.”

“Anne, ne gerek var?”

“Kocana ayıp...” demişti ki öfkeyle sözünü kestim. “Ne bulursa onu yiyecek, anne!”

Annemin bir şey söylemesini beklemeden mutfaktan çıkarak salona geçtim. Ömer, yeni yeni alev almaya başlamış sobanın yanında duruyordu. Bir şey söylemeden masadaki yerime geçerek bardaklara su doldurdum. Ömer’in bakışlarını üzerimde hissediyordum, fakat inatla onu yok saymaya devam ettim. Ta ki annem içeriye girene kadar... Elinde tuttuğu kahvaltılık ve domates, biber dolu tabağı masaya bıraktı.

“Ömer Bey, buyurun oturun.”

Ömer hiçbir şey söylemeden tam benim karşıma oturdu. O sırada babam da gelerek Ömer’in yanına oturmuştu. Annem masayı son kez kontrol ettikten sonra yerine geçti.

“Geleceğinizi bilmiyorduk... Bilseydik hazırlık yapardık,” diyen annemi duyunca öfkeyle ona döndüm. Ömer’in karşısında böyle eziliyormuş gibi davranmasına dayanamıyordum. Tam ağzımı açıp bir şey söyleyecektim ki Ömer’in sesiyle susmak zorunda kaldım.

“Önüme görkemli bir sofraya kursaydınız da katmerden daha mükemmel olamazdı.”

“Katmeri sever misiniz?”

Annemin sesi meraklıydı. Aslında ben de merak etmiştim. Dayanamayıp Ömer’e baktığımda onun yalnızca anneme baktığını ve yüzünde de hoş bir gülümseme olduğunu gördüm.

“Evet, çok severim. Çocukluğumda babaannem yapardı. Annem pek bilmez.”

“Annen ancak yönetmeyi bilir,” diye Ömer’i iğnelemekten kendimi alıkoyamadım. Benim sözlerim üzerine bakışlarını annemden ayırarak bana doğru çevirdi.

“Herkesin becerisi, bilgisi farklıdır, Buket. Ben bunda bir sorun göremiyorum.”

Bir şey söylemeden tepsiden bir tane katmer alarak elimle böldüm. Annem masaya bıçak da koymuştu. Normalde elimle yediğim katmeri Ömer için bıçak ve çatalla yiyecek değildim. Yememiştım de zaten. Herkesin bana baktığının farkındaydım. Babam ifadesiz bakarken, annem ayıplayan bakışlarını benden esirgemiyordu. Umursamayarak katmerimden bir ısırık almıştım ki Ömer’in böldüğüm katmerin yarısını tabağımdan aldığını gördüm. Şaşkın bir halde ona bakarken o da tıpkı benim gibi elleriyle katmeri yemeye başlamıştı. O an babamın yüzünde silik de olsa bir gülümseme gördüm. Annemse, durumdan gayet memnun, katmerini yemeye başladı. Bir yandan da Ömer’e, “Ömer Bey, kahvaltılıklardan da al... Domates de kestim... Bizim bahçeden,” diyordu ki Ömer’in sözleriyle bir anda herkes sustu kaldı.

“Bana Ömer demeniz yeterli... Ben sizin damadınızım, aradaki sizi bizi kaldırsak?” diye hem anneme hem de babama beklentiyle dönmüştü. O an hızla atan kalbime engel olamadım. Anne ve babamın onu damatları olarak onaylamaları, benim bu adamdan kurtulamayacağım anlamına geliyordu.

Öfke ve korku dolu gözlerimi anneme ve babama çevirdim. Annemin yüzünde Ömer’in söylediklerinden memnun olduğunu belli eden bir ifade oluşmuştu. Babamsa faz-

lasıyla düşünceli duruyordu. Ömer de bu durumu anlamış olacak ki tekrar konuşmaya başladı.

“Hoş olmayan koşullarda tanıştığımızı biliyorum... Tabii kızınızla da hiç hoş olmayan koşullarda evlendim. Bu durum için yapabileceğim hiçbir şey yok. Gerçi, yapabileceğim bir şey olsaydı da yine bu şekilde davranır ve Buket’le evlenirdim.”

Ömer’in sözleri karşısında babamın öfkелendiğini anlamıştım. İçimdeki korku her saniye biraz daha artıyordu. Babam ne yazık ki bu adam karşısında her zaman zayıftı.

Masanın üzerinde duran elimi Ömer’in tutmasıyla korkuyla irkildim. Fakat Ömer, bana bakmak şöyle dursun bir an bile gözlerini babamdan ayırmamıştı.

“Kızınızın kocası olarak sizden izin istiyorum...”

“Ne izni?” diye sordu babam öfkесini gizlemediği bir ses tonuyla.

“Damadınız olma izni... Ailenizde yer almak istiyorum.”

Şaşkınlığımı gizleyemediğim bir ifadeyle Ömer’e ve babama bakıyordum. Onun böyle bir şey söyleyeceğine asla ihtimal dahi vermezdim. Öyle burnu havada biriydi ki, babamın karşısında yelkenleri suya indirmesi gerçek olamayacak kadar mucizevi geliyordu.

“Bu izni almak için geç değil mi?”

Babamın verdiği karşılıkla derin bir soluk aldım. Anem hemen Ömer’e karşı yumuşamıştı ama babam kolay yumuşayacak gözükmiyordu ve bu durum fazlasıyla işime geliyordu.

Elimi Ömer’in elinden çekmeye çalıştım fakat öyle sıkı

bir şekilde kavramıştı ki bir milim bile kıpırdatamıyordum.

“Söylediğim gibi olanlar için yapabileceğim bir şey yok.”

Ses tonundaki umursamazlık ve rahatlık fazlasıyla canımı sıkıyordu.

“Seni evime almış olmam, sana yeterli cevabı vermiştir diye düşünüyorum.”

Kahretsin! Babamın kalbinin de annemin kalbi kadar yumuşak olduğunu nasıl unutabilmişim? İşte o da Ömer’e karşı yumuşamıştı. Bu adam her şeyimi benden almıştı. Ama aldıklarıyla da yetinmemiş, aileme göz koymuştu. Bu düşüncelerin verdiği öfkeyle hızla elimi çektim. Bu sefer karşı koymadan elimi bıraktı ve bana keyifli bir ifadeyle gülümsedi. Onu yok saymaya çalışarak katmerimi yemeye devam ettim. Bu adam fazlasıyla canımı sıkıyordu!

Yemeğin geri kalanı sessizlik içinde geçmişti. Annemle ben masayı toplarken babam da sobanın üzerine demlenmesi için çayı bırakarak Ömer’in karşısındaki koltuğa oturdu.

Anneme mutfakta bulaşıkları yıkaması için yardım ettikten sonra içeriye elimizde çay bardakları ve şekerle girdik. Mutfak soğuk olduğu için fazlasıyla üşümüştüm. Hızla sobanın yanına oturarak ellerimi sobaya doğru uzattım ve ısınmaya çalıştım. Bedenim yavaş yavaş ısınmaya başlamıştı ama ruhum hâlâ soğuktu. Bu adam bu evde olduğu sürece de soğuk olmaya mahkûmdu.

Annemin yanıma yaklaşarak sobanın üzerindeki demlikten bardaklara çay döküşünü dalgın dalgın izledim. Önce babamla Ömer’in çayını verdikten sonra kendisinininkini de

alarak boş koltuklardan birine geçti. Bensse hâlâ sobanın yanına sinmiş halde ısınmaya çalışıyordum.

“Bu gece hava soğuk olacakmış diye uyardı az önce haberler...” dedi babam bana bakarak. Bu haber bozuk olan moralimi daha fazla bozmuştu. Üşümeyi sevmezdim ben!

“Olmazsa siz burada yatın, kızım...” dedi annem ilgili bir ses tonuyla. Aslında bu fikir çok iyiydi ama kabul edemezdim. Bizim burada yatmamız demek annemle babamın soğuk odalarına gitmesi demekti. Bu yüzden, “Gerek yok, anne,” diyerek karşı çıktım. Ben soğuğa dayanabilirdim ama onların bedenleri yıllara direnmişti, bu soğuk yüzünden hasta olabilirlerdi. Ömer olmasaydı onlarla ben de salona uyuyabilirdim ama işte her yerde olduğu gibi burada da bana hayatı zehir etmeyi başarmıştı. Üstelik bir de bu gece onunla aynı yatağı paylaşacaktım. Bütün şanssızlıklar üst üste geliyordu sanırım.

İçimi ısıtmak için çayımdan birkaç yudum alarak boş gözlerle televizyona baktım. Bir ara Ömer ile babamın çiftlik hakkında bir şeyler konuştuğunu duymuştum fakat umursamadım. Kendimi hiçbir şeyle uğraşamayacak kadar yorgun hissediyordum.

Saatın giderek ilerlemesiyle isteksizce sıcak sobanın yanından kalktım. “Ben yatıyorum, iyi geceler.”

“Ömer’in uykusu yok herhalde, istersen biraz daha otur kızım,” diyen anneme dik dik bakarak, “Ama benim uykum var, anne,” diye karşılık verdim. Annem bir şey söylemeye hazırlanırken, Ömer, “Ben de yorgunum aslında, uyusak iyi olur,” diyerek araya girdi. Annem yalnızca başını sallamakla yetinmişti. Bir şey söylemeden hızla merdivenlerden

çıkarak odama girdim. Kapıyı kapayıp dolabımı açtım. Eski pijamalarımın birini alarak önce altını giydim. Üstünü giymeye hazırlanıyordum ki Ömer içeri girdi. Kapıyı kapatarak her zaman ki soğuk ifadesiyle bana bakmaya başladı.

“Arkanı dön.”

“Neden?”

“Üzerimi değiştiriyorum, görmüyor musun?”

“Görebiliyorum... Ama hâlâ neden arkamı dönmem gerektiğini anlamadım.”

Derin bir soluk aldım. Bu adam gerçekten beni çileden çıkarmaya çalışıyordu, artık buna emindim.

“Arkanı döner misin?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Zaten benden saklamaya çalıştığın her şeyi daha önce gördüm.”

Öfkeden ve utançtan yanaklarımın kızarmasına engel olamadım. Bu adam sinir bozucu utanmazın tekiydi. Bir insan bu kadar rahat olmamalıydı!

“Sen utanmaz bir adamsın.”

Sözlerim karşısında hafifçe gülümsedi. “Hayır, tatlım... Yalnızca karısının vücudunu bilen bir kocayım.”

Bu sözler daha da çok utanmama ve öfkelenmeme neden olmuştu. Onun bu rahatlığı, kendine olan güveni fazlasıyla canımı sıkıyordu.

Onu yok saymaya çalıştım. Titreyen ellerime inat üzerimdeki hırkayı ve tişörtü çıkararak uzun kollu pijama üstümü hızla giydim. Ömer’in bir şey söylemesini bekle-

meden özlemle yatağıma girdim. Yorganı üzerime çekerek ısınmaya çalıştım. O kadar üşüyordum ki bu yatağa nasıl sığacağımız konusunu tamamen unutmuştum. Yatağım çok küçük değildi ama iki kişiyi rahatça üzerine alacak kadar da geniş değildi.

Birkaç dakika boyunca yatağa nasıl sığacağımızı düşünürken Ömer'in yatağa girmesi ile tüm düşüncelerim uçup gitmişti. Altında siyah eşofmanı, üzerinde de uzun kollu siyah bir tişört vardı.

Duvara bitişik yatağımda, ondan uzaklaşmak için gerileyince sırtımda buz gibi duvarı hissederek durmak zorunda kaldım. Bu yatağa birbirimize değmeden sığmamız imkânsızdı. Üstelik yorganım da küçük geliyordu ve ben deli gibi üşüyordum.

“Bana yaklaş.”

Duyduğum sesle gözlerimi onun gözlerine sabitledim. Odanın içi karanlık olmasına rağmen onun o yeşil gözleri birer kor gibi parlıyordu. Hafifçe yutkunmama engel olamadım. Karanlıkta çok daha tehlikeli gözüküyordu bu adam.

“Buket...”

“Hayır,” diye fısıldadım ve sanki gidecek yerim varmış gibi soğuk duvara sırtımı daha fazla yasladım. O ise benim bu tepkim karşısında önce kaşlarını çatsa da sonra ifadesiz bir yüzle bana baktı. Belimde hissettiğim el yüzünden elimde olmadan hafif bir çığlık attım. Tam o anda eliyle ağzımı kapayarak beni kendine doğru çekti.

“Bağırma.”

Elini zorla ağızımdan çekerek, “Beni rahat bırak!” diye tısladım. Ama o umursamayarak beni göğsüne daha çok çekti. Sırtımı da eliyle okşayarak beni ısıtmaya çalışıyordu.

“Çok üşümüştün...”

“Seni ilgilendirmez.”

Bana karşılık vermek yerine ayaklarımı bacaklarının arasına sıkıştırdı. Buz tutmuş ayaklarım onun sıcaklığını tadınca titremelerim biraz olsun azalmıştı.

Ömer geldiğinden beri aklımı kurcalayan bir soru vardı. Aslında onunla konuşmak istemiyordum ama bu sorunun yanıtını da fazlasıyla merak ediyordum.

“Neden bunu yapıyorsun?”

“Ne yapıyorum?”

“Neden benimle ve ailemle ilgileniyormuş gibi davranıyorsun?”

“İlgileniyormuş gibi davranmıyorum. Seninle ve ailenle gerçekten ilgileniyorum, Buket.”

“Neden peki?”

“Çünkü senden hoşlanıyorum.”

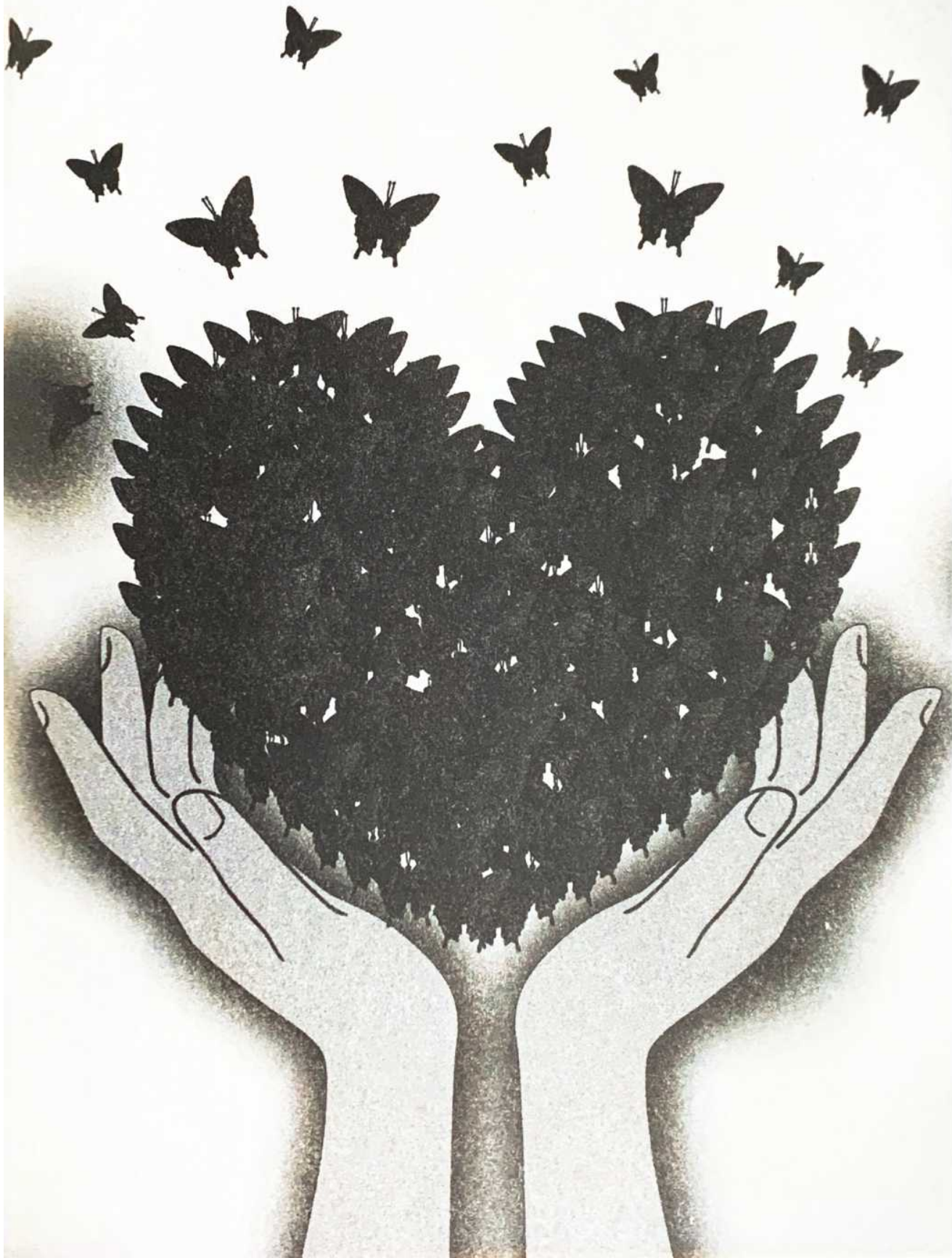
“Bu sözden sıkılmadın mı artık?”

“Kalbimden geçeni söylüyorum ben. O yüzden sıkılmamı gerektirecek bir şey yok.”

Bir şey söylemedim. Zaten ne desem karşı çıkacaktı. O yüzden gözlerimi kapatarak uykunun beni kollarına almasını bekledim. Vücudum ısınınca da çok geçmeden uyku beni kollarına almıştı.

BÖLÜM 17

Açımasız...

Gözlerimi açtığımda hafifçe yanıma döndüm ve o an yatakta yalnız olduğumu fark ettim. Korku ve merakla gözlerimi daha da açarak, soğuk oda-ya aldırmadan hızla yataktan çıktım ve üzerimi giyindim. Ömer'in benden önce uyanması hiç ama hiç iyi olmamıştı. Annemi ya da babamı kırabilecek bir laf söyleyebilirdi. Nasıl uyuyup kalabilmişim ki ben böyle? Telefonun saatine baktığımda saatin daha yeni sekiz olduğunu gördüm. Sorun bende değil Ömer'deydi belki de. Sabahın köründe kalkmasını gerektirecek bir durum yoktu.

Merdivenlerden indiğimde sıcacık salon beni karşıladı. Soğuktan uyuşmuş bedenim sıcaklığı görünce hemen gevşedi. Sobanın yanında ellerimi ısıtırken annemin elinde tepsiyle salona girdiğini gördüm. Tepsideki bardakları masaya bırakarak, "Günaydın, kızım," dedi.

"Günaydın, anne."

Yanıma gelerek o da soğuktan kurumuş ellerini ısıttı. "Çok üşüdünüz mü dün gece?"

Yalnızca yatağa ilk girdiğim anda üşümüştüm. Sonra

Ömer'in bedeninin beni ısıtmasıyla rahatça uyuyabilmiş-
tim. Tabii bunu anneme söyleyecek değildim. "Yok, anne
üşümedik."

Gözüm etrafı arıyordu. Ama değil Ömer'i, onunla alakalı
herhangi bir şey bile göremiyordun. Annem aklımdan ge-
çenleri okumuş gibi, "Ömer dışarıda, babanın odun kesme-
sine yardım ediyor," dedi. Şaşkınlığımı gizleyemeyen bir
yüz ifadesiyle anneme bakıyordum.

"Ömer mi?"

"Evet, kızım."

Şaka yapıyor olmalıydı. O kasıntı eline balta almak şöyle
dursun, ömründe balta bile görmemiştir ki. Hızla salondan
çıkararak dış kapıya ulaştım. Gördüğüm manzara karşısında
nutkum tutulmuştu. Annem doğru söylüyordu. Ömer bil-
diğin odun kesiyordu. Üzerinde uzun kollu spor bir gömlek
vardı. Altında ise kot pantolon... Her zamanki görünümün-
den fazlasıyla farklıydı. Saçları da dağınıktı. Yutkunmama
engel olamadım. Bu adam gerçekten çok yakışıklıydı. Bunu
bu aralar ne kadar çok tekrar etmeye başlamıştım böyle?

"Günaydın, kızım."

Babamın sesiyle hafifçe yana döndüm. Ömer'in kestiği
odunları el arabasına koyuyordu.

"Günaydın, baba."

Ömer sesimi duyunca baltayı yanına koydu, hafifçe sırtı-
tarak bana baktı. Bir adam odun keserken bile böyle kariz-
matik olabilir miydi? Mümkün müydü bu? Ah, kahretsin!
Mümkündü işte. En bariz örneği de şu an karşımda dur-
muş bana sırtlamakla meşguldü.

“Ömer, bu kadar odun yeterli... Siz içeri geçin, ben bunları bırakıp geleceğim.”

Babamın el arabasıyla uzaklaşmasını boş gözlerle izledim. O kadar dalmıştım ki Ömer’in yanıma geldiğini bile fark edememiştim. Belimde hissettiğim ellerle hızla ona doğru döndüm. Ağzımı açıp ona ne yaptığını soracakken dudakları dudaklarımı bulmuştu. Çok kısa bir öpücüktü ama bu bile başımı döndürmeye yetmişti.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

“Karıma günaydın öpücüğü veriyorum.”

“Senden öpücük isteyen oldu mu?”

Umursamazca omuzlarını silkti. “Ben istedim ve bilirsin ki istediklerimi alırım.”

Hah! İşte yine kendini ortaya çıkarmıştı. Onun gerçek kişiliği buydu. Bencilin, despotun tekiydi. İki güzel sözle kişilik değişmiyordu işte!

“Sonunda özüne dönebildin!”

Belimdeki elleri beni biraz daha sararak kendine çekti. “Özüm neymiş benim?” diye sordu.

“Bencilin tekisin! Kendin dışında kimsenin duygularına ve isteklerine önem vermiyorsun. Varsa yoksa sen!”

Sözlerime sinirlenmesini beklerken onun yüzündeki gülümseme daha da genişlemişti.

“Eee, başka?”

“Ömer...”

“Efendim, Buket.”

Sinirle kendimi onun kollarından uzaklaştırmaya çalıştım ama o beni umursamadan daha fazla kendine çekti.

Bedeninin sıcaklığını bedenimde hissediyordum. Hava buz gibiydi ama ben ateş gibi yanmaya başlamıştım. Nasıl bir tezattı bu?

“Titriyorsun.”

“Üşüyorum çünkü.”

Yalan. Titrememin tek nedeni heyecanımdı. Şu an üşüme namına hiçbir şey hissetmiyor, aksine ateş gibi yanıyordum.

“Hım... O halde seni biraz daha kendime çekmeliyim.”

“Hayır, bırak!”

“Neden?”

“Babam... Babam gelecek şimdi.”

“Gelsin.”

“Ne?”

“Sen benim karımsın, Buket!”

‘*Sen benim karımsın, Buket...*’ Bu lafı ezberlemiştim artık. Bu adamın zorda kalınca söylediği tek şey buydu.

“Lütfen bırak!”

“Neden?”

Derin bir soluk aldım. Bu adam gerçekten hiçbir şey anlamıyordu. Onunla yakın olmayı istemediğim gibi, babamın bizi bu halde görmesini de istemiyordum. Sonuçta babamdı o. Kaldı ki kocam bile olsa, babamın da beni bir adamın kollarında görmeyi istemeyeceğinden emindim.

“Şimdi sana ne söylesem boş, anlamayacaksın. Günün birinde kızın olursa, neden babamın bizi böyle görmemesi gerektiğini anlarsın.”

Sözlerimi duyunca bir şey söylemeden bir süre bana baktı ve sonra yüzünde gerçek bir gülümsemeyle, “Bu bir teklif mi?” diye sordu. Ne teklifinden bahsediyordu bu adam?

“Ne teklifi?”

Bana yanıt vermek yerine, yüzünü yüzüme doğru eğerek dudaklarıma doğru, “Çocuk yapmak için,” diye fısıldadı. Öfkeyle onu itip kendimden uzaklaştırdım.

“Sen yüz­süz bir adamsın!”

“Ben mi?” diye sordu ukala bir tavırla. Bu tavırları beni daha çok sinirlendiriyordu. İnsanda biraz utanma, arlanma olurdu. Ama nerede! Bu adam ancak böyle pişkin pişkin gülüp dalga geçiyordu işte.

“Evet, sen! İstenmediğin halde buradasın hâlâ. Ne yapmam gerekiyor daha? Nasıl anlatabilirim sana içimdeki öfkeyi? Anlamıyor musun? Seni görünce midem bulanıyor! Varlığına tahammül edemiyorum.”

Son sözlerimle yüzündeki ukala gülümseme silinmişti. Yüzünün kasıldığını fark etmiştim. Biraz ileri gittiğimin de farkındaydım ama artık yapabileceğim bir şey yoktu. Beni buna zorlamıştı.

“Senin gözünde hiç mi değerim yok? Gönlünü sormuyorum bile...”

Öfkemi yutmaya çalışarak onun koyulaşmış yeşil gözlerine bakmayı sürdürdüm. Orada bariz bir acı vardı fakat bu acıyı görmek beni rahatlatmamıştı, aksine kalbimin sıkışmasına neden olmuştu. Oysa o acı çektiğinde mutlu olacağıma inanıyordum hep. Şimdi niye böyle olmuştu ki?

Derin bir soluk aldım. Gözümde bir değeri olup olmadığını soruyordu. Bu soruya tam olarak nasıl bir karşılık vermem gerektiğini bilmiyordum. Ona kızgındım, öfkeliydim ve onunla bir ömür geçirmeyi istemiyordum. En azından şimdilik böyle düşünüyordum. Unutmamıştım yaşadıklarımı. Belki benimki aptalca bir inattı, ama elimde değildi. Hayatım bir anda altüst olmuştu. Üstelik tek neden bunlar da değildi. Ömer'in hayatı bana fazlasıyla büyük geliyordu. Ben o hayatta yok olmaya mahkûmdum.

Güçlü durmaya çalışarak, "Hayır, yok..." dedim. Verdiğim yanıt üzerine yüzünde acı bir gülümseme belirmişti. Bu gülümseme kalbime zehirli bir okun saplanmasıyla neden olmuştu. O ok adeta soluğumu kesiyordu.

"İçeri geçsenize çocuklar," diyen babamın sesiyle zar zor kendime gelebildim. Gözlerimi bir türlü Ömer'den ayıramıyordum. O ise babamın gelmesiyle gözlerini ona doğru çevirmişti.

"Aslında size bir şey söylemem gerekiyor," diyerek babama yaklaşmıştı. Ne söyleyecekti ki bu adam şimdi?

"Söyle, Ömer."

"Şirketten acil durum diye aradılar az önce... İşle alakalı bazı sıkıntılar varmış."

Babam yüzünü sıvazlayarak, "Gideceksiniz yani?" diye sordu.

"Hayır, ben gideceğim. Buket istediği kadar kalabilir."

Ömer'in sözleri üzerine babam bakışlarını bana kaydırdı. Aramızdaki gerginliği fark etmiş gibiydi fakat yalnızca, "Tamam," dedi.

“O halde ben eşyalarımı toparlayayım.”

“Önce kahvaltını et, sonra gidersin.”

Ömer itiraz etmeden babamla içeri girdi. Bense tuhaf bir ruh hali içinde biraz daha durdum dışarıda. İçim acıyordu. Neden böyle olmuşum şimdi? Ömer’in gitmesini istemiştım ve gidiyordu işte. Şimdi neyin nesiydi bu ruh hali? Sevinmem gerekirdi, sonunda aileme kavuşmuşum ve en büyük engelım olan Ömer de defolup gidiyordu hayatımdan.

Daha fazla düşünmemeye çalışarak içeri girdim ben de. Herkes kahvaltıya başlamıştı. Yerime geçerek boş boş tabağıma bakınmakla yetindim.

Kimse konuşmamıştı kahvaltı boyunca. Anne ve babam da Ömer ile aramdaki gerginliği anlamış gibi, olabildiğince sessizdiler.

Kahvaltıdan sonra Ömer eşyalarını toplamak için yukarı çıkmıştı. Beş dakika sürmeden de aşağı indi. Zaten çantasından pek bir şey çıkarmamıştı, neyi toplayacaktı ki?

Annem ve babamla vedalaşırken hiç beklemediğim bir şey yapmıştı. Anne ve babamın ellerini öperek onlara sarılmıştı. Bu manzara karşısında içimde bir şeylerin kırıldığını hissettim.

“Hadi hanım, biz içeri geçelim,” diyen babamın sesiyle, annem Ömer’e hafifçe gülümsedi ve babamla birlikte içeri girdiler. Ömer ise elindeki çantayı arabanın bagajına yerleştirdikten sonra bana çevirdi bakışlarını. Çok soğuk bakıyordu yeşilleri. Ruhumu üşütüyorlardı.

“İçeri geç sen de.”

Sesi de en az gözleri kadar soğuktu. Bu durum karşısında canım yanmaya başlamıştı. Neden canım yanıyordu? Ne bekliyordum ki?

“Sen gidince geçerim.”

Sözlerim karşısında dudakları alayla kıvrılmıştı. “Gidip gitmediğimden emin olmak istiyorsan boşuna zahmet etme... Gideceğim.”

Sözleriyle beni yaralamaya çalışıyordu ve ne yazık ki bunu gayet iyi başarıyordu!

“Bu kadar acımasız olmak zorunda mısın?”

“Acımasız?”

“Evet.”

“Benim acımasız falan olduğum yok. Ne yapıyorsan karşılığını görüyorsun sadece.”

Bir şey söylemedim. Nasıl olsa söyleyeceğim hiçbir şey şu duruma fayda sağlamayacaktı. Olan olmuştu. Aslında olması gereken de tam olarak buydu, ama yine de içim bir türlü rahat edemiyordu işte.

Benim yanıt vermeyeceğimi anlamış olacak ki, “Hadi içeri gir, gidiyorum...” dedi ve arkasını dönerek arabanın kapısını açtı. Ben arabanın içine girmesini beklerken, o tekrar bana doğru dönüp yanıma geldi ve bir anda beni belimden kendine doğru çekerek dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Ben üzerimden daha bu ani öpücüğün şokunu atamadan da, yine aynı hızda kendini benden uzaklaştırdı.

“Kendine dikkat et!”

Adeta dilim tutulmuş, arkasından öylece bakmakla yetinmiştim. Ne arabaya binerken ne de arabayı çalıştırıp

uzaklaşırken hiçbir şey söyleyememiştim. Ağzımdan tek söz çıkmadığı halde gözlerim bana isyan ederek gözyaşlarını serbest bırakmıştı. Gitmişti işte. Mutlu olmam gerekirdi benim, ağlamam değil. Oysa şu anda tek yapmak istediğim ağlamaktı. Ve kahretsin ki aynen öyle yapıyordum, ağlıyordum! Kalbim sıkışıyordu, zihnimde aynı soru tekrar edip duruyordu. *Bitmiş miydi?*

BÖLÜM 18

Kar Taneleri

“**Ö**mer.”

Onur’un seslenmesiyle elimdeki kahve bardağını bırakarak karşımda oturan adama baktım. Sıkılmış gibi bir hali vardı.

“Abi yeter ama ya! İki haftadır ölü gibisin.”

Gibisi fazlaydı. Deyim yerindeyse tam olarak ölü gibiydim. Lanet olası iki hafta boyunca tek kelime bir şey söyleyin diye beklemiştim. Ama değil ondan bir kelime işitmek, hakkında hiçbir şey duymamıştım. Anne ve babasını aramazdım. Buket’i zaten o sözlerden sonra aramam imkânsızdı. Ona kızmıyordum. Kızamıyordum. Haklı olduğunu çok iyi biliyordum. Ben tam bir hayvan gibi davranmıştım. O kızın beni istememesi gayet normaldi aslında, ama işte kalbime bunu anlatamıyordum.

“Onur, sıkıldıysan gidebilirsin.”

“Ömer, sıkıldığım falan yok ama kendini toparlamam gerekiyor artık. Ailen senin için endişeleniyor.”

Dudaklarımın alayla kıvrılmasına engel olamamıştım.

“Gerçekten mi?”

Benim bu alaycı sorum üzerine Onur’un çehresi hafifçe kasılmıştı. “Sen adam olmazsın!”

Bir şey söylemeden camın arkasında kalan denize diktim gözlerimi. Deniz de benim ruh halimi anlamış gibi fazlasıyla dalgalıydı. Görenleri ürkütecek bir güzelliği vardı.

Kahvemden bir yudum daha aldım. Son iki haftadır yoğun bir kafein yüklemesi yapıyordum kendime. Yine kâbuslar esir almıştı beni. Tek fark bu sefer kâbuslarımı Bahar değil Buket süslüyordu. Günde iki üç saat uyusam şükreder duruma gelmiştim. Buket’in ne ara bu kadar içime işlediğini hâlâ çözememiştim. Güçlü bir el kalbimi hapsedmiş gibiydi ve bu el her geçen gün baskısını biraz daha arttırıyordu.

“Ömer, hadi kalkalım.”

Gözlerimi denizden ayırarak Onur’a baktım. Yine ne olmuştu?

“Senin işin varsa git. Ben biraz daha kalacağım.”

Huzursuzca kıpırdandı. “Hadi gidelim, kardeşim.”

“Ne oluyor?”

Bıkkın bir tavırla ciğerlerindeki havayı dışarı verdi.

“Ayaz burada.”

Bir an doğru duyup duymadığımdan emin olamadım ama karşımdaki adamın gergin yüzüne bakınca doğru duyduğumdan emin oldum. Onur benim her şeyimi bilirdi. Zamanında yakın olan dostlarımdan ve aramızda geçenlerden de haberdardı. Bu yüzdendi bu gerginliği.

Ayaz’la en son Ahmet’in oğlu hastalandığında karşı kar-

şıya gelmiştik. Üzerinden bir yıl geçmişti sanırım. Onu o gün gördüğümde içimdeki öfke fırtınasına engel olamamıştım, fakat yine de ustalıkla kendimi kontrol edebilmişim.

Başımı hafifçe yana çevirdiğimde Ayaz'ın kucağında küçük bir kız çocuğuyla tam yan tarafımdaki masaya oturmuş olduğunu gördüm. Yanında da hoş bir kadın vardı. Büyük olasılıkla karısıydı. O an içimi kasıp kavuran kıskançlık ve yalnızlık duygusunu yok saymaya çalıştım ama bir türlü başarılı olamıyordum. Herkes yeni bir hayat kurmuştu. Benim canım dostlarım bensiz gayet mutluydular... Ahmet evlenmişti ve çocukları vardı. Gökhan evlenmişti ve onun da bir oğlu olmuştu. Ayaz zaten şu an karşımda mutlu aile tablosu sergiliyordu. Yasemin ne durumdaydı bilmiyorum... Tek bildiğim, Okan ve benim mutsuzluğa mahkûm olduğumuzdu. Gerçi Okan'ın adını da her gün başka bir kızla duyuyordum...

"Hadi kalkıyoruz, Ömer."

"Kalkalım," dedim ve oturduğum yerden kalktım. "Ama önce eski dostuma bir merhaba diyeyim, değil mi? Sen o arada hesabı hallet."

Onur'un itiraz etmesine izin vermeden hızlı adımlarla yan masaya gittim ve tam Ayaz'ın karşısındaki boş sandalyeye oturdum. Ayaz'ın gözleri beni bulduğunda öfkeden kudurduğuna emin oldum ve bu da biraz olsun beni rahatlatmıştı. Eski dostumu hâlâ öfkeliyor olabilmek gerçekten çok hoştu. Kucağındaki kızını yanındaki kadına vererek, "Kalk," dedi emreder bir ses tonuyla. Onun kalk demesi üzerine sandalyeme daha fazla kuruldum.

"Eski dostunu gördüğünde kalk değil merhaba denir, Ayaz."

“Ömer, seninle uğraşamam... Git belanı başkasından bul.”

“Bela aradığımı kim söyledi?”

“Senin belasız işin olmaz... Şimdi git.”

Onu duymamış gibi davranarak hemen yanımda oturan kadına çevirdim bakışlarımı. Bahar’a hiç benzemiyordu bu kadın.

“Karın mı?”

“Sana ne yahu?”

“Anladım, karın...” diye hafifçe gülümsedim. Ayaz’ın, Bahar’a onun beklediği gibi hisler beslemediğini biliyordum, evlendiği kadın sayesinde bundan daha da emin olmuştum. Ancak tüm bunları bilmeme rağmen, yine de ona kızmadan duramamıştım zamanında.

Kendimi toparlayarak yanımdaki kadına kibarca gülümsedim ve “Ben Ömer,” dedim. Kadının gözlerinde gördüğüm ukalalık ve kendini beğenmişlik beni hiç şaşırtmamıştı. Bu kadın Ayaz’ın canına okuyordu kesin.

“Ayşe.”

“Ayaz ve Ayşe, gerçekten kulağa hoş geliyor doğrusu...”

Sözlerim üzerine Ayşe’nin dudakları alayla kıvrılmıştı. Bir kadının yüzünde alaycı bir gülümseme varken böyle güzel olabilir miydi? Şaşırmıştım doğrusu.

“Eşiniz nerede, Ömer Bey?”

Bu soru üzerine yüzümdeki gülümsemenin yok olmasına önleyememiştim. Zeki kadındı, Ayşe. Nereden vuracağını iyi bilecek kadar zeki.

“Evliliğimle çok ilgili görünüyorsunuz, Ayşe Hanım.”

“Bir miras üzerine yapılan evlilik, dolayısıyla medya fazla ilgili... Eh, biz de halk olarak medyayı takip ediyoruz.”

“Her duyduğunuza inanır mısınız?”

“Ömer, yeter! Git artık.”

Bakışlarımı Ayaz’a çevirerek, “Neden? Karınla sohbet ediyorum,” dedim. Ben bunları söyler söylemez oturduğu yerden hızla kalkarak yakama yapıştı. İçeridekilerin çoğunun bakışlarını üzerimde hissediyordum ama umurumda bile değildi.

“Karımla sohbet edeceğine, git kendi karına sahip çık.”

Bu sözler üzerine, “Ne saçmalıyorsun sen?” diye öfkeyle tıslamama engel olamadım. Konunun Buket ile ne alakası vardı?

“Onu da canından bezdirdin, değil mi? Tıpkı Bahar gibi o kadının da canını yaktın... Söylesene, Buket kime âşık olacak? Ya da kendini nasıl öldürecek?”

Kulaklarım uğuldamaya başlamıştı. Tek hatırladığım, büyük bir öfkeyle Ayaz’ı ittiğim ve onun üzerine yürümeye başladığımdı... Fakat kolumu tutan elle olduğum yerde durdum.

“Yürü Ömer, gidiyoruz...” diyerek Onur itiraz etmeme fırsat vermeden beni dışarı çıkarmıştı. O kadar öfkeliydim ki tekrar içeri girip Ayaz’ı öldüresiye dövmek istiyordum.

Dışarı çıktığımda ilk işim arabamın tekerine bir tekme savurmak olmuştu, ama bu beni biraz bile rahatlatmamıştı.

“Sakin ol!”

“Nasıl olayım? Ne dediğini duymadın mı?”

“Ömer... Söylediklerinin doğru olmadığını biliyorsun.”

Bilmiyordum. Doğru olup olmadığından emin değildim. Hâlâ Bahar'ın benim yüzümden öldüğünü kafamda kurup duruyordum. Belki tam olarak benim yüzümden ölmemişti ama benim de payım vardı. Ben onu, o gün öyle zorlamasaydım, ölmeyebilirdi. Başımı ellerimin arasına aldım. Bunları düşünmek istemiyordum artık. Yalnızca huzur istiyordum. Hatalarımın büyüklüğünün elbette farkındaydım. Ben hatalarımla Bahar'ın ölümüne sebep olmuşum belki de... Buket'e de mi aynısı olacaktı? Onun bana karşı nefretinin ne kadar taze olduğunu iyi biliyordum. Ama elimde değildi, ben de yaralıydım. Benim de canım yanıyordu. Kalbimi kasıp kavuran bu pişmanlık hissine rağmen, Buket için orada bir yer açmaya çalışmıştım. Bunu yapmak o kadar zordu ki... Fakat başarmıştım! Ama sonra o yer, benim açmak için günlerce uğraştığım yer, Buket tarafından önemsenmemişti.

İçimde garip bir huzursuzluk vardı. Bir türlü bu huzursuzluğu dışı vuramıyordum. Hoş, vursam da değişen bir şey olacağını hiç sanmıyordum. Canım yanıyordu... Zihnim allak bullak olmuştu. Ömer'den kurtulduğum için seviniyordum, ama bir yandan da içimi sıkıkan bir huzursuzluk vardı. Yaşadıklarım her gece bir kâbus gibi üzerime çöküyordu. Ömer'i değil affetmek ona karşı yumuşayamıyordum bile. Evet, bazen her şeyi unutmak istiyordum. Yaşamak için unutmam şarttı çünkü... Fakat bir türlü unutamıyordum. Ömer'in pişmanlığını gözlerinden okuyabiliyordum, yine

de içimi bir türlü soğutamıyordum.

Kendimi çaresiz hissediyordum. Ben hayatımda hiçbir zaman çaresiz olmamıştım. Ta ki Ömer ile evlenene kadar. Evet, çok aktif bir insan değildim. Özguvenim de yüksek değildi. Aksine insanlardan uzakta yaşamayı tercih eden biri idim. Hukuk fakültesini yalnızca annem ve babam için okumuştum. Bana kalsa, ben çiftlikle ilgilenmeyi ve saatlerce odamda kalıp kitap okumayı tercih ederdim. İnsanları sevemiyordum. Çocuk yaşta uğradığım o iğrenç tacizden sonra tüm insanlardan soğumuştum. Anne ve babam sayesinde ayakta durabilmişim. Bunu başarabilmişim ama şimdi anne ve babamın da desteği yetmiyordu. Ömer'in açtığı yaraları kapatmaya kimsenin gücü yetmiyordu. Onun pişman bakan o güzel yeşil gözleri bile içimdeki öfkeyi yumuşatamıyordu.

"Buket."

Annemin sesiyle düşüncelerimden sıyrılarak ona doğru döndüm. Yüzündeki endişeyi görebiliyordum. Ömer gittiğinden beri böyle bakıyordu.

"Ömer gelmeyecek, değil mi?"

"Bilmem."

"Ne demek kızım bu?"

"Kovdum onu."

Annem söylediklerime inanamaz gözlerle bana bakıyordu. Umursamadım ve tekrar yüzümü cama çevirdim. Dışarıda kar taneleri yavaş yavaş yere doğru düşüyordu. Her taraf bembeyaz olmuştu. Bu manzara başka zaman olsa aklımı başımdan alacak kadar hoşuma giderdi. Şimdi ise

umurumda bile değildi. Baktığım manzaraydı fakat gördüğüm son birkaç aydır yaşadıklarımı.

“Ne olacak böyle, Buket?”

Bu soruyu ben de kendime soruyordum günlerdir ve bugün kararımı vermiştim. Bu saatten sonra yapabileceğim bir şey yoktu. Kırğındım fazlasıyla. Belki bir gün öfkem geçebilirdi ama kırgınlığım geçmeyecekti. En azından bu şekilde geçmeyecekti bunu biliyordum. Eğer bu şekilde devam edersem kendimden fazlasıyla nefret edecektim. Ben kendimden nefret etmek istemiyordum. Neredeyse kendime olan tüm saygımı yitirmeme ramak kalmışken ona karşı yumuşayamazdım.

“Olması gereken olacak, anne.”

“Bu ne demek?”

Aslında biraz daha düşünmek istiyordum bu konu hakkında ama günler geçtikçe içim daha fazla daralmaya başlamıştı. Canım daha fazla yanıyordu. Bu yara kangrene çevirmişti. Şimdi yapmam gereken tek şey kesip atmak ve kurtulmaktı. Başka çarem yoktu. Aksi takdirde tüm bedenimi saracaktı.

“Anne, bu şekilde devam edemem.”

“Buket, sen ne demek istiyorsun?”

Derin bir soluk aldım. İki haftada bu kararı zar zor alabılmışım ve şimdi bunu sesli söylemek daha da zor geliyordu. Ancak söylemek zorundaydım. “Boşanacağım,” diye güçsüz bir ses tonuyla fısıldadım.

“Ömer ne diyor bu duruma?” diye soran babamın sesiyle hızla başımı salonun girişine çevirdim. Kızgın görünmüyordu, her zamanki gibi sakin bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu.

“Haberi yok.”

“İyi düşündün mü, kızım?”

“Evet, baba.”

“Başka bir çıkar yolu yok mu, yavrum?” diye sordu annem ağlamaklı bir ses tonuyla. Yoktu işte. Ben de isterdim bir çıkar yol bulmayı ama yoktu. Evet, ona karşı içimde az da olsa bazı hisler vardı ama bunlar neydi bilmiyordum. Hem yaptıkları nedeniyle hâlâ kızgın, öfkeli ve fazlasıyla kırgındım ona.

“Yok, anne.”

Kimsenin bir şey söylemesini beklemeden oturduğum yerden kalkarak hızlı adımlarla salondan çıkacaktım ki babamın sözleriyle olduğum yerde kaldım.

“Her zaman senin yanındayız, kızım.”

Gözlerime dolan yaşlarla arkamı dönerek babamın yanına gittim ve ona sımsıkı sarıldım. İşte aradığım tek şey buydu. Karşılıksız sevgi ve güven.

Babam beni kollarından uzaklaştırarak, “Ara ve Ömer’e de aldığın kararı söyle,” dedi. İsteksizce bu durumu kabullendim. Sonuçta ona da söylemem gerekiyordu.

Üzerime kışlık eski kabanımı giyerek dışarıya çıktım. Yağan kara inat bir süre öylece dolaştım ve en sonunda elim zorlukla arama tuşuna gitti. İlk çalışta açılmıştı telefon.

“Buket.”

“Uygun musun biraz konuşmak için?”

“Evet, uygunum.”

Sesinde hafif bir soğukluk vardı. Sanırım onu evden

kovdum diye hâlâ bana kızgındı. Şimdi söyleyeceklerimden sonra daha fazla kızacaktı büyük olasılıkla, ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

“Ben bir karar aldım.”

“Ne kararı?”

“Bizimle ilgili bir karar.”

“Dinliyorum.”

“Ben... Boşanmak istiyorum.”

Telefonun ucunda bir süre sessizlik hâkim oldu. Her sessiz geçen saniye içimi huzursuz ediyordu. En sonunda, tam ben dayanamayıp konuşacaktım ki Ömer konuştu.

“Peki.”

Sesi fazlasıyla donuktu. Az önceki kızgın ton bile yok olmuştu. Kendimi konuşmaya zorlayarak, “Kapatıyorum,” demiştim ki telefon kapandı. Telefonun kapanması ile kalbime bir acı çöktü. Gözümden akan yaşlar ise beni rahatlatmak yerine ruhumu boğuyordu.

Bitmişti işte. Kabul etmişti. Ömer Atay’dan sonsuza dek kurtulmuştum. Şimdi sevinmem gerekirdi... *Değil mi?* Sevinemiyordum ki... İçimdeki öfke, acı, hayal kırıklıkları sevinmeme izin vermiyordu. Cehennemden kurtulmuştum kurtulmasına da, kalbimdeki bu acıdan, ruhumu boğan o yeşil gözlerden nasıl kurtulacaktım?

Telefonu cebime sokarak başımı gökyüzüne doğru kaldırdım. Gözlerimi kapayarak yüzüme düşen kar tanelerinin soğukluğunu ve ıslaklığını hissetmeye çalıştım. Belki bu kar taneleri biraz olsun içimdeki yangına çare olurlardı...

Sevinmem gerekiyordu şimdi... Böyle ağlıyor olmam değil! Bacaklarım beni taşıyamaz hale geldi ve dizlerimin üzerine yığıldım, yeni yeni tutmaya başlamış karın üzerine düştüm. Artık ne gözyaşlarıma engel oluyordum ne de ağzımdan kaçan hıçkırıklara. Kaybettiğim hayallerim için ağlıyordum... Kaybettiğim kadınlık gururum için ağlıyordum... En önemlisi de, sevebileceğim halde, bana yaptıkları ile onu sevmeme engel olan adam için ağlıyordum.

BÖLÜM 19

Cellat

Üç yıl sonra...

“**T**ebrik ederim,” diyen sesi duyunca yürümeyi bırakıp arkama döndüm. Cem hızlı adımlarla bana yetişmeye çalışıyordu. Aynı hukuk bürosunda çalışıyorduk. İki yıldır bana en çok yardımcı olan kişilerden biriydi Cem.

“Sağ ol, Cem. Senin dava nasıldı?”

“Ertelendi.”

Anladım dercesine yalnızca başımı sallamakla yetindim. Birlikte dışarıya doğru yürümeye başladık. Sıcak yaz havası tenimi ısıtmıştı. Mahkemenin soğuk koridorlarından sonra dışarının güneşi ruhumu aydınlatıyordu. Telefonumun sesiyle düşüncelerimi bir kenara bırakıp çantamdan telefonumu çıkardım. Ekranda gördüğüm numarayı tanıımıyordum. Büyük olasılıkla bir dava için arıyorlardı. Aslında şu an hiç yeni bir dava hakkında konuşacak halde değildim, ama yine de açtım telefonu.

“Avukat Buket Say.”

“Evet, benim, siz?”

“Meltem Atay.”

Soluğum kesilmişti bir an. Üç yıl sonra Meltem beni neden arardı ki? *Sakin ol... Sakin ol... Sakin ol...* Ah, bir türlü sakin olamıyordum. Aksine her geçen saniye daha fazla heyecanlanıyordum. Kalbim garip bir şekilde hızlanmıştı. Elim istemsizce boynumdaki kolyeye gitti. Bir şeylere tutunma ihtiyacı hissediyordum. Kolyemi kavrayarak bu ihtiyacı gidermeye çalıştım ama içimdeki bu garip duygu fırtınası beni bir türlü rahat bırakmıyordu. Ne oluyordu şimdi? Atay ailesinden kurtuluşum yok muydu benim?

Kendimi toparlamaya çalışarak, “Efendim,” diyebildim. Sesimin nasıl çıktığı hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu. Aklım bir anda öyle karışmıştı ki adeta ne yaptığımdan bile habersizdim.

“Görüşmemiz gerekiyor, Buket.”

“Hangi konuda?”

“Görüştüğümüzde öğrenirsin.”

Görüşmeyi kabul etmemem gerekirdi. Atay ailesi üç yıl öncesinde kalmıştı. O aileden kimseyle görüşecek bir şeyim yoktu benim. Bu yüzden bu aptal telefon konuşmasını bir an önce bitirmeliydim.

“Bazı işlerim var...” dedim ve hafif bir soluk aldım. “Uygun olabileceğimi sanmıyorum.”

“Buket!” diyen telefondaki ses fazlasıyla sitemkardı. “Sana görüşmemiz gerekiyor dedim! Uygun olup olmadığını sormadım!”

Meltem’i tanıdım tanıyalı ilk defa onun böyle kızgın konuştuğunu duymuştum. Onunla görüşmeyi kabul etmeden bu telefonu kapamayacağına emindim. Bu yüzden, isteksizce, “Peki,” diye mırıldandım.

“Bir saat sonra... Adresi mesaj atarım,” diyerek telefonu kapattı.

“İyi misin?”

Cem’in sorusuyla kendimi toparlayarak yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. “Evet, ne oldu ki?”

“Telefonla konuşurken fazlasıyla gergindin, ben de kötü bir haber aldın sandım.”

“Yalnızca uzun zamandır görüşmediğim biri aradı o kadar.”

“Eski eşin mi?”

Hafifçe gülümsedim. Ben işe başlamadan önce herkes Ömer Atay’ın eski karısı olduğumu öğrenmişti. Hatta bürodaki bazı kadınlar bana aptal gözüyle bakıyorlardı. Onlara göre Ömer gibi bir adamda boşanılamazdı. O harika bir adamdı. Çoğunun Ömer’e ölesiye hayran olduğunun farkındaydım. Hatta itiraf etmek gerekirse, ilk başlarda bu beni rahatsız etmişti ama daha sonraları umursamamaya başladım. Sonuçta, Ömer artık benim kocam değildi. İstediyiyle istediği gibi bir ilişki içinde olabilirdi. Bu düşüncenin aklıma gelmesi ile midemde bir ağrı başladı. Bunu ne zaman düşünsem aynı şey oluyordu.

“Buket...”

Düşüncelerimi bir kenara bırakarak yanımdaki adama odaklanmaya çalıştım. “Hayır, eski eşim değil. Eski eşimin ağabeyinin karısı.”

“Neden aramış?”

“Buluşmak istiyor.”

“Niçin?”

“Söylemedi.”

“Buluşacak mısın?”

Tam yanıt verecektim ki telefonuma mesaj geldi. Mesajı açtığımda Meltem’in az önce aradığı numaradan gelmiş olduğunu gördüm. Yalnızca bir adres yazıyordu. Başımı telefondan kaldırarak Cem’e baktım. Aslında Meltem ile buluşmak istemiyordum, ama ona peki demiştim bir kez ve bu yüzden geri adım atamazdım.

“Evet.”

“Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin, Buket?”

“Hayır.”

“Öyleyse buluşma... Buluşmak zorunda değilsin.”

“Biliyorum ama yapmam gerek. Sonsuza dek kaçamam, değil mi?”

Bir şey söylemeden, anlayışlı bir ifadeyle yüzüme baktı. Arabalarımıza doğru yürürken de bir şey konuşmamıştık. Cem’i bu yüzden çok seviyordum. Beni hiçbir şeye zorlamıyordu. Ve her ne karar alırsam alayım yargılamıyordu.

Arabamın yanına geldiğimde ona doğru dönerek, “Sonra görüşürüz,” dedim.

“Görüşürüz,” diyerek arabaya binmemi ve uzaklaşmamı bekledi. Cem’i gördükçe dünyada hâlâ iyi insanların olduğunu bilmek içimi rahatlatıyordu. Yirmi sekiz yaşında, başarılı bir avukattı. Ben de yirmi sekiz yaşındaydım ama başarılı olduğum pek söylenemezdi. Ömer hayatıma girmemiş olsaydı belki de ömür boyu ailemle o çiftlik evinde hayatımı geçirecektim. Fakat öyle olmamıştı. Evet, Ömer benden çok şey çalmıştı ama kazandırdıkları da vardı. Şu

an iyi bir işim, iyi bir hayatım varsa onun bana yaşattıkları sayesindeydi.

Mesajda yazılı olan adrese geldim ve arabamı uygun bir yere park ederek dışarı çıktım. Geldiğim yer denize sıfırdı. Dışarıdan bakıldığında bir çay bahçesini andırıyordu. Bahçenin içine girerek denize yakın bir yere oturdum. Gelen garsondan bir kola isteyerek hasır sandalyeme iyice yaslandım. Açık havada olan böyle yerlerde normalde güneş vurduğu için pek oturulamazdı ama sahibi akıllıca davranarak üstüne bir tavan yapmıştı. Her şey o kadar mütevazı ve hoş duruyordu ki içimi ısıtmıştı bu yer. Biraz olsun gerginliğimi atabilmiştim.

Kolamın gelmesiyle bardağımdan büyük bir yudum alıp denize doğru baktım. Bu şehri hem çok seviyordum hem de nefret ediyordum. Bana çok şey kazandırıp aynı zamanda çok şey kaybetmeme neden olmuştu. Hafifçe gülümsedim. Kızdığım kimdi ki? Ömer yüzünden İstanbul'a mı kızıyorum?

Ömer... İçimde hâlâ bir yara olarak en kuytu köşelerde varlığını sürdüren adam. Canımı yakıyordu halen. Üç yıl önce... O kış gününde... Ayrılma kararı alışımızdan iki ay sonra, ikimiz de mahkemeye gitmeden anlaşmalı ayrılmıştık. Tabii bizim ayrılmamız ile dedesinden Ömer'e kalan mirasın tümü geri alınmıştı. Bu durum karşısında Ömer'in öfkeleneneceğini düşünmüştüm fakat o umursamamış gibi görünüyordu.

Bir yıl boyunca neredeyse kendimi eve kilitlediğim doğruydum ama sonra yaşadığımız bazı ekonomik zorluklar artık ayağa kalkmam gerektiğini göstermişti bana. Şanslıy-

dım, başvuru yaptığım bu büro önce beni deneme amaçlı işe almıştı. Deneme sürecimi Cem'in yanında geçirmiştım. Onun hakkını asla ödeyemezdım. Bugün bu şirketteysen, bu Cem'in yardımını sayesindeydi.

"Buket."

Duyduğum sesle düşüncelerimden sıyrıldım ve gözlerimi karşıma oturan kadına çevirdim. Şaşırmadan da edemedim. Bu üç yıllık süreçte Meltem daha da güzel olmuştu. Yıllar bana acımasız, Meltem'e ise fazlasıyla bonkör davranıyordu anlaşılan. Bir çocuk annesinden çok genç bir kız gibi duruyordu.

Kendimi zorlayarak, "Merhaba," diyebildim. O benden daha rahat görünüyordu. Eliyle garsona işaret ettikten sonra, "Merhaba," dedi o da bana. Garsonun yanımıza gelmesi ile sütlü bir kahve isteyerek tekrar bakışlarını bana çevirdi. Eskisi gibi sıcak bakmıyordu ama. Farkındaydım. Evet, soğuk da değildi fakat üç yıl önceki Meltem gibi de değildi. Hoş, ne bekliyordum ki? Kollarını açıp beni sarıp sarmalamasını mı? Ne kadar kabul etmek istemesem de ben Ömer ile boşanarak maddi anlamda onlara büyük bir zarar vermişim. Bu yüzden de kızgın olmaya hakkı vardı.

"Nasılsın?" diye sordu. Üzerimdeki gerginliği atmaya çalışarak, "İyiyim, ya sen?" diye sorabildim.

"Ben de iyiyim."

Bir şey söylemeden devam etmesini bekledim. Ama böyle bekledikçe daha çok geriliyordum yine de yapabileceğim bir şey yoktu. Bir an önce ne söyleyecekse söylesin istiyordum. Bu durumda, tek yapabildiğim sakın durmaya çalışarak konuşmasını beklemektir.

“Fazlasıyla iyi görünüyorsun.”

Sesinde bir suçlama ya da yargılama yoktu. Duygusuz bir tonda söylemişti. Meltem’in böyle bir ses tonu kullanmasına alışkın değildim. Gerçi aradan üç yıl geçmişti. İster istemez herkes değişiyordu. Meltem de değişmişti belki de.

Garsonun tekrar yanımıza gelmesiyle bunları düşünmeyi bıraktım. Garson, Meltem’in sütlü kahvesini masaya bıraktıktan sonra, başka bir şey isteyip istemediğimizi sordu. İkimizden de olumsuz yanıt alarak masadan ayrıldı.

Meltem kahvesinden bir yudum alıp fincanı tekrar masaya bıraktı ve gözlerini bana çevirdi.

“Dışın değişmiş ama hâlâ aynısın, Buket.”

Kaşlarımın çatılmasına engel olamayarak, “Ne demek bu?” diye sordum. Gülümsedi. Geldiğinden beri en sıcak davranışı yüzündeki bu yarım yamalak gülüştü.

“Dışarıdan bakıldığında umursamaz, güçlü bir kadın ama gözlerine baktığım anda üç yıl önceki Buket.”

“Benimle ne konuşacaksın, Meltem?”

“Acelen mi var?”

“Evet.”

Acelem falan yoktu. Sadece bir an önce ne konuşacaksa konuşsun istiyordum. Burada karşısında böyle oturdukça kendimi tuhaf hissediyordum.

“Peki, o halde konuşmaya başlayayım da senin değerli zamanından çalmayayım.”

Karşılık vermeden devam etmesini bekledim. Onun da benden bir karşılık beklemediği ortadaydı. Yüzüne düşen saçını kenara çekerek konuşmaya başladı.

“Üç yıl boyunca beni neden aramadın, Buket?”

Bu soru karşısında ister istemez şaşırdım ve şaşkınlığımı gizleyemeden, “Sen neden beni aramadın?” diye sordum. Benim sorum üzerine yüzünde buruk bir gülümseme belirmişti.

“Sizin boşanacağınızı biz boşandığınız gün öğrendik. Ertesi gün de zaten evi boşaltmamız istendi.”

“O evden ayrıldınız mı? Ama orası...” diyebildim fakat gerisini getiremedim. O evi Ömer’in ve ailesinin çok sevdiğini gayet iyi biliyordum.

“Ev, Ömer ile Mehmet’in dedesinin üzerineydi. O ölünce de, seninle evlenmesi şartıyla bu ev ve diğeri Ömer’e bırakılmıştı.”

Sesindeki burukluğu fark edebiliyordum. Elimde olmadan vicdan azabına kapıldım. Ben o aileye zarar vermeyi gerçekten istememiştim. Evet, canım çok yanmıştı fakat onların canını yakmayı düşünmemiştim.

“Evden ayrılma dönemi sancılı geçti biraz. Çünkü o evde yalnızca Ömer’in ve Mehmet’in çocukluğu değil, babamın da çocukluğu geçmiş. Annem o eve gelin gelmiş. Anlayacağın bir süre bu travmayı atlatamadık.”

Bir şey söyleyemedim. Kuruyan boğazımı yumuşatmak amacıyla kolamdan büyük bir yudum aldım. Duyduklarım, duymayı beklediğim şeyler değildi. Belki de bu yüzden böyle şaşıırıyordum. Bilmiyorum. Aslında Ömer ile boşanacağım zaman onlara maddi anlamda bir zarar vereceğimi biliyordum. Ancak böyle büyük bir zarara uğrayacaklarından haberim yoktu. Ben onlara şu an yalnızca maddi olarak de-

ğil manevi olarak da büyük zarar vermiştim. Kendimi onların yerine koymak gerçekten berbat hissetmeme neden oldu. Çocukluğumun geçtiği çiftlik evini birinin yaptığı bir şey yüzünden kaybetmek feci bir kâbus olurdu.

“Her neyse,” diyerek gözlerini denize doğru çevirdi birkaç saniye ve daha sonra tekrar bana baktı.

“Kötü hissetmene sebep olduysam, kusura bakma. Yalnızca seni arayamama nedenimi açıklamak istemişim. Bütün bu olaylar olup bittikten sonra da zaten sana ulaşamadım. Numaranı değiştirmişsin.”

“Anladım...” diyebildim boğuk bir sesle. “Ben de seni arayamadım. Bana vereceğin tepkiden korktum. Ne de olsa, Ömer yüzünden size de zarar vermiştim.”

“Senin suçun yok ki... Sen niye kendini suçlu hissediyorsun?”

“Sonuçta, Ömer’den boşanarak maddi anlamda sizi zarara soktum.”

Elini uzatarak masanın üzerindeki elimi tuttu. “Canım, sonuçta boşanmayı sen istemedin ki.”

“Ne?”

“Ömer bize her şeyi anlattı, rahat olabilirsin.”

“Ne anlattı?”

“Kendisinin boşanmak istediğini anlattı. Ömer isteyince sen de mecburen kabul etmişsin. Bu yüzden kimse sana kıyamaz ki.”

Şaka mıydı tüm bunlar? Ömer neden böyle bir şey yapma gereği duymuştu ki? Hafifçe yutkundum. İşler yine karışmaya başlamıştı ve ben bu karışıklıktan nefret ediyordum.

“Ashında...” diyen Meltem’in sesiyle tekrar dikkatimi ona verdim. “İlk başta boşandığınızı öğrenince sana kızdık. Fakat Ömer seninle bir alakası olmadığını söyleyince babamla çok kötü kavga ettiler.”

Nefesim daralmaya başlamıştı. Ömer beni mi korumuştum? Babasıyla kavga etme uğruna her şeyi üzerine mi almıştı? İnanmak istemiyordum buna. Kuruyan dudaklarımı ıslatmak için kolamdan büyük bir yudum daha aldım ve aklıma takılan soruyu sormak için kendimi zorladım.

“Şu an ne durumdasınız?”

Meltem de kahvesinden büyük bir yudum aldı ve fincanını elinde tutarak konuşmaya başladı.

“Dediğim gibi, evden çıkmak zorunda kaldık. Bazı şeyler değişti elbette. Mesela artık Mehmet ve ben annemlerden ayrı bir evde kalıyoruz. Gerçi aynı sitede evlerimiz. Artık boğaz manzaralı bir evde değil de, bahçesi ve havuzu olan evlerde yaşıyoruz.”

“Ama miras gidince...”

Sözümü tamamlamama izin vermeden, “Babamın, Mehmet’in ve Ömer’in üzerine kendi şirketleri vardı zaten. Babamla Mehmet birlikte çalışıyor hâlâ. Şirketi ellerinden geldiği kadar büyötmeye çalışıyorlar.”

Dilime gelen soruyu sormamak için kendimle büyük bir savaşa girdim. Ömer’in ne yaptığını merak ediyordum ama soramazdım. Sormamam gerekirdi. Meltem içinde olduğum durumu anlamış gibi, “Ömer Türkiye’deki şirketlerinden birini satarak az önce bahsettiğim evleri aldı bize. Üç yıla yakın zamandır yurt dışında. Arada annem ve Mehmet

ile telefonda görüşüyor o kadar. Babamla zaten hâlâ araları bozuk... O gün... O gün çok kötüydü Buket,” dedi acı dolu bir sesle.

“O gün ne oldu?”

“Biliyorsun çok büyük bir kayıp verdik. Babam sonuçta yıllarını o şirketleri büyütmele geçirmişti ve bu boşanma yüzünden onları kaybedince çok kötü oldu. Ömer ile çok tartıştılar. Ona ilk defa herkesin önünde bağırdı ve...” dedi ve elindeki kahvesini zorlukla dudaklarına götürerek tekrar masaya bıraktı. Gözleri dolmuştu. “Ömer’e hepimizin önünde vurdu.”

Duyduklarım karşısında kalbim sıkışmaya başlamıştı. Meltem’in söylediği çok aşağılayıcı bir şeydi. Ömer... Ömer gibi bir adam içinse bu ölümden beterd. Kendimi toparlamaya çalışarak birkaç derin nefes aldım ama hiçbir faydası olmamıştı. İçimdeki ağlama hissini bir türlü yatıştıramıyordum. Neden böyle hissettiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama canım yanıyordu. Ömer’i böyle bir duruma sokmuş olmak canımı yakıyordu. Nasıl bir şeydi bu böyle? O benim canımı yakarken, ben neden onun canını yaktığımda böylesine içim acıyordu? Aslında içimin acımasının sebebi belliydi. O beni ailem karşısında hiçbir zaman zor duruma sokmamıştı. Aksine onlara elinden geldiğince saygı göstermişti ama ben... Ben onu hep ailesinin yanında zor durumda bırakmıştım. Kolamdan birkaç yudum daha alarak bu düşüncelerini aklımdan silmeye çalıştım. Olan olmuştu. Her şey geçmişte kalmıştı.

“Hep bizden bahsettik, sen nasılsın, Buket?”

“İyiyim,” diyebildim zoraki bir tebessümle.

“Kendi ayakların üzerinde durmana çok sevindim.”

“Teşekkür ederim. Oğlun nasıl?”

Bu soruyla yüzündeki kederli ifade yerini büyük bir mutluluğa bırakmıştı. “Büyüdü küçük Hakan, yengesi, tam tamına üç yaşına bastı birkaç hafta önce.”

“Sevindim.”

“Bir gün, belki oğlumla beni ziyarete gelirsin, ne dersin?”

Tüylerim diken diken olmuştu. Yüzümdeki şaşkın ve korku dolu ifadenin önüne geçememiştim.

“Gelmesem daha iyi...”

“O halde bir gün oğlumla biz sana geliriz.”

“Tabii, beklerim.”

“Buket...” dedi kararsız bir ses tonuyla. Söyleyeceği şeyden pek emin gibi durmuyordu. “Ömer’i hiç merak etmiyor musun?”

Bu soruyu ben de kendime çokça sormuştum. Ama kendime verdiğim yanıtlar her defasında canımı yakmıştı. Ben de bu soruyu kendime sormaktan vazgeçmiştim. Şimdi Meltem’e nasıl bir karşılık vermem gerektiğini bilmiyordum. Yalan mı söylemeliydim yoksa kalbimden geçenleri mi bilmiyordum.

“Bunun bir önemi yok.”

“Gerçekten yok mu?”

“Ne demeye çalışıyorsun, Meltem?”

“Mehmet bana geçen gün Ömer’in geri döneceğini söyledi.”

“Anlamadım?”

“Ömer birkaç gün içinde İstanbul’da olacak, Buket.”

Neden böyle heyecanlanmıştım ki? Meltem, Ömer’in yurtdışında olduğunu söyleyene kadar onun nerede olduğunu bile bilmiyordum. Şimdi onun birkaç gün içinde İstanbul’da olacak olması mıydı beni böyle heyecanlandıran?

“İyi...” diyebilirdim sadece.

“Buket,” dedi masanın üzerinden uzanarak ellerimi sımsıkı tuttu. Yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. Belki çok az da heyecan. Ne söyleyeceğini bilmiyordum ama söyleyeceği şeylerin beni fazlasıyla zor duruma sokacağını hissediyordum. Buna rağmen sessiz kalarak devam etmesini bekledim. Tıpkı bir cellâdın önünde eğilip onun boynunu kesmemesini beklemek kadar aptal bir durumdaydım.

“Ömer’e için kalbinde hiçbir şey yok mu?”

BÖLÜM 20

Kara Sevda

Düşünüyorum. Düşünüyorum. Düşünüyorum. Son üç yıldır yaptığım tek şey sanırım düşünmekti. Her şeyi düşünüyordum. İnsanları, hayatı, ailemi ve... Buket'i.

Anlayamadığım çok şey vardı. Bir insan iki kere aynı yerinden kırılır mıydı? En çok anlamadığım ve yanıtını merak ettiğim soru buydu. Bir daha aynı şeyleri yaşarsam biterim diye düşünürdüm hep. Tabii düşündüğüm gibi de oldu aslında. Bittim ben. Ömer Atay... Koskoca Ömer Atay...

Aynadaki görüntüme bakarak kendime gülmeden durmadım. Bu halim neydi?

Ben büyük hatalar yapmış bir adamdım. Hiçbir zaman da bunu inkâr etmemiştim. Ancak bu kadarı fazla değil miydi? İki kere aynı acıyı kalbimin yaşaması, kaderin bana attığı bir kazıktan başka bir şey olamazdı. Yavaş yavaş tükeniyordum. Sona geldiğimin farkındaydım. Buna rağmen kendim için hiçbir şey yapmıyordum. Yapamıyordum. Bu kadar mı berbat bir adamdım ben? Bu kadar mı mutsuz olmayı hak edecek bir adamdım?

Ellerimi başımın arasına alarak koltuğuma iyice gömüldüm. Bu şirkete ilk geldiğim zaman tam karşıma bir ayna yerleştirmelerini istemiştim. Çalışanlarım bu duruma şaşırsa da sessiz kalarak söylediğimi yaptılar. Bu aynayı neden karşımda istediğimi hepsi deli gibi merak etse de korkularından soramadılar. Sanırım her geçen gün daha lanet bir adam olma yolunda emin adımlarla ilerliyordum. Aynayı isteme nedenimi kendi kendime bile yeni yeni itiraf ederken başkasına söyleyemezdim. O ayna bendim! Yavaş yavaş kaybettiğim benliğimi arıyordum o aynada. Eski dostlarımı, düşüncesizce yaşadığım gençliğimi arıyordum. En çok da, onun yüzünü arıyordum o aynada. Bana kızgındı. Kızgın olmaya da hakkı vardı. Belki de benden hâlâ nefret ediyordu. Ama bir kez olsun... Yalnızca bir kez olsun, içindeki öfkeyi bir kenara bırakarak bakmamıştı bana. Öfkesi ve nefretinin kalbinde oluşturduğu engel yüzünden bana baktığında asıl beni görememişti. Dahası, kahretsin ki ben bu engeli yıkamamıştım. Yıkamak için çabalamıştım. Belki yeterli değildi ama çabalamıştım. Kendimce bir şeyler yapmıştım fakat yetmemişti. Buket'in nefreti tükenecek gibi değildi. Bunu anladığım için ondan ayrılmamış mıydım zaten?

Çalan telefonumla düşüncelerimi bir yana bırakıp masaya uzandım ve telefonu elime aldım. Onur arıyordu. Şu son yıllarda geçmişten bana kalan ender dostlarımdan biriydi o. Türkiye'deki işlerimi onun sayesinde yürütebiliyordum.

Telefonu açarak, "Efendim," dedim.

"Ne yapıyorsun?"

"Çalışıyorum."

“Umarım arada uyumak da aklına geliyordur.”

“Beni kontrol etmek için mi aradın?”

“Hayır, tam olarak ne zaman dönüyorsun diye sormak için aradım.”

“İki gün sonra.”

“Bu dönüş kalıcı mı?”

“Şimdilik öyle görünüyor.”

“İki gün sonra Buket’i görüp döneceğim demezsin umarım.”

Bu sözlere az da olsa öfkelensem de sakın kalmak için kendimi zorlayarak, “Buket’le ne alakası var?” diye sordum.

“Ne alakası mı var?”

“Evet.”

“Neden bunu yapıyorsun, Ömer?”

Ben sakın kalmaya çalıştıkça Onur inatla beni sinirlendirmeye çalışıyor gibiydi. Hayır, ne diye irdeliyordu ki? Geliyordum işte. Bu kadar.

“Ne yaptım?”

“Ne mi yaptın?”

“Evet.”

“Buket’e çocuk yaşta cinsel tacizde bulunan adamı bulup öldüresiye dövdün ve her şeyini elinden aldın! Tamam, bunu yaparken siz evliydiniz. Buna lafım yok, ama ya boşandıktan sonra yaptıklarına ne demeli?”

Sustum. Bir şey söylemedim. Hâlâ gözümün önündeydi. Buket’in ağlayarak ve titreyerek yaşadığı o iğrenç anı bana anlattığı zaman. O gün karar vermişim bu aşağılık adama haddini bildirmeye ve bildirmişim de.

Benim sessiz kalmam üzerine devam etti konuşmaya.

“Buket’e yeni bir hayat verdin sen, Ömer. Ya kendine ne yaptın?”

“Bu konuyu kapayalım.”

“Yanıt ver, Ömer!”

Daha fazla öfkeme hakim olamayarak, “Onun hayatını ben mahvettim ve ona yeni bir hayat vermek de benim sorumluluğumdu!” diye bağırmaktan kendimi alıkoyamadım. Buket’i kendi dünyasından kopararak benim dünya-
ma çekmiştim. O bir kır çiçeğiydi. Süslü vazolarda solacağı belliydi. Ben bunu bile bile o vazolara onu mahkûm etmeye çalıştım ve sonuç bildiğim gibi hüsrân oldu.

“Kendini suçlamaktan vazgeç artık.”

“Ben kendimi suçlamıyorum, Onur. Ben zaten suçluyum!”

Bir süre Onur da benim gibi sessiz kaldı. Buket konusunda ikimiz çok farklı düşünüyorduk.

“Bak, dostum...” dedi sakın olmaya çalıştığı sesinden belliydi. “Siz ayrılalı üç yıl oldu! Kendi hayatına çeki düzen verme zamanının gelmedi mi?”

“Kendi hayatıma çeki düzen verdim zaten.”

“Evet, çok verdin. Yedi yirmi dört çalışıyorsun!”

“Biliyorsun, büyük bir maddi kaybım oldu.”

Telefondan alaycı bir kahkaha yükseldi. “Kaybettiklerinin yarısını çoktan kazandın! Hâlâ güçlü ve zengin bir adamsın.”

Zengin olduğum doğrudu ama güçlü bir adam mıydım onu bilmiyordum işte. Her geçen gün kendimi biraz daha

güçsüz, biraz daha işe yaramaz hissediyordum. Sanki her geçen gün yaşama hevesimi içimden söküyormuş gibi hissediyordum. Zamanın ilerleyişi yaşama sebeplerimin yavaş yavaş yok olmasına neden oluyordu.

Bu konuşma çok saçma yerlere gitmeye başlamıştı. Telefonu kapamak için, “Onur...” demiştim ki konuşmama izin vermeden kendisi konuşmaya başladı.

“Ona en prestijli hukuk firmalarından birinde iş buldun, Ömer! Normal şartlarda o firmaya hayatta giremeyecekken senin sayende girdi ve şu anda iyi bir avukat. Sen onun hayatını kurtarıırken kendi hayatını mahvediyorsun.”

Derin bir soluk aldım. Bu adamın benim özel hayatıma böyle pervasızca burnunu sokmasından rahatsız olmaya başlamıştım.

“Buket iyi bir Avukat olmasaydı hâlâ orada olamazdı.”

“Ne dersem diyeyim fark etmeyecek, değil mi?”

Fark etmeyecekti ama bunu ona söyleme gereği duymadım. “Bu konu fazla uzadı.”

“Kesinlikle. Artık Buket defterini kapamalıydın!”

Sesi öfkeliydi. Aldırmadım. Keşke her şey söylendiği kadar kolay olsaydı. Keşke birini hayatından çıkardığında kalbinden, aklından da yok edebilseydin. Her gece gözlerini kapattığında onun yüzünü görmeseydin keşke. Ama böyle olmuyordu işte. Hiçbir şey söylendiği kadar kolay olmuyordu. Kimse sizin içinizde yanan acıdan haberdar değildi. Haberdar olanlar da o acıyı sizin gibi yaşayamıyorlardı. O yüzden bu kadar kolay akıl verebiliyorlardı. Normal şartlarda özel hayatıma bu kadar karışıldığında, bunu

yapan en yakın dostum bile olsa, haddini bildirirdim. Ama bir dost daha kaybetmeye tahammülüm yoktu. Ayaz'ı ve diğer dostlarımı da bu tür bir olay yüzünden kaybetmiştim. Şimdi Onur'u da kaybedemezdim.

"Onur, söyleyeceklerin bittiyse kapatıyorum telefonu."

"Bitmedi, Ömer."

Sesi hâlâ öfkeliydi.

"Dinliyorum."

"O kadını... Buket'i seviyor musun sen?"

Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım. Yıllardır kendime sorduğum soruydu bu. Her gece gözlerimi kapadığım anda beynimi meşgul eden soruydu. Yanıtını bulabilmiş miydim? Hayır. Onu düşündüğüm her an kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Ondan ayrı olduğum her an kalbime binlerce ok saplanmış gibi acı çekiyordum. *Ben onu seviyor muydum?* Hayır, bu sevgi değildi! Bu... Bu çok başka bir şeydi. Adı koyamadığım ve belki de asla koyamayacağım bir şeydi.

"Onu her düşündüğümde yüreğim dağlanıyormuş gibi hissediyorum, dostum... Sence bu sevgi mi?"

"Kara sevdaya yakalanmışsın sen," dedi Onur ciddi bir ses tonuyla. Dudaklarımın alayla kıvrılmasına engel olamamıştım. "Öyle mi dersin?"

"Öyle."

"Öyle olsun bakalım."

"Ömer."

Bu konuşma çok uzamaya başlamıştı. Yine ne diyeceğini merak etsem de daha fazla konuşmak istemiyordum.

“Sonra konuşsak, Onur...”

“Tek bir şey soracağım.”

“Sor.”

“Buket’in Bahar’dan farkı ne?”

“Kalpteki yerleri farklı... Kapatıyorum, sonra görüşürüz.”

Onur’un bir şey söylemesini beklemeden kapatmıştım. Telefonu masanın üzerine bırakarak arkama iyice yaslandım ve koltuğumu arkamda kalan şehir manzarasına doğru hafifçe çevirdim. Herkes bir koşuşturma içerisindeydi. Kimi işine yetişmeye çalışıyor, kimi çocuğuna, kimi evine... Herkesin bir derdi, yaşamak için bir nedeni vardı. Peki ya benim nedenim neydi? Bahar’dan sonra hayatımı hiç irdelememiştim. Dümdüz yaşayacaktım. Nefes aldığım yere kadardı her şey. O zamana kadar da hiçbir şeyle ilgilenmeyecektim. Aldığım kararlar bunlardı. Neden böyle kararlar almıştım ki? Beni sevmeyen bir kadını deli gibi sevdiğim için mi? Bilmiyordum. Kaç yıl geçmişti üzerinden ama hâlâ ben bunun nedenini bilmiyordum. Tek bildiğim, Bahar öldükten sonra ruhumu da onunla o mezara soktuğumdu. Buket ise ruhumu tekrar canlandırmıştı. Onun o inatçı çenesi, güzel gözleri... Benden delicesine korkarken bile dimdik karşımda durmasını sağlayan gururu. Hepsi beni yine ben yapmaya büyük katkıda bulunmuştu.

Bahar... Benim gözümünden sakındığımdı. Onun bir gülen yüzü için tüm dünyayı karşıma alabilirdim. Ama bu ona yetmemişti, ya da istediği bu değildi ki yakın arkadaşlarımdan birine âşık oldu. Onu sevdiğini söyledi bana... O an yaşadığım acıyı tarif etmeye hiçbir sözcük yetmezdi.

Buket... Buket bir anda hayatıma girmişti. Daha doğrusu onu hayatıma dedemden kalan miras sokmuştu. O mirası istiyordum. Çünkü yıllarca o şirketlerde ben de, babam da, Mehmet de çalışmıştık. Hepimizin emeği vardı. Yok sayamazdım. Bu yüzden Buket ile evlenmiştim. Onu kendi dünyasından alıp, acımasız dünyama çekmiştim. Ona çok kötü davranmıştım. O anlarda bile karşımda dimdik durabilmişti. Kalkanlarını benim karşımdayken hep yukarıda tutardı. Yalnızca bir kez o kalkanlarını indirmişti. O da Meltem'e bir şey olacak diye çok korktuğundan... Denize düşen yılanı sarılır hesabı, o da bana sarılmıştı. Benim kollarımda korkularını yüreğinden, aklından atmaya çalışmıştı.

İşte bu yüzden kırgındım. Kırgın olmaya hakkım olmadığını bile bile kırgındım. Şu an ne yaşıyorsam hepsini hak ediyordum. Çektiğim acının her saniyesini hak ediyordum.

BÖLÜM 21

İç Hesaplaşma...

Boş gözlerle önümdeki kâğıt yığınınına bakıyordum. Baktığım bir kâğıt yığınıydı, ama orada gördüğüm bir çift yeşil gözdü. Ne oluyordu bana?

Meltem ile görüşeli iki gün olmuştu. Onun Ömer hakkındaki sorusunu yanıtızsız bırakarak başka konular hakkında konuşmayı tercih etmiştim. Ancak Meltem bu, hiç boş durur mu? Ömer'in bugün geleceğini söyleyivermişti hemen. Ömer'in gelip gelmemesi ya da ne zaman geleceği beni ilgilendirmemeliyken şimdi aklım yalnızca ondaydı.

"Buket."

Cem'in seslenmesiyle kendimi toparlamaya çalışarak başımı önümdeki kâğıt yığınınından kaldırdım ve ona doğru baktım. Elinde iki kupayla karşıma oturdu. Kupalardan birini bana doğru uzatarak, "Çay getirdim," dedi. Yalnızca gülümsemekle yetindim. Çayımı önüme alarak birkaç büyük yudum aldım. Bir şeylerin beni kendime getirmesi gerekiyordu. Toparlanmam gerekiyordu hemen.

"İyi misin sen?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. İyi olup olmadığını

bilemiyordum. Biri sanki ruhumu ellerinin arasına almış sıkıyor gibi hissediyordum. Ruhum daralıyor, soluğum kesiliyordu.

“Anlatmak ister misin?”

Ne anlatacaktım ki? Neyi anlatabilirdim ki? Anlatacak hiçbir şeyim yoktu. O yüzden yalnızca dalgın bir ifadeyle, “Ömer dönüyor,” dedim.

“Neredeymiş ki?”

“Yurt dışında.”

“Ne zaman dönüyor peki?”

“Bugün.”

“Anladım,” dedi ve çayından büyük bir yudum alarak “Bu durum senin için bir şey ifade ediyor mu?” diye sordu. Gözleri gözlerimdeydi. Ciddi bakışları karşısında biraz şaşırsam da takılmadım. Cem genellikle bir konuya fazla önem veriyorsa hep bu tavrı alırdı. Bu konuya da fazla önem veriyor gibi görünüyordu. Aslında neden bu kadar önem verdiğini bilmiyordum ama soramazdım da. Bu yüzden, bunu düşünmek yerine ona yanıt vermek için beynimi yormaya karar verdim.

“Garip hissediyorum.”

“Nasıl garip?”

“Üç koskoca yıl...” dedikten sonra çayından bir yudum daha aldım. “Kolay değil, tekrar onunla görüşecek olmak.”

Cem, tek kaşını kaldırarak, “Onunla tekrar görüşecek misin?” diye sordu. O an ağızımdan kaçan söze ben de hayret etmiştim. Ben Ömer ile tekrar görüşmeyi mi düşünüyordum?

“Ben...” dedim ve ne diyeceğimi bilemez halde karşımdaki adama bakmakla yetindim. Ne diyecektim ki? Öyle bir isteğim yok ama duygularım o yönde miydi? Allah'ım, ne oluyordu bana böyle? Meltem ile görüşmeden önce ne kadar huzurluydum. Şimdi daha iyi anlıyordum.

“Bu adamın senin üzerine hâlâ tesiri var.”

“Hayır!”

“İnkâr etme, Buket.”

“Ben onun yaptıklarını unutmadım.”

Cem hafifçe gülümseyerek masanın üzerinden bana doğru eğildi. “Biz erkekler bazen aptalca şeyler yapabiliriz, Buket. Sonra bu yaptığımız aptalca şeylerden büyük bir pişmanlık duyarız. Bu hataları düzeltmek için elimizden geleni yaparız. Anlaşılan senin kocan da hatasını ya da hatalarını düzeltmek için sana koca bir üç yıl vermiş.”

“Eski kocam,” diyerek düzelttim Cem'i. Benim bu düzeltmem karşısında hafif bir kahkaha attı. Tekrar oturduğu koltuğa yaslanarak çayından büyük bir yudum daha aldı.

“Çok inatçısın Buket.”

Öyle olduğumu biliyordum. Bu yüzden gereksiz bir inkâra kalkışmadım fakat onu da onaylamadım.

“Bak ne diyorum... Akşam seni yemeğe çıkarayım mı?”

“Gerek yok.”

“Gerek olduğu için değil. Gel bir gece kafa dinleyelim, dertleşiriz de.”

Gülümsemekten kendimi alamadım. “Hangi konuda dertleşeceksin benimle? Alamadığın yeni araban mı yoksa kaçırdığın kârlı bir dava mı?”

“Hım...” dedi düşünceli bir ifadeyle. Sonra yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. “Senin dertlerinin üzerinden gideriz.”

“Benim bir derdim yok.”

“Emin misin?”

“Eminim!”

“Tamam, o halde... Yalnızca yemek yer, zaman geçiririz. Kırma beni.”

Bıkkınlıkla ciğerlerimdeki havayı dışarıya verdim. Ben inatçıysam Cem benden daha inatçıydı. Ona yok dedikçe ısrar ederdi. Bu yüzden, “Tamam,” dedim ve önümdeki kâğıt yığınının aklımı vermeye çalıştım. Bu sırada Cem de kendi masasına geçmiş kendi davasıyla ilgileniyordu.

Akşama kadar zor da olsa elimdeki davayla ilgilenmeyi başarabilmişim. Normalde beşte çıkıyorduk bürodan fakat biz Cem ile yemeğe gideceğimiz için biraz daha oyalandık ve saat yedi gibi çıktık. İkimizin de işe arabayla geldik. Arabanın camını sonuna kadar indirip rüzgârın içeri girmesini sağladıktan sonra radyoyu açtım. Aklımı dağıtmam gerekiyordu. Belki bu yemek iyi bir fırsat olurdu aklımı dağıtmak için.

Gariptir, arabayı sürerken radyoda çalan şarkının sözlerine kaptırmıştım kendimi.

“Yüreğimde acın hâlâ taze.

Ruhum desen yüreğimden daha yaralı.

Ah, be adam!

Ne yaptın sen bana böyle?

İsyanlarım sana!

Duymayacağını bile bile.

Gözyaşlarım sana!

Hissetmeyeceğini bile bile.”

Kendimi şarkıya o kadar kaptırmıştım ki gözümünden akan bir damla yaşa engel olamadım. Bunun verdiği öfkeyle şarkıyı değiştirerek yoluma devam etmeye çalıştım. Ben aklımı dağıtmaya çalıştıkça her yol ona çıkıyordu ve bu beni delirtiyordu!

On dakika sonra, daha önce Cem ile birkaç kez daha gelmiş olduğumuz restorana varmıştık. Arabalarımızı park ettikten sonra birlikte içeri girdik. Girişteki görevli bizi boş masalardan birine yönlendirdi. Şansıma, denize bakan bir masa bulmuştuk. Gülümseyerek görevliye teşekkür ettim ve yerime oturdum. Cem de karşıma oturmuştu. Birkaç dakika sonra garsona sipariş verdik.

“Biraz daha iyi misin?”

“Evet, çok teşekkür ederim.”

“Neden?”

“Şu an evde olsam garip bir ruh hali içinde kendi kendimi yiyor olurdum.”

“Buket...” dedi sıkıntılı bir ifadeyle. “Neden Ömer’in döneceği haberiyle böyle bir ruh haline girdin?”

Bu soruyu iki gündür ben de kendime tekrar tekrar sormuş, ama karşılık alamamıştım. Ömer’den nefret ettiğimi sanıyordum. İnsan nefret ettiği adamı merak eder miydi? Etmezdi, etmemeliydi. Öyleyse ben neden merak ediyordum? Bilmiyordum işte. Bilmiyordum.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadım. Dalgın dalgın etrafımı izlemeye başlamıştım ki karşımda beliren adamla bir an hayal gördüğümü düşündüm. Ama... Ama hayal olamayacak kadar canlıydı bu adam! Birkaç kez gözümü kapayıp açtığımda onun tam karşımda durmuş bana baktığını fark ettim. Gözlerimiz buluştuğu anda soluğum kesildi. Bütün bedenim buz tuttu.

Hipnotize olmuş gibiydim, gözlerimi bir an olsun o ormanları andıran güzellikteki yeşil gözlerden ayıramıyordum. O da öylece durmuş bana bakıyordu. Çabucak kendini toparladı ve daha önce tanıştığım Onur adlı arkadaşıyla birlikte biraz uzağımızdaki masaya geçtiler. Ben hâlâ gözlerimi ondan ayıramamışken, o beni yok sayarak karşındaki adamla konuşuyordu. Yüzü gergindi. Beni görmek onu fazlasıyla germiş gibiydi. Oturuşu bile farklıydı; her zamanki rahat ve kendini beğenmiş duruşuyla değil de, her an kalkıp gitmeye hazırmış gibi oturuyordu.

“Buket, iyi misin sen?”

Cem’in sesiyle kendimi toparlamaya çalışarak gözlerimi zorla da olsa Ömer’in üzerinden çektim.

“O burada.”

“Kim?”

“Ömer.”

Gözleri bir anda salonu aramaya başlamıştı ve çok geçmeden aradığı kişiyi bulmuştu.

“Gazetelerde görüldüğünden daha havalı duruyor.”

İstemsizce kaşlarımı çattım. Ben burada heyecandan kalp krizi geçirecek durumdaydım, karşımdaki adamın rahatlığıysa afallamama neden oluyordu.

“Beni yok saydı.”

Gözlerini Ömer’den çekerek bana baktı. “Evet, sana bakmıyor... Ama normal olan bu değil mi zaten?”

“Nasıl yani?”

“Sonuçta siz ayrıldınız, Buket. Ne yapmasını bekliyorsun? Hiçbir şey olmamış gibi yanımıza gelmesini mi?”

Hiçbir şey olmamış gibi yanımıza gelmesini beklemiyordum ama yine de... Ne bileyim işte. Eski Ömer olsa şimdiye kadar çoktan tepeme dikilmiş bana hesap soruyor oluyordu. Şimdiyse beni görmemiş gibi davranarak arkadaşıyla sohbet ediyordu. Bu durum, nedensiz de olsa canımı yakmıştı.

“Buket.”

Cem’in seslenmesi ile düşüncelerimden sıyrılmaya çalışarak boş gözlerle ona baktım.

“Sen bu adamı kalbinden atabildiğine emin misin?”

“O benim kalbime hiçbir zaman girmedi!”

Cem’in dudakları alayla kıvrılmıştı. “Bu adam senin kalbine çoktan girmiş ve sen onu oradan bir türlü çıkaramıyorsun. Belki de çıkarmak istemiyorsun.”

“Bunu nereden çıkardın?”

“Seni iki yıldır tanıyorum. İki yıldır beraber dışarıya çıktığın tek erkek benim, değil mi?”

Doğru söylüyordu fakat yine de onaylamadım ama boş bir inkâra da kalkışmadım. Konuyu değiştirmek için, “Ben lavaboya gidiyorum,” diyerek hızla oturduğum yerden kalktım ve Ömer’e bakmamaya çalışarak kadınlar tuvaletine girdim. Neyse ki içerisi boştu. Derin bir soluk alarak

ellerimi fayansa dayadım ve aynadaki yansıma baktım. Yanaklarım kızarmış, yüzüm beyazlamıştı ve ellerim titriyordu!

Gözümü kısa bir an kapatarak her şeyi unutmaya çalışıyordum ki kadınlar tuvaletinin kapısı açıldı. O an gözlerimi hızla açtım ve camda Ömer'in yansımasını gördüm. Kapıyı kilitledi ve bana bakmaya başladı. Bir türlü cesaret edip ona doğru dönemiyordum. Yalnızca aynadaki yansımasından gözlerim onun yeşil gözlerinin eziyetine maruz kalıyordu.

Ne kadar süre öyle durduğumuzu bilmiyorum. Onun bana yaklaşması ile elimde olmadan hızla ona döndüm. Gözleri tehlikeli bir ormanı andırıyordu. Kendimi güçlü tutmaya çalışarak bir an bile gözlerimi onun yeşillerinden çekmedim. Aramızda az bir mesafe kalınca durdu. Siyah takım elbisesiyle her zamanki gibi karanlığı simgeliyordu. Hâlâ üç yıl önceki Ömer'di karşımdaki... Dış görünüşüyle, duruşuyla, bakışlarıyla...

Ona daha fazla bakamayacağımı anladığımda sesimin güçlü çıkmasına çalışarak konuşmaya başladım.

"Burası bayanlar için."

"Farkındayım."

Ses tonundaki o kendini beğenmişlik hâlâ yerli yerinde duruyordu. Bir zamanla beni sinir eden bu durum şimdi garip biçimde hoşuma gitmeye başlamıştı. Ne oluyordu bana böyle?

Aramızda çok az bir mesafe olduğu için onun erkeksi kokusu tüm hücrelerime işliyordu ve ben... Ben direncimi

yitirmeye başlamıştım. Kendime ne kadar itiraf etmek istemesem de özlemiştim! Ben, Ömer'i özlemiştim! Yaptıklarını asla unutmamıştım ve unutabileceğimi de sanmıyordum, ama Ömer'i özlemiştim. Kabullenmeyi hiç mi hiç istemesem de, Ömer ile başka koşullarda tanışmış olsaydık durum çok farklı olabilirdi. Bu *çok farklı* durum nasıl olurdu bilmiyordum ama şu an içinde bulunduğumuzdan farklı olurdu. Emin olduğum tek şey buydu.

"İyi misin?"

Sesinde sezdiğim şefkat canımı yakmıştı. Ömer'den alışık olmadığım bir ses tonuydu bu. O daha çok emreder ve küçümserdi.

"Kötü mü görünüyorum?"

Benim sorum üzerine sert çehresinde silik bir gülümseme belirmişti. Adeta gülerken canı yanıyormuş gibi bir ifade takınmıştı gözleri. Sanki gülümsemeyi unutmuş gibi.

"İyi görünüyorsun."

Gülümsedim. "Sen de öyle," diye yalan söyledim. Dış görünüş olarak fazlasıyla iyi görünüyordu, ama gözlerindeki o acı ifade bana ruhunun iyi olmadığını düşündürmüştü.

"Ailen nasıl?"

Bu soruyu gerçekten merak ettiği için mi soruyordu, yoksa konuşacak bir şey bulamadığı için mi bilemedim. Bu yüzden kısaca, "İyiler," demekle yetindim. Ona ailesini soracak değildim. Özellikle Meltem'in anlattıklarından sonra... Hoş, Ömer'in ailesiyle arasının bozulmasında doğrudan olmasa da dolaylı olarak benim de hatam vardı. Fakat ben üç yıl önce Ömer'in ailesine karşı tüm vicdan hesap-

laşmalarımı kapatmıştım. Nasıl ki onlar ben acı çekerken yalnızca izlemekle yetinmişlerdi, benden de daha fazlasını bekleyemezlerdi.

Kendimi toparlamaya çalışarak derin bir soluk aldım. Bayanlar tuvaletinde Ömer ile kilitliydim ve bu tam bir rezillikti. Birisi gördüğü takdirde ne hale düşeceğimizi tahmin bile edemiyordum. Kuruyan boğazımı yumuşatmak amacıyla hafifçe yutkundum. “Çıksak iyi olacak.”

Bir şey söylemeden eliyle kapıyı gösterdi. Her zamanki kendini beğenmiş, ukala tavrı üzerindeydi. Hani derlerdi ya can çıksa da huy çıkmaz diye... İşte bu kesinlikle Ömer için söylenmiş olmalıydı. Ne olursa olsun değişmezdi. Evet, kendini toparlamış gibi bir hali vardı ama o kendini beğenmişlik onda yeni olan bir şey değildi. Büyük olasılıkla daha çocukken bile bu havadaydı. O yüzden değişemezdi. Ya da insana içini okur gibi bakan yeşil gözleri... Asla değişmezdi. Her bakışında içimi titrettiği gerçeği de değişmemişti.

Tam bir aptal gibi olduğum yerde durup onu inceliyordum. Kendime çeki düzen vermem şarttı. Bir an önce buradan çıkmalıydım. Bu yüzden kendimi zorlayarak hızlı adımlarla yanından geçerek kapıya ulaşmaya çalışıyordum ki bir anda kolumdan tutarak beni çıkış kapısına yasladi. Elimde olmaksızın bir titrememe nöbeti bedenimi ele geçirmişti.

Bir eliyle iki elimi tutup başımın üzerinde sabitledi. Diğer eliyse belimi sımsıkı sararak kendi bedenine doğru çekmişti. Heyecan ve korku içinde birkaç saniye afallasam da hızla kendimi toparlamaya çalışarak, “Ne yaptığını sanıyorsun sen?” diye sordum. Ömer benim sorduğum soruyu

duymamış gibi yüzünü yüzüme biraz daha yaklaştırdı. Bir sır verecekmiş gibi bir ifadeyle, “Gözlerinde görüyorum,” diye fısıldadı.

“Ne? Neyi görüyorsun?”

“Senin de beni özlediğini.”

Yüzümün yanmasına engel olamamıştım. Onu özlediğim için mi, yoksa onun da beni özlemiş olduğunu öğrendiğim için mi böylesine heyecanlanmıştım bilmiyordum, ama kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

“Bırak beni!”

Titreyen bedenimin aksine, sesim güçlü çıkmıştı. Bunun için şükretmem gerekti. Zaten şu an yeterince zayıf görünüyordum, bir de titrek bir sesle bu zayıflığı perçinlemeyi istemezdim.

“Kokun...” dedi ve başını boynuma gömdü. Sanki beni duymuyormuş gibi bir hali vardı. Ne kadar süre o halde kaldığımızı bilmiyordum. Tüm dengem altüst olmuştu. Gözlerimi karşıdaki beyaz duvara kaydırdım. Bir şekilde aklımı toplamam gerekiyordu. Bu durum fazlasıyla yanıltı. Ömer ve ben yıllar önce ayrılmıştık. Üstelik evliliğimiz de normal evliliklerden fazlasıyla farklıydı. Ben kendi içimde bu durumların muhasebesini yaparken Ömer hafifçe başını kaldırdı ve tam şahdamarımın üzerine tüy hafifliğinde bir öpücük kondurdu.

“Kokunu özlemişim.”

“Ömer...”

Adını söylememle başını tamamen kaldırdı ve gözlerini gözlerime dikti. Yeşilin en güzel aynı zamanda da en acı-

masız tonunu almış olan o gözler adeta efsunlu gibi gözlerime, ruhuma işliyordu. Ve ben bu durum karşısında hiçbir şey yapamıyordum.

“Adımı söylemeni de özlemişim, Buket.”

Ne diyeceğimi bilemeden ona bakıyordum. Bir kadınlar tuvaletinde, eski kocamla beraber ve fazlasıyla yanlış anlaşılabilir bir durumdaydık. Üstelik, söylediği sözler yüzünden kalbim her geçen saniye daha hızlı atıyor ve bedenimin deli gibi titremesi de artıyordu. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, mantıklı düşünemez olmuştum.

Benim sessiz kalmam üzerine yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdı.

“Seni öpmek istiyorum.”

“Yapma!”

“Seni öpebilir miyim, Buket?”

Sinirden ve heyecandan kurumuş nefesimle, “Öpme desem bırakacak mısın?” diye sordum. Bu sorum üzerine o yakışıklı çehresinde şeytani bir gülümseme belirmişti. Bu gülümsemenin ne anlama geldiği fazlasıyla açıktı. İstemsizce kendimi geri çekmeye çalıştım fakat o çoktan yüzünü yüzüme tehlikeli derecede yaklaştırmıştı. Hafifçe yutkunarak gözlerimi kapattım. Her ne kadar kabul etmek istemesem de resmen kendimi Ömer’den gelecek olan öpücüğe hazırlar gibi bir haldeydim. Ben bu durumun verdiği utanç ve öfkeyle boğuşurken duyduğum kilit sesiyle hızla gözlerimi açtım. Ömer’in yüzü hâlâ fazlasıyla yakındı. Gözleri yeşilin daha koyu bir tonuna doğru kaymaya başlamıştı. Yüzü bir insanı rahatlıkla ürkütebilecek kadar sert görünüyordu.

Ellerimi serbest bıraktı ve benden birkaç adım uzaklaştı. “Seni yeniden görmek güzel...”

Hiçbir şey söylemeden bir süre yalnızca boş gözlerle ona baktım. Ne yapıyordu bu adam? Ya ben ne yapıyordum hâlâ burada? Birkaç kez kısa kısa soluyup hafifçe gülümsedim ve hızla kapıdan çıktım. Kalbim hâlâ yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Yanaklarım ise yanıyordu. Ömer’i görmek ruhen ve bedenen fazlasıyla tüketmişti beni.

Hiçbir şey düşünmemeye çalışarak içeri, Cem’in yanına gittim. Yerime geçmeyip doğrudan konuya girdim. “Benim gitmem gerekiyor.”

“Ne oluyor?”

Bedenim hâlâ titriyordu. Kalbimse biraz olsun normale dönmüş gibiydi. Kuvvetli bir soluk aldım. “Sonra görüşürüz, Cem.”

Cem’in bir şey söylemesini beklemeden hızlı adımlarla yürüdüm. Bir an önce buradan çıkmalıyım. Ömer’i şu an için yeniden görmeye hazır değildim. Üstelik kendimle yapmam gereken bir iç hesaplaşmam vardı. Kalbimin neden böyle deli gibi attığı sorusuna en kısa sürede bir yanıt bulmalıyım.

BÖLÜM 22

Kesilen Yollar

Gözlerimi Buket'in çıkıp gittiği kapıdan bir türlü ayıramıyordum. Onu özlediğimin farkındaydım, fakat bu özlemin burnumun direğini sızlatacak kadar güçlü, gözlerimin dolmasına neden olacak derecede kuvvetli olduğunu hiç düşünmemiştim. Onsuz geçen her günümde canımdan can gidiyordu adeta... Şimdi onu tekrar görmek... O güzel gözlerine tekrar bakmak... Bunların hepsi eşsiz bir manzarayı izleyerek insanın ruhuna ziyafet çekmesi gibiydi. Onun gözlerinde gördüğüm şeyle ruhuma düpedüz şölen vermiştim. Gözlerinde, öfke değil, heyecan ve özlem görmüştüm! Sıra kalbimdeydi... Kalbimdeki büyük şölen için biraz daha sabretmem gerekcekti yalnızca. Sabretmek fazlasıyla acı verici olsa da, Buket için her saniyesine değerdi. Bana baktığında o güzel ela gözlerinin içlerinin gülmesi için, değil bir süre sabretmek, bir ömür beklemeye dünden razıydım ben.

Beni karşısında ilk gördüğü anki tepkisini bir türlü aklımdan silemiyordum. Yüzünde garip bir ifade oluşmuştu. Heyecanını saklayamamıştı. Hatta belki abartıyordum ama biraz sevinç de görmüştüm o güzel çehresinde.

Düşünmeyi bırakarak tuvaletten çıktım. İçeriye girdiğimde, Cem'i Onur'un yanına oturmuş sohbet ederken buldum. Yanlarına gittiğimde Cem de ayağa kalkarak bana sarıldı.

"Hoş geldin, kardeşim."

"Hoş bulduk, Cem."

Gözüm istemsizce Buket'i aramıştı. Cem bizim masaya geldiğine göre, büyük olasılıkla Buket gitmişti. Cem de bunu düşündüğümü anlamış gibi, ben oturur oturmaz, "Buket az önce alelacele gitti," diye açıkladı. Yalnızca başımı sallamakla yetindim. Onu az önce fazlasıyla utandırmış ve aklını karıştırmıştım.

"Kıza ne yaptın?" diyen Onur'un sorusu üzerine bakışlarımı ona doğru çevirdim.

"Ne yapmışım?"

"Bilmem... Ben de sana soruyorum."

"Hiçbir şey."

"Belli..." dedi Onur gizlemediği bir alaycılıkla ve ekledi, "... yüzü hayalet görmüş gibiydi."

"Öyle mi?" diye sordum umursamazca. Tabii ki ben de Buket'in beni gördüğünde ne hale geldiğinin farkındaydım, ama bunu burada konuşacak da değildim.

"Ne yapacaksın, Ömer?"

Bakışlarımı Cem'e çevirdim. Bu zamana kadar bana çok yardımı olmuştu. Buket'ten uzak durabilmişsem bunun en önemli nedeni Cem'di. Adeta benim gölgem gibi Buket'in her zaman peşinde olmuş, onun hakkında önemli önemsiz her şeyden beni haberdar etmişti. Kısacası benim gözüm kulağım olmuştu.

“Kendimi affettireceğim.”

“Sence affedecek mi?”

Derin bir soluk aldım. Bu soruyu ben de kendime defalarca sormuştum. Affedecek miydi? Affetmezse ne yapacaktım? Her şeyi düşünmüştüm, her olasılığı hesaba katmıştım, ama yine de ondan uzak durmamın, ondan vazgeçmem gerekirse ne yapacağıma çözüm bulamamıştım. Karanlıktan yorulmuştum artık. Aydınlık istiyordum. Yıllardır kalbime doğan gece, yerini güneşe bıraksın istiyordum. Bu güneşi de bana ancak Buket’in getirebileceğini biliyordum.

“Affetmek zorunda.”

“Nasıl yani?”

Hafifçe gülümsedim. “Eğer o beni affetmezse kalbimi tamamen kaybedeceğim. Bu yüzden affetmek zorunda beni...”

Bir şey söylemedi. Yalnızca anladığını belirtircesine başını salladı. Zaten bir şey söylemesini de beklemiyordum. Böyle bir durumda söylenen her söz aslında iyi bir dilekten başka bir şey değildi. Bir işe yaramıyordu. Hem ben artık iyi dilekler duymak değil, gerçekleri yaşamak istiyordum.

“Ömer hakkında sana bir şey söyledi mi, Cem?” diye sordu Onur. Bu soruyu sormayı ben de çok istemiştım, ancak kendimi frenleyerek sormamıştım.

“Senin geleceğini söylemişti, tabii yaptıklarını unutmayacağını da ekledi.”

“Buket çok güçlü bir kadın,” dedi Onur sesindeki gizlemediği övgüyle. Cem de, “Çok güçlü ve zeki,” diye ekledi.

Karımın, daha doğrusu, eski karımın ne kadar zeki ve güçlü olduğunu geçen bu üç yılda çok daha iyi anlamıştım. Ancak bunun dile getirilmesinden hoşlanmamıştım. Bunu dile getiren kişiler en yakınlarım bile olsa!

Kalbim delicesine atıyordu. Bu nasıl bir şeydi? Onu gördüğümde kalbimin böyle atacağını hiç düşünmemiştim. Ya bu gözümde akan yaşlar neyin nesiydi? Allah'ım, ben bu kadar güçsüz müydüm? Ne yapmıştı bu adam bana böyle? Ben... Ben gerçekten kızgındım ona, ama kalbimde bir yerler acıyor, bir şeyler canımı yakıyordu. Ne olduğunu bilmiyordum, ama onu gördüğüm anda canım yanmıştı. Boynuna atlamamak için kendimi çok zor tutmuştum. Bunu itiraf etmek her ne kadar zor olsa da gerçek buydu. Ona duyduğum kızgınlık bitmişti. Onu gördüğüm anda bunu daha iyi anlamıştım... Yeşilin o en koyu tonuna sahip gözlerinde kaybolduğum anda çok iyi anlamıştım. Ben, ona yalnızca... kırgındım. Çok kırgın hem de.

Gözüm yatağın karşısında duran saate kayınca çoktan gecenin üçü olduğunu gördüm. Saatlerdir yatağa yatmış hem ağlıyor hem de düşünüyordum. Ama bir türlü çözüm bulamıyordum.

Uyuyamayacağımı anlayarak yataktan kalktım. Yatağın çaprazında duran makyaj masamın yanına giderek oturdum. Annemin bana bir ay önce verdiği resim orada duruyordu. Titreyen ellerimle resmi aldım. Ömer ile benim dü-

ğündeki bir resmimizdi. İkimizin de yüzleri asıktı. O kadar belliydi ki zorlama bir durum olduğu. Yine de babam dayanmamış, fotoğrafımızı çekmişti. İkimiz de farklı yerlere bakıyorduk. Bu resim bile bizim birbirimizden çok farklı olduğumuzun kanıtıydı. Biz Ömer’le farklı dünyalarda yaşıyorduk. Birbirimizde kapanması zor yaralar açmıştık. Bu yaralara ancak yine birbirimizin şifa olabilirdik. Bunu biliyordum, biliyordum bilmesine de... Korktuğum bir tek şey vardı: Gerçekten birbirimizin yaralarına şifa mı olacaktık, yoksa birbirimizde daha ağır yaralar mı açacaktık?

Uykusuz bir gecenin verdiği yorgunlukla kendimi zorlukla büroya atabilmişim. Bütün gece, toplansan en fazla üç saat uyumuş olmalıydım.

Büroya girdiğim anda ilk işim kendime demli bir çay doldurmak olmuştu. Masama geçerek üzerimdeki yorgunluk ve dalgınlığı biraz olsun atmak amacıyla çayımdan büyük bir yudum aldım. Ömer’in tekrar hayatıma girmesi bütün dengemi altüst etmişti. Bütün gece Ömer’i düşündüğüm yetmemiş gibi bir de şimdi düşünüyordum. Bir daha onunla bir araya gelme olasılığım da yoktu. Artık onu aklımdan çıkarmalıydım. Evet, ona maddi anlamda ciddi bir zarar vermiş olsam da, dün akşamki halinden durumunun fazlasıyla iyi olduğu açıkça belliydi. Kısacası yine farklı dünyalara ait olacaktık biz. Onunla karşılaşmam gibi bir olasılık yoktu.

“Yine nereye daldın?” diye soran Cem’in sesiyle kendi iç hesaplaşmama ara vermek zorunda kaldım. Çayımdan

büyük bir yudum daha alarak, “Günaydın,” dedim.

“Günaydın. Kahvaltı ettin mi?”

“Hayır.”

Tek kaşını kaldırdı, yüzünde gizlemediği bir imayla, “Açsın ve çay içiyorsun,” dedi. Normal şartlarda açken çay içmediğimi iyi bilirdi. Benim açken çay içiyor olmam için ya bir şeye çok canımın sıkılmış olması gerekirdi ya da uykusuz kalmam. Cem de bunu gayet iyi biliyordu. Onun imasını umursamayarak “Evet,” dedim.

“Sorun ne?”

“Sorun yok.”

“Beni mi kandırmaya çalışıyorsun, kendini mi?”

Umursamazca omuzlarımı silktim. “Kimseyi kandırma-ya çalışmıyorum.”

“Emin misin?”

“Fazlasıyla.”

Yüzünde ukala bir gülümseme belirmişti. Bu gülümseme sinirlerimi bozsa da umursamamaya çalışarak, “Böyle ayakta mı dikileceksin?” diye sordum. Geldiğinden beri karşımda ayakta duruyordu.

“Halletmem gereken bazı dava dosyaları var... Sonra otururuz.”

“Peki,” diyerek onun masasına geçmesini bekledim. Cem’in düşüncelerimi bu kadar iyi biliyor olması hoşuma gitmiyordu. Biz insanlar ne tuhafız. Her zaman bizi anlayan, dostluğuyla daima bizim yanımızda olan insanlar isteriz. Biz bir şeyi anlatmadan birinin gözümüzden okumasını, en derin yaralarımızı, kırgınlıklarımızı bilmesini isteriz.

Sonra da bu durum bizi rahatsız eder. Bir türlü memnun olamayız. Bunlar içimden geçerken, sanırım insanoğlu henüz memnuniyet sözcüğünü tam anlamıyla kavrayıp sindiremedi diye düşündüm.

Bunları bir kenara bırakmaya gayret ederek bütün ilgimi önümdeki dava dosyasına verdim. Dosyaya ne kadar uzun zamandır baktığımı bilemez haldeyken telefonum çaldı. Telefonun ekranında gördüğüm numara yüzünden kalbim ağzımda atmaya başlamıştı. Elim istemsizce kalbimin üzerine kaydı. Bu numarayı ezbere biliyordum. Nasıl olup da hafızamda yer ettiğini ise hiç bilmiyordum.

Şu an tam olarak ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Bu telefonu açıp açmamak konusunda en ufak bir fikrim dahi yoktu. Ben gözlerimi masanın üzerinde çalan telefondan ayıramadıkça telefon adeta daha yüksek sesle çalmaya başlamış gibiydi. Her saniye kulaklarımda çınlayan telefonun sesi biraz daha yükseliyormuş gibiydi. En sonunda dayanamayarak titreyen ellerimle telefonu açtım ve güçlükle kulağıma yanaştırdım.

“Açmanı beklemiyordum.”

Ömer’in neşeli ve samimi ses tonu ile bir şaşkınlık dalgasına daha tutuldum. Bu sefer kısa sürede bu dalganın etkilerini üzerimden atarak, olabildiğince soğuk bir sesle, “Anlamadım?” diye sordum.

“Telefonumu ilk arayışta açacağını düşünmüyordum.”

Bu durumdan kurtulmak amacıyla, “Senin aradığını bilmiyordum,” diye saçma sapan bir yalan söyledim ve o an onun kahkahaları kulaklarımı doldurdu. Bu kahkahalar

karşısında benim de yüzümde hafif bir gülümseme belirmişti. Ben... Ben bu adamın gülümsemesini dahi özlemiştim!

“Yalan söyleyemiyorsun.”

“Neden aradın?”

“Sesini duymak istedim.”

“Ömer...”

“Adım sadece senin dudaklarının arasından bu kadar anlamlı çıkıyor.”

“Ne yapmaya çalışıyorsun?”

Ömer’in ne yapmaya çalıştığını bir türlü anlamıyordum ve artık anlamak istiyordum. Yıllar geçmişti ve bir gece aniden karşıma çıkmıştı. Şimdi de resmen bana kur yapıyordu. Şaka gibiydi gerçekten. *Eski kocam bana kur yapıyor!* Tam bir rezillik...

“Seni kandırmaya.”

“Bu senin tarzın değil,” diye iğnelemekten kendimi alıkoynamadım.

“Anlamadım?”

“Sen beni kandırmak yerine daha çok emrederdin... Hatırlamıyor musun?”

Telefonun ucunda kısa bir sessizlik oldu. Daha sonra fazlasıyla sevimli bir ses tonuyla “Sen bizimle ilgili her şeyi hatırlıyorsun sanırım?” diye sordu. Ömer’in sesindeki sevimli ifade o kadar aklımı bulandırmıştı ki sorduğu sorudaki imayı ve tuzağı birkaç saniye sonra ancak fark edebilmişim.

“Biz diye bir şey mi vardı?”

“Yok muydu?”

Bilmiyordum. Bu sorunun yanıtını da, çoğu sorunun yanıtı gibi, ne yazık ki bilmiyordum. Aklım başka kalbim bambaşka karşılıklar veriyordu.

“Bunun bir önemi yok,” diye geçiştirmeye çalıştım.

“Gerçekten bir önemi yok mu?”

Sesindeki kederi hissetmiştim ve bu istemsizce kalbimin sıkışmasına neden olmuştu.

“Ne yapmaya çalışıyorsun, Ömer?”

“Hiç...”

Derin bir soluk aldım. Bu konuşma fazla uzamıştı ve uzadıkça saçma sapan yerlere gidiyordu. Bugün benim için fazlasıyla zor geçiyordu zaten, daha da zorlaştırmaya niyetim yoktu. O yüzden yapmam gereken şey bir an önce telefonu kapamaktı.

“Kapatmam gerekiyor.”

“Buket.”

“Ömer, lütfen...”

“Dinle beni.”

“Dinlemek istemiyorum.”

“Lütfen.”

Bir şey söylemedim. Onun ağzından çıkacak her kelime benim altüst olmaya hazır kalbimde ve aklımda fırtınalar oluşturunca. Bu yüzden onu dinlemek istememem.

Benim sessiz kalmam üzerine hafif bir soluk alarak devam etti.

“Akşam seni bir yere götürmek istiyorum.”

“Ne... Nereye?”

Kekelememe engel olamamıştım. Ömer ile ben nereye gidebilirdim ki?

“Geline göreceksin.”

“Geleceğimi nereden biliyorsun?”

“Bilmiyorum...” dedi ve yutkundu. “Sadece gelmeni istiyorum.”

Sesindeki samimiyet karşısında yıllarca ona karşı ördüğüm savunma duvarları erimeye başlamıştı. Bu nasıl bir şeydi? Artık ona kızgın olmayabilirdim, ama hâlâ kırgındım. Nasıl oluyordu da onunla ilgili şeyler karşısında böyle savunmasız hissediyordum? Yanlıştı bu. Hiçbir şey bu kadar kolay olmamalıydı. Yaşadıklarım kolay unutulacak ya da affedilecek şeyler değildi.

“Ben...” dedim ama bir türlü devamını getiremedim.

“Gelecek misin, Buket?”

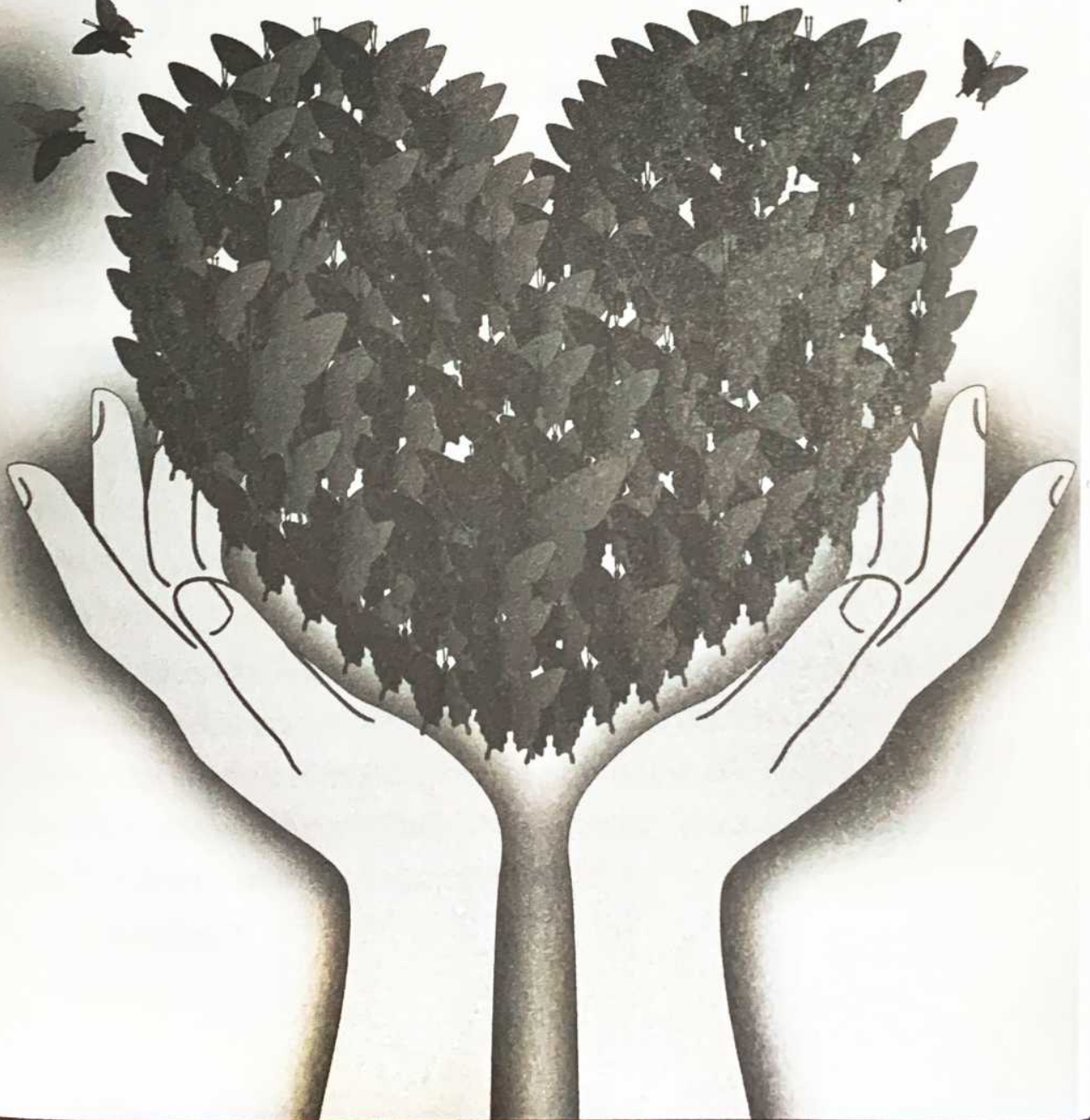
“Peki,” diyebildim sadece. Gitmek isteyip istemediğimden emin değildim, ama gelemem diyememiştım işte.

“Akşam seni almaya gelirim.”

Bir şey söylememi beklemeden telefonu kapamıştı. Daha nereye gideceğimizi bile bilmiyordum ama kalbime engel olamamıştım işte. Ömer’e güvenmekle hata mı ediyordum bilmiyordum, yalnızca kalbimle çıktığım savaşta yenik düşmüştüm.

BÖLÜM 23

Biz olabilmek...

Bir zamanlar kalbini kaybetmiş bir adam olarak görürdüm kendimi. Ama Buket hayatıma girdiği andan itibaren anladım ki, ben kalbini kaybetmiş bir adam değildim. Ben sadece kalbini kaybettiğini sanmayı tercih eden bir adamdım. Çünkü korkuyordum. Koskoca adam acıdan korkar mıydı? Korkuyordum işte. Kalbimin yine paramparça olmasından, sonra da bu parçaların hepsinin teker teker beni kesip kanatmasından korkuyordum. Bahar'ı kaybettiğimde canımdan can gitmişti. Ona ne kadar kızsam da içimdeki sevgi o kızgınlığı silip yok etmişti. Buket ise... Buket çok farklıydı. Onu kaybedersem canımdan can gitmekle kalmaz, ruhum da sonsuza kadar gözlerini yumardı. Artık emindim. Kara sevdaya tutulmuştum ben.

Koltuğumda hafifçe geri kayıp telefonumu pantolonumun cebinden çıkararak rehberine girdim. *Nefesim* diye kaydettiğim, sevdalı olduğum kadının numarasına basarak cihazı kulağıma yaklaştırdım. Birkaç saniye sonra onun bariz endişe dolu sesi kulaklarımı doldurdu.

“Efendim.”

“Geldim, aşağıda bekliyorum.”

“Geliyorum,” diyerek kapamıştı telefonu. Sesindeki titremeyi fark etmemek için sağır olmak gerekirdi. Fazlasıyla endişeli olduğu ortadaydı. Haklıydı da. Ona yaptıklarından sonra benden gelen her şeye tereddüt ve önyargıyla yaklaşması kadar normal bir şey olamazdı.

Telefonu tekrar cebime koyarak yanımdan akıp giden trafiği izlemeye başladım. Herkes bir yerlere koşturmaya, birilerine yetişmeye çalışıyordu. En iyisinden en kötüsüne kadar herkesin bir evi, bir bekleyeni vardı. Bu durumu bilmek bile insanın ruhuna iyi geliyordu. Bu dünyada ona değer veren insanların olması, onun yolunu gözleyen bir kişi ya da kişilerin varlığı bir insanın kendini değerli hissetmesi için fazlasıyla yeterli sebeplerdi. Peki ya ben? Ben kendimi değerli hissediyor muydum? Bilmiyordum. Ancak Buket’i geri kazandığımda bu sorunun yanıtı net olacaktı. O zaman buna vereceğim yanıt tekti: *Kendimi muhteşem hissediyor olacaktım.*

Arabanın kapısının açılması ile gözlerimi akıp giden araba selinden ayırıp yanıma oturan meleğe çevirdim. Yüzü biraz solgun gözüküyordu. Çok çalıştığını Cem’den öğrenmiştim. Neden bu kadar çok çalıştığını bilmiyordum. Her ay düzenli olarak bir hafta ailesinin yanına gidiyordu. Bunun dışında hiçbir sosyal aktivitesi yoktu.

“Hoş geldin.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Gidince göreceksin,” diyerek arabayı çalıştırdım. Son anda vazgeçmesini istemiyordum. Bu yüzden bir an önce yola çıkmamız gerekiyordu.

Bir süre yol aldıktan sonra, arabaya hâkim olan sessizlik fazlasıyla canımı sıkmaya başlamıştı. Radyoyu açarak biraz olsun bu sağır edici sessizlikten kurtulmaya çalıştım. Açtığım anda çalmaya başlayan şarkı adeta kalbimden kopup dile gelmek için mücadele eden sözcükleri ortaya döküyordu.

*“Öldüm dediğim anda nefesim oldun,
Kalbimi peşinden bilinmezlere sürükledin,
Yüreğime sevda tohumlarını ektin,
Kalbim ve nefesim oldun.”*

Son satırı istemsizce mırıldandım. “Kalbim ve nefesim oldun...”

O an bakışlarım Buket’in koyulaşmış elaları ile karşılaştı. Ela gözleri garip bir parıltı ile gözlerime bakıyordu. Adeta içimi eritebilecek bir güzellikteydi gözleri.

“Kalbinin Bahar ile yok olduğunu sanıyordum.”

Açık bir küçümseme ile söylediği bu sözlerin normal şartlarda beni müthiş kızdırması gerekirdi. Oysa şimdi yalnızca kötü hissetmeme neden oluyordu. Ben, bir zamanlar karım olan kadına bunları söylemiştim. Hatta daha kötülerini de söylemiş ve kötü şeyler yapmıştım. Bunların hiçbirinin özrü ya da bağışlanması olamazdı, ama yine de ben bağışlanmayı diliyordum. Buket’in kalbinde müebbet mahkûm olmaya dayanamazdım, onu bu nefretten sıyrıp ikimizi de kurtarmak istiyordum.

“Ben de öyle sanıyordum.”

“Fikrini değiştiren ne oldu?”

Bunu merak ettiği için mi, yoksa öylesine mi sorduğunu

bilmiyordum. Ama yine de kalbimden geçeni şeffaf biçimde dile getirecektim. Onun için belki hiçbir önemi olmayacaktı ama benim için fazlasıyla önemliydi. Çünkü kalbimde ne var ne yoksa ortaya dökecektim.

Limana gelmemizle arabayı uygun bir yere park ettim ve benden hâlâ yanıt bekleyen kadına çevirdim bakışlarımı.

“Bu sorunun yanıtını az sonra vermek istiyorum.”

Hiçbir şey söylemeden başıyla onaylamakla yetindi. Bir şey söylemeden arabadan indim. Onun da inmesiyle bizi bekleyen tekneye bindik. Güverteye çıkarak bizim için önceden hazırlanmış masaya oturmasını bekledikten sonra, kaptana hareket etmesi için işaret verdim ve tam karşısına oturdum. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

“Bu ne şimdi?”

“Seninle konuşmak istiyorum.”

“Neden tekne?”

“Bilmem... Hani filmlerde romantik adamlar güzel kadınlara hoş sürprizler yaparlar ya kandırmak için, ben de şansımı deneyeyim dedim.”

“Romantik adam?” diye sordu sesinde hafif bir alayla. İstemsizce gülümsedim. “Romantik bir adam değilim.”

“Güzel kadın?”

Derin bir nefes aldım. “Nefes kesen güzellikte bir kadın şu anda tam karşımda oturuyor.”

Benim bu sözlerimin ardından yanaklarındaki kızarmayı görmemle kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı.

“Hoş sürprizler?”

Tek kaşımı kaldırarak, yüzümde ukala bir gülümsemey-

le, "Hoş olduğunu düşünüyorum," diye yanıtladım.

"Peki, beni kandırmak mı amacın?"

"Hayır."

"Öyleyse?"

"Amacım kalbini kandırmak!"

Bu sözüm karşısında yüzünde öyle değişik bir ifade oluşmuştu ki bir türlü anlamlandıramamıştım. Öfke ya da mutsuzluk değildi. Çok farklı bir şey belirmişti.

"Kalbi olmayan bir adamın benim kalbimle ne gibi bir işi olabilir?"

Ah, bu kadın! Çok zekiydi. Nereden vuracağını iyi biliyordu. Her zaman ki gibi... Boş konuşan kadınlardan değildi. Sessizdi, sakindi, ama konuştuğunda ağzını değil zekâsını konuşturuyordu. İşte bu yüzden *nefesim* olmuştu ya.

"Dönüp dolaşıp arabadaki sorunun yanıtına geliyoruz."

"Öyle mi? Hiç farkında değilim."

Dudaklarımın hafif bir alayla kıvrılmasına engel olamadım. "Tabii, eminim öyledir."

Karşılık vermeden gözlerini denize çevirdi. Solgun çehresiyle bile göz kamaştırıyordu. Bir kadın bu kadar güzel olmamalıydı!

Derin bir soluk aldım. Masadaki bardağa biraz su dökerek büyük bir yudum içtim. Kendimi ergen âşıklar gibi hissediyordum. Dilim damağım kurumuştı. Heyecandan ellerim uyuşmaya başlamıştı.

"Buket... Sen benim hayatıma her şey bitti dediğim anda girdin. Kalbim ve gözlerim kör olmuş haldeydi. Sen, önce gözlerimi açtın... Sonra kalbimi... Bir zamanlar yok olduğu-

nu düşündüğüm kalbimin, sadece bir et parçası olmadığını gösterdin. Buket... Kalbime sevdanı ektin..."

Onun bir şey söylemesine fırsat vermeden ceketimin cebinden siyah kutuyu çıkardım ve içini açtım. "Yüreğime yüreğinle eş olur musun?"

Sözlerim karşısında yalnızca soğuk soğuk bakmakla yetindi. Bir süre o soğuk bakışlarını elimdeki yüzükte tuttuktan sonra, gözleri gözlerimi buldu. Kızgın gibiydi. Kızgınlıktan başka duygular da vardı o gözlerde. Ancak şu an en baskın olanı görebiliyordum. Şu an Buket'in içinde hüküm süren kızgınlık ve öfkeyi görebiliyordum sadece.

"Bu sefer ki kazancın ne?"

"Kalbim."

"Ya benim kalbim?"

Elimdeki yüzüğü masaya bırakarak sandalyeme rahatça yaslandım. Ona yalan söylemeyecektim. "Ben bencil bir adamım, güzelim."

"Doğru..."

"Bunu bilmen çok hoş..."

"Bencil olduğunu mu?"

"Hayır, önünde sonunda benim olacağını."

Dudakları alayla kıvrılmıştı. Küçük çehresinde hoş ve fazlasıyla alay kokan bir gülümseme belirmişti. Umursamaz bir ses tonuyla, "Öyle bir niyetim yok," dedi.

"Zorlanmayı seviyorsun yani."

"Hayır, senden uzakta kalmayı seviyorum."

"O halde neden geldin bu akşam?"

Sorumu duyunca bir an ne diyeceğini bilemeyip bakakaldı. Birkaç saniyede kendini hızla toparlayarak, “Çok fazla ısrar ettin...” diye boş da olsa bir açıklama girişiminde bulundu.

“İlginç.”

“Ne?”

“Hem benden uzak kalmayı seviyorsun hem de benim ısrarlarıma kayıtsız kalamıyorsun.”

Sözlerimin sonunda yanakları kızarmıştı. Bedeninde yine o titremenin başladığı görülüyordu. İşte yine bedeni korku ve heyecanla titrerken, gözlerini bir an bile gözlerimden çekmiyordu. Beni ona çeken de buydu. Buket herkes gibi değildi. Alışıl gelmiş olmaması beni bu derece dağıtıyordu. O gözleri ruhuma işliyor, kalbimi bilmediğim diyarlara sürgün ediyordu.

“Amacın ne?”

“Gerçeği görmeni sağlıyorum.”

“Gerçek ne?”

“Gerçek bizim birbirimize ait olduğumuz, Buket!”

“Bu...” dedi ve küçümser bir ifadeyle bana bakmayı sürdürdü. “Bu senin gerçeğin, Ömer Atay... Benim gerçeğimde sana yer yok.”

Bu sözler canımı yakıyordu fakat onsuz olmak daha fazla canımı yakıyordu. Yanımda olduğu sürece tüm bu nefret söylemlerine katlanabilirdim. Bir daha ondan uzak durmam imkânsızdı, duramazdım.

“Yetmedi mi, Buket?”

“Ne yetmedi mi?”

“Yıllardır birbirimizden uzak kalmamız? İçindeki nefret ateşinin soğuması için geçen zaman... Yetmedi mi?”

Bir süre bir şey söylemeden gözlerime bakmayı sürdürdü. Sanki sorduğum soruları kendi iç dünyasında yanıtlıyor gibi bir hali vardı. Sonra kendini toparlayarak, “Yetmedi...” diye fısıldadı. Bir şey söylemeden sandalyemi ona yaklaştırdım. Bir elimle güzel ve fazlasıyla yorgun görünen çehresini okşamaya başladım. Elimin altında hissettiğim yumuşacık ten içimin arzuyla ürpermesine neden oluyordu. Çok özlemiştim ben bu kadını! Deli gibi özlemiştim! Her gece rüyamda Buket’i görüyordum. Onu öptüğümü, sabaha kadar ona sarıldığımı... Sonra uyanıyordum ve kendimi boş ve fazlasıyla soğuk bir yatakta buluyordum. Sarıldığım Buket değil, boşluk oluyordu. Öptüğüm dudaklar onun yumuşacık dudakları değil, yine kocaman bir boşluk oluyordu.

“Tenine dokunmayı özlemişim.”

“Ömer, bırak...” diyerek yüzünü elimden kurtarmaya çalıştı ama izin vermeden yanağını sımsıkı kavradım. Ona biraz daha yaklaşıp, cennetten gelme olarak tanımladığım kokusunun içime işlemesine izin verdim.

“Bırakmam...”

“Ömer...”

“Bırakmam Buket, bırakamam.”

“Bıraktın daha önce...” dedi ve yutkundu. “Yine yapabilirsin.”

“Ben seni hiçbir zaman bırakmadım.”

Gözleri dolmuştu. Güzel çehresinde acı çektiğini gösteren bir ifade belirmişti. Onun da en az benim kadar acı

çektığının farkındaydım ve artık ikimizin de bu acılarının son bulması için elimden geleni yapacaktım. Buket belki yapacaklarım için bana yine kızacaktı, benden kaçmaya çalışacaktı ama onu bir daha asla bırakamazdım. Onsuz olamazdım artık.

“Bıraktın...” diye fısıldadı kederli bir ses tonuyla. Üzgündü fakat neden üzgün olduğunu anlayamamıştım. Onu bıraktığım için miydi bu üzgün hali? Bu kederli ses, bu yüzden miydi? Ama gitmemi o istemişti. Benden uzaklaşan oydu. İçindeki nefretin soğuması için gitmesi gereken de ben olmuşum fakat şimdi dönmüştüm işte. Her şeye yeni baştan ve daha iyi bir başlangıç yapmak için geri gelmiştim. Birlikte bir hayat kurabilmemiz için, ikinci şansımız için gelmiştim.

“Geldim...”

“Çok geç.”

“Hayır, hiçbir şey için geç değil.”

Gözünden akan bir damla yaşı elimle sildim ve yüzümü biraz daha onun yüzüne yaklaştırdım.

“Bir daha canımı yakmana izin veremem.”

“Canını yakmayacağım.”

“Canımı o kadar çok yaktın ki...”

“Yaktım... Biliyorum, çok yaktım canını... Geçmiş için yapabileceğim bir şey de yok. Oysa gelecek için her şey bizim elimizde... Bırak mutlu olalım.”

Bakışlarını gözlerimden denize çevirmişti. Düşünüyordu. Ne düşündüğünü bilmiyordum... Deli gibi ne düşündüğünü merak etsem de, tekrar gözlerini gözlerime çevir-

mesini sabırla bekledim. İçinde yaşadığı hesaplaşmanın bir süre sonra sona ereceğini biliyordum. Birkaç dakika sonra gözleri tekrar gözlerimi buldu. O gözlere baktığımda gördüğüm acı soluğumu kesse de, kendimi güçlü tutmaya devam ettim. Buket'in karşısında parçalanamazdım. Aksi-ne şu an benim parçalanmam değil, Buket'in parçalarını toparlamam gerekiyordu.

“Ömer, yıllar geçti...”

“Biliyorum.”

“Ben hâlâ o günleri unutamadım. Hayatımı bir anda zindana çevirdin. Ailemden kopardın beni... Huzurlu limanımdan çekip aldın ve hiç bilmediğim karmakarışık bir dünyaya sürükledin peşinde.”

Sesi suçlayıcıydı. Bekliyordum böyle bir suçlama zaten. Söylediklerinde sonuna kadar haklıydı. Onu mahvetmişim ben, ama onun uğurunda mahvolmuştum da...

“Şimdi...” dedi ve kederle gülümsedi. “Benden boşanarak her şeyini kaybettiğini öğrendim.”

Bir şey söylemeden devam etmesini bekledim. Bakışları hafif bir alayla tekne de dolaştıktan sonra tekrar bana baktı.

“Fakat görüyorum ki kayıplarını çabuk toparlamışsın.”

Bu suçlama fazlaydı işte! Bu kadarı gerçekten fazlaydı. O miras olayı hakkında söyleyeceği her şeyde haklı olabilirdi ama benim kendi alın terimle kazandığım paranın tek kuruşundan bile böyle alaycı bir ifadeyle söz edemezdi.

“Alın terimle kazandım ben bunları, Buket.”

Hafif bir kahkaha attı. “Alın teri? Sırtında yük mü taşıdın? İnşaatlarda mı çalıştın? Hangi alın terinden bahsediyorsun, Ömer Atay?”

“Alın teri, sırtta yük taşımakla ya da beden gücüyle iş yapmakla mı oluyor sadece? Ben binlerce insanın hakkını koruyarak, koskocaman şirketleri ve yine bu bünyede bulunan çalışanları idare ederek kazanç sağlıyorum.”

“Yani?”

“Buket... Bana olan öfkeni bu şekilde çıkarma.”

“Nasıl çıkarmamı önerirsin?”

“Ah, kadın! Sen beni delirteceksin.”

“İşte o zaman ödeşiriz!”

“Ödeşmek mi istiyorsun?”

“Evet!”

“Biz seninle ancak nasıl ödeşebiliriz, biliyor musun, Buket?”

Bir şey söylemedi. Gözlerindeki merak biraz olsun iyi gelmişti bana. Beni hiç umursamamasındansa, onun merakını çekmek daha iyiydi.

Buket’in elini alarak kalbimin üzerine getirdim. “Senin kalbin de bir gün benim kalbim gibi atarsa ödeşebiliriz.”

“Senin kalbin nasıl atıyor ki?”

“Hissetmiyor musun?”

“Ben...”

“Kalbim sana taparcasına atıyor, kadın!”

Eli hâlâ kalbimin üzerindeydi. Ne diyeceğini bilemez halde bana bakmayı sürdürüyordu. O kadar güzeldi ki her geçen saniye aklımdan geçeni yapmamak için daha fazla zorlanır olmuştum. Artık sabrımın son noktasındaydım ki onun elinde olmadan dudaklarını yalaması ile sabrım ta-

mamen sona erdi. Yıllardır hasret kaldığım o dudakları dudaklarımın esareti altına aldım. Tıpkı çölde su bulmuş gibi kana kana içtim dudaklarının tadını. Yılların susuzluğunu gidermek için uzun uzun öptüm onları. Ne ona yaşattığım acıları geri alabilirdim ne de geçen yılları... Bir tek geleceğimizi verebilirdim, o kadar. Biraz eksik, biraz yaralı... Ama tümüyle *biz* olan bir gelecek... Çünkü biz, sadece bize ait olan bir gelecekte var olabiliydik. Ve ben, *biz* olabilmemiz için elimden ne geliyorsa yapmaya kararlıydım.

BÖLÜM 24

Kalbin Sıfası

Bu adam Ömer miydi? Dudakları dudaklarımda olan? İnanamıyordum. Öpüşü bile yabancı geliyordu. Ömer beni hiçbir zaman böyle nazık öpmemişti ki. Bu adam... Bu ten... Bana çok yabancı geliyordu. Kendimi güçlkle toplayarak geri çekildim. Gözlerine baktığımda yeşilin en koyu tonunu almış olduğunu gördüm. İstemsizce yutkunarak, “Sen... Sen çok yabancısın,” diye fısıldadım.

“Benim Buket, Ömer.”

Olumsuz anlamda başımı salladım. “Benim tanıdığım Ömer bu değil.”

Sert çehresinde silik bir gülümseme belirmişti. Bu gülümseme istemsizce kalbimin acımasına sebep oldu.

“Gerçek Ömer ile tanışacaksın artık, Buket.”

“Ya tanışmak istemiyorsam?”

“Tanışmak istemiyor olsan bu soruyu sormazdın.”

Söylediğinin gerçekliği karşısında ister istemez bozulmuştum. Ömer’in beni bu kadar iyi tanıyor olması beni hem şaşırtıyor hem de elimde olmaksızın mutlu ediyordu.

Bizimki yıkık dökük bir evlilikti. Daha da önemlisi böyle bir evlilikten sonra hâlâ sağlam durmak çok zordu.

“Çok yaralandım ben.”

“Bizim evliliğimiz...” dedi ve derin bir soluk aldı. “Yaralayanın bile fazlasıyla yaralandığı bir evlilikti.”

“Gerçekten yaralayan da yaralandı mı yaraladığı kadar?”

Bunu delicesine merak ediyordum. Benim canımdan can giderken, onun da aynı şekilde mi acı çektiğini bilmem gerekiyordu. Neden bilmek istediğimi bilmiyordum, ama bilmem gerekiyordu işte. Öğrenmeliydim.

“Belli olmuyor mu?”

“Seni çözemiyorum, Ömer.”

“Çözmen için buradayım, Buket.”

Umursamazca omuzlarımı silktim. “Çözmek istemiyorum.”

“Belki ben çözülmek istiyorum.”

Gülümsememe engel olamadım. Bu adam en dipteyken bile özgüveninden bir şey eksilmiyordu.

“Ömer... Benim bu akşam buraya gelmem bile bir hatayken, bir de seni çözmem hatalarıma hata eklemekten başka bir işe yaramaz.”

“Neden bu önyargı, Buket?”

“Önyargı mı? Neler yaşadığımı unutmadım ben! Beni nasıl küçümsediğini unutmadım. Bana seni asla Bahar gibi sevmeyeceğim dediğini de unutmadım!”

Bahar’ı bu konuşmaya niye kattım bilmiyordum, ama sanırım içimde kalmış bir şeydi bu. Onun bana bu sözleri söylediği akşam içimde oluşmuş garip sızının bugünkü dı-

şavurumuydu. Onun bu söylediğini umursamadığımı söylesem de, şimdi görüyordum ki fazlasıyla umursamışım. Neden umursadığımı hâlâ bilmiyordum.

“Hatalıyım...”

“*Hatalıyım...* İyiymiş! Yap, söyle, kır sonra hatalıyım deyip köşeye çekil.”

“Buket.”

Oturduğum yerden ayağa kalkarak, “Ömer, biz kaybettik! Sen benim hayatımı çaldığın gün, bizim *biz* olabilme olasılığımızı yok ettin!”

Ömer de ayağa kalktı ve “Buket, otur,” dedi. Ama onu umursamayarak, “Söyle, kıyıya dönelim,” dedim.

Kolumdan tutarak beni kendine doğru çekti ve sımsıkı sarıldı. Ne yapacağımı bilemez halde onun kolları arasında sıkışıp kalmıştım.

“Ömer...”

“Sus.”

“Bırak.”

“Bırakamam... Sen benim kaderime yıllar önce yazılmışsın. Şimdi seni bırakmamı bekleme.”

Yüzümde aalycı bir gülümseme oluştu. “Ne zamandan beri çok eskiden verilmiş saçma sapan bir sözü kader olarak algılamaya başladın?”

“Buket, sözlerin keskin bir bıçak gibi, farkında mısın?”

“Öyle mi gerçekten?”

“Buket!”

Kendimi onun kollarından ayırmaya çalışarak, “Bırak

beni!” diye bağırdım ama o bırakmak yerine ellerini belime sararak yüzüme baktı.

“Asi kadını!”

“Ben senin *kadın*ın falan değilim, Allah’ın cezası.”

Yüzünde sevimli bir gülümseme belirmişti. Benim kalbimi yerinden oynatacak kadar da çapkındı bu gülümse. “Kadınımsın sen benim... Gelecekte de çocuklarımın annesi...”

Bir an öylece kalakalmıştım. *Çocuklarım* sözcüğü beni buradan alıp başka bir âleme götürmüştü. İrkilerek kendime gelmeye çalıştım.

“Ömer benim hayatımda sana yer yok.”

“Kızgınsın.”

“Kızgınım.”

“Geçecek... Unutturacağım sana kızgınlıklarını.”

“Kızgınlık geçer, Ömer... Sadece kızgın olsam geçerdi, ama ben kırgınım da. Kalbim kırgın sana.”

“Kalbini öpsem geçmez mi kırgınlığın?”

Geçmezdi, geçemezdi. Bu, bedeninin herhangi bir yerinin yaralanması değildi. Öpeyim geçsin diyerek azımsanacak bir yara hiç değildi. Bu benim ruhumun ve kalbimin iflasının göstergesi olan bir yaraydı. Bu benim gözyaşlarımla kaplanmış bir yaraydı.

“Geçmez.”

Ellerini belimden çekerek benden birkaç adım uzaklaştı. Onun uzaklaşması ile birlikte ruhumu saran üşümeye engel olamadım. Nasıl bir şeydi bu? O yanımdayken ateşler içinde yanıyordum, o benden birkaç adım bile uzaklaştığında

soğuk yeller esiyordu ruhumda. Ne yapmıştı bu adam bana böyle?

“Gitmek istiyorum.”

Sadece başını sallamakla yetindikten sonra, “Kaptan karaya,” diye bağırdı ve benden uzaklaşarak güvertede dolaşmaya başladı. En uç kısma geldiğinde, ellerini pantolonun ceplerine sokup bana arkası dönük halde durdu. O an içim biraz daha acıdı. Gözlerimin dolmasına engel olamadım. Kalbim yaralı haliyle ona gidip sarılmak isterken, ruhumdu beni durduran. Durmam da gerekiyordu. Olması gereken buydu. Biz, Ömer ile ne yazık ki farklı hayatlardan gelen insanlardık. Ailelerimiz, yaşamlarımız, düşüncelerimiz... Her şey farklıydı. Bu kadar farklılığın arasında *biz* olamazdık.

“Buket.”

“Evet.”

“Yanıma gelir misin? Lütfen.”

Bir süre öylece olduğum yerde dursam da, sonra kendime yenik düşerek yanına yürüdüm. Tam yanına geldiğimde durup ona baktım. O bana bakmıyordu. Gözleri uzak bir noktada sabitlenmişti.

“Deniz karanlık.”

“Gece çünkü.”

Verdiğim yanıt üzerine bakışlarını bana doğru çevirdi.

“Benim kalbim de karanlık, Buket... Sen gittiğin günden beri ben geceyi yaşıyorum.”

“Hatan ne biliyor musun, Ömer?”

“Ne?”

“Karanlığa mahkûm ettiğin birinden aydınlığı dilenmen!”

“O karanlığı aydınlığa çevirmeme izin ver.”

“İzin istemek için geç kalmadın mı?”

Derin bir soluk aldı. Sakinleşmeye çalışır gibi bir hali vardı. Onu zorladığım besbelliydi, ama o da beni zorlamıştı. Hem de fazlasıyla.

Bir anda kollarımdan tutarak hafifçe sarstı beni. “Sabrımı mı deniyorsun, kadın?”

“Belki de...”

“Ben sabırsız bir adamım!”

Hafifçe gülümsedim. “Sabretmeyi öğren o halde.”

“Sabrımın sonunda bana gelecek misin?”

“Ömer, neden bu ısrar?”

Akşamdan beri aklıma takılan sorulardan biri de buydu. Ömer’in bu kadar ısrar etmesi bana bir türlü mantıklı gelmiyordu. Sonuçta istemeyerek evlenmiştik biz ve şimdi fazlasıyla farklı davranıyordu. Ben... Ben bu durumu anlamakta güçlük çekiyordum.

“Buket...” dedi kederli bir ses tonuyla. “Benim sana ihtiyacım var... Kalbimin şifası bir tek sensin.”

“Ya benim kalbimin şifası?”

“İzin ver bana...” dedi ve derin bir soluk alarak, “İzin ver ki tüm yaralarını geçireyim...” diye ekledi.

Gözlerinde gördüğüm istek ve samimiyet kalbimde ağırlaştırmadığım şeyler olmasına neden olmuştu. Ömer’i tanıdığım zamandan beri ilk defa o kuytu bir ormanı resmeden yeşilleri bu kadar masum bakıyordu. Her şeyden uzak, her şeyden arınmış halde bakıyordu o gözler bana.

Ömer bana bu kadar saf bakarken, elimde olmadan,

“Korkuyorum,” diye itiraf ettim. Korkuyordum. Tekrar aynı acıları yaşayabilecek olmam beni korkutuyordu. Ömer’i affedememek beni çok korkutuyordu. Ona karşı kalbimde tam olarak ne var, gönlüm ne durumda bilmiyordum ve bu yüzden de korkuyordum. Daha ben Ömer’in hayatımdaki yerini kesinleştirememişken, ona bir yanıt vermem büyük bir hata olurdu. Artık hata yapmak istemiyordum.

Ellerini kollarımdan çekerek yüzümü kavradı. “Ben de korkuyorum... Seni tekrar kırmaktan, tekrar benim yüzümden incinmenden delicesine korkuyorum.”

Bu sözler karşısında yanaklarımı ateş basmıştı. Kalbim ise normal ritminde atmayı bırakalı çok olmuştu.

“Bir daha toparlanmaya gücüm yok.”

“Benim de yok... O yüzden birlikte toparlanıp, iyileşeceğiz, Buket.”

“Ya daha çok yaralanırsak? Toparlanacağız derken paramparça olursak?”

“Sana yaralanmayız diyemem, paramparça olamayız da diyemem... Sana sadece seni incitmemek için elimden geleni yapacağımı söyleyebilirim.”

Ne söyleyeceğimi bilemeyecek bir haldeydim. O bana bu kadar yakinken mantıklı düşünmem de her saniye daha çok zorlaşıyordu. Aklım fazlasıyla bulanmıştı. Ömer’in yıllar sonra üzerimde böyle bir etkisinin olacağını hiç düşünmemiştim.

Benim sessiz kalmam üzerine biraz daha yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdı. “İzin ver bana...”

“Ben... Bilmiyorum.”

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Yanlış yapmaktan korkuyordum ve şu anda zihnim allak bullaktı.

“Yalnızca bir şans, Buket... Sana her şeyin güzel olacağını gösterebileceğim bir şans.”

Bir şans... Beynimde yankılanıp duran iki kelime... Ömrüm boyunca, şu yaşma kadar risk almadan yaşamış biriydim ben. Ömer’le olduğum dönemlerdeyse kendi normal halimden ödün vermem gerekmişti. Şimdi yine Ömer için ödün vermem gerekiyordu ve ben bilemiyordum.

“Lütfen, güzelim...”

“Bile bile ateşe yürü diyorsun bana.”

“Hayır, ben seni mutluluğa davet ediyorum.”

“Ya ateş?”

“Ateş yok... Artık sadece mutluluk var.”

“Sadece mutluluk...”

“Evet, benimle var mısın?”

İstemsizce başımı sallamıştım. O an içimi kaplayan huzur ile gülümsedim. Onun da yüzünde çapkın bir gülümseme belirmişti. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı ve dudaklarıyla dudaklarımı esir aldı.

BÖLÜM 25

Savaş

Hayatın bir oyun olduğunu son iki haftadır daha net anlamıştım. Bazen acımasız, bazense fazlasıyla tatlıydı. Şu zamana kadar genellikle acımasız yönleriyle baş etmeye çalışsam da, şu son iki haftadır hayatın tatlı yönlerini de yaşamaya, tatmaya başlamıştım.

Ömer... Ölesiye nefret ettiğim adam... Varlığında canım yanarken, yokluğunda üşüdüğüm adam... Onsuz olmak, onunla olmaktan daha çok canımı yaktığı için Ömer ile kendime bir şans daha vermiştim. Bu şans bizi nerelere götürecekti bilmiyordum ama artık iyi şeylerin olmasını diliyordum.

Kırgındım ona. Yaptığı hiçbir şeyi unutmamıştım ve kolay kolay unutabileceğimi de sanmıyordum. Unutmak istiyordum. Yaşadığım acıları, kızgınlıkları... Hepsini unutmak istiyordum. Onun da acı çektiğini biliyordum çünkü. Gözlerine baktığım anda o acıyı tüm kalbimle hissediyordum.

Çalan telefonumla düşüncelerimden sıyrılarak masanın üzerindeki telefonuma uzandım. Arayanın Ömer olduğunu

gördüğümde ise kalbimde ani bir hızlanma meydana gelmişti. Birkaç derin soluk alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım ve telefonu açtım.

“Buket.”

“Efendim.”

“Ne yapıyorsun?”

Ne yapıyordum? Ömer’i ve yaşadıklarımızı düşünüyordum fakat bunu ona söyleyecek değildim.

“Çalışıyorum... Sen?”

“Seni düşünüyordum.”

Sesindeki ton içimi ürpertmişti. İstemsizce, “Öyle mi?” diye sordum.

“Öyle. Senin de beni düşünmeni tercih ederdim.”

Hafifçe gülümseyerek, “Kim bilir, belki bir gün...” dedim.

“O günü sabırsızlıkla bekliyorum, güzelim.”

Güzelim... Basit bir kelime olsa da Ömer’in ağzından çıktığı için, bana göre dünyanın en değerli kelimelerinden biriydi.

Benim sessiz kalmam üzerine konuşmaya devam etti.

“Akşam benimsin.”

“Anlamadım?”

“Akşam sana yemek yapacağım.”

“Ciddi misin?”

“Evet.”

“İnanmıyorum.”

“Neden?”

“Koskoca Ömer Atay yemek yapacak... Kulağa pek inandırıcı gelmiyor doğrusu.”

Telefonun diğer ucundan kahkahaları yankılandı. Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamamıştım.

“Sözlerim çok hoşuna gitti galiba?”

“Beni bu kadar gözünde büyütüyorsun ya, baylıyorum Buket...”

“Büyük değil misin?”

“Hayır...” dedi ve derin bir soluk aldı. “Söz konusu sen olunca küçük bir çocuğum ben... Sana muhtaç, sana hasret, sana bağımlı...”

“Şu sözlerin yok mu?”

“Hepsi kalbimden geçenler, güzelim.”

“Senin kalbin bu aralar fazla dile geliyor sanki...”

“Dile gelmesine sebep olana sormak gerek.”

Bir kez daha anlamıştım ki ben bu adama yetişemeyecektim. Her zaman hazırcevaplığı ile beni mağlup edeceği besbelliydi.

“Pes ediyorum, Ömer... Senin hazırcevaplığın ile yarışmam ben.”

“Bunu anlaman çok hoş... Akşam seni alırım, kapatmam gerek şimdi.”

“Peki, görüşürüz.”

“Görüşürüz,” diyerek telefonu kapatmıştı. Ömer’in sayesinde son iki haftadır kendi arabama neredeyse binemez olmuştum. Bu sabah da beni o bırakmıştı, tıpkı diğer sabahlar gibi.

“Yüzünde güller açıyor,” diyen Cem’in sesiyle yan tarafındaki masaya doğru çevirdim bakışlarımı. Gülümsemedi saklama gereği duymadan, “Evet,” dedim.

“Hayırdır?”

“Hayır sanırım... Ömer ile yeniden deniyoruz.”

“Onun farkındayım. İnanır mısın, o adamın sana bu kadar iyi geleceğini bilseydim, barışmanız için elimden geleni yapardım daha önce.”

Ömer’in bana bu kadar iyi geleceğini ben de düşünmemiştim. Ondan aldığım yaralardan sonra böyle bir şey bekleyemez olmuştum zaten. Fakat o beni yanıltmıştı ve Cem’in de söylediği gibi fazlasıyla iyi gelmişti bana. İnkâr edilemeyecek kadar iyi.

Buket’i bürodan aldığımdan beri, yani yaklaşık on dakikadır arabada fazlasıyla rahatsızlık verici bir sessizlik vardı. Buket yorgun gibi görüldüğü için ilk başlarda üzerine gitmek istemesem de, bu sessizlik elimde olmadan canımı sıkmaya başlamıştı. En sonunda dayanamayarak, “Günün nasıldı?” diye sordum. Sorum birkaç saniye yanıtsız kalsa da, daha sonra bakışlarını yoldan ayırmadan, “İdare eder,” diye mırıldandı.

“Bir şey mi oldu?”

“Sayılır.”

Onun bu kısa ve belirsiz karşılıkları beni her saniye biraz daha çileden çıkartıyordu. Olabildiğince sakin olmaya çalışarak “Ne oldu?” diye sordum.

“Bugünkü davayla ilgili...”

“Ne davası bu?”

“Kaçırılma, tecavüz, tehdit, darp... Kısacası ne ararsan var.”

“Kaç yaşında?”

“On altı daha...” diye fısıldadı Buket. Sesindeki üzgün ton canımı sıkıyordu. Buket’i hiçbir şeyin üzmesini, hiçbir şeyin canını sıkmasını istemiyordum. Ne garipti değil mi? Oysaki bir zamanlar onu en çok kanatan, kıran benken şimdi onu her şeyden korumaya çalışıyordum.

“Olay tam olarak ne?”

“İrem bir sene önce Internet’ten tanıştığı bu adamla üç dört ay yazışmış. Daha sonra aynı ilde oldukları için yüz yüze görüşmeye başlamışlar. İki ay önce de birlikte kaçmışlar, ama kaçtıktan bir gün sonra kızın aklı başına gelmiş. Eve dönmek istediğini söylediğinde, o hayvan herif kızı tecavüz etmiş, dövmüş. Bu bir hafta boyunca tekrarlamış. Kız adamın evde olmadığı bir an komşulardan yardım isteyerek kurtulmuş... Şimdi de tehditler alıyor.”

“Adam içeride, değil mi?”

“İçeride.”

“Peki tehdit?”

“Tehditler adamın ailesinden geliyor, daha doğrusu o öyle iddia ediyor.”

“Bu adam kaç yaşında?”

“Yirmi beş.”

Böyle bir durumda insan söyleyecek söz bulamıyordu. Ne diyebilirdim ki? On altı yaşında bir çocuğa kızmalı mıy-

dım? Yoksa o aşâğılık hayvana küfür mü etmeliydim? Gerçi bunların hiçbirisi geçmişî geri getiremeyecekti. O çocuğun kalbinde ve ruhunda çoktan büyük yaralar açılmıştı. Bir ömür o yaralarla yaşayacak ve hatta bu yüzden onu yargılayanlar bile olacaktı. İnsanlar bu kadar da acımasızdı.

“Kızın ailesi ne durumda?”

“Kızın babası konuşmuyormuş kızıyla. Annesi ile geldiler bana. Görsen Ömer, pırıl pırıl bir genç kız... Her yerinde morluklar var. Daha çocuk o...”

Arabayı yolun kenarına çekerek durdurdum ve koltuğun izin verdiği kadarıyla Buket’e doğru eğilerek çenesinden tuttum. Onu kendime doğru çevirdiğimde gözünden akan yaşlarla karşılaşmak benim için sürpriz olmamıştı. Buket de buna benzer bir travma yaşamıştı ve o kızı şu an çok iyi anladığının farkındaydım.

“İyi misin?”

“Değilim... Aklım almıyor... Koskoca adam küçücük bir kızıdan ne ister, Ömer? Ne bekliyor ki ondan? Çocuk o daha ya, çocuk! Annesinin yanında titriyordu. Yüzüme bile bakmadı... Ve yarın öbür gün, o pislikten kurtulduğunda bile insanlar o kızı yargılamaya devam edecek. En acısı da bu işte... Toplum o hayvanı yadırgamazken, bu mağdur kızı yadırgayıp dışlayacak.”

Buket’in söyledikleri benim düşüncelerimle birebir örtüşüyordu. Ne yazık ki toplum fazlasıyla acımasızdı bu konularda. Keşke insanlar o acımasızlıklarını bu pisiği yapanlara karşı kullansalardı, her şey belki biraz daha iyi olabilirdi.

“Ağlama, yeter...”

“Elimde değil... O kızın halini görseydin, Ömer...”

“Güzelim... Ne yazık ki geçmiş için elimizden gelen hiçbir şey yok.”

Ağzından kaçan bir hıçkırıkla daha fazla dayanamayarak onu kendime çektim ve sımsıkı sarıldım. Kalbi güzeldi benim sevdiğim kadının. Fazlasıyla güzel. Benim hak etmeyeceğim kadar güzeldi belki, ama ben bencil bir adamdım. Bu güzel kalbi hak etmediğimi bildiğim halde ölesiye istiyordum ve uğruna her şeyden, kendimden bile vazgeçebilirdim.

Araba bir evin önünde durduğunda kendimi yeni yeni toparlamaya başlamıştım. Bu konular hassas konulardı ve benim hassasiyetim de ne yazık ki biraz daha fazlaydı. Bugün o kıza her baktığımda onun acısını kalbimde hissetmiştim. Yüreğim sızlamıştı.

“Geldik.”

Ömer’in sesiyle kendimi toparlamaya çalıştım ve arabadan indim. Geldiğimiz yer bahçeli, iki katlı bir evdi. Gayet kibar ve hoş görünüyordu. O eski yalının şatafatı yanında fazlasıyla sönük kalıyordu fakat benim ruhuma tam olarak işliyordu.

Benim evi incelediğimi fark etmiş olacak ki açıklama girişiminde bulundu.

“Burayı bir yıl önce bizim için aldım.”

“Biz?”

“Evet. Bu eve ancak seninle yakışırım.”

“Biz bir yıl önce görüşmüyorduk.”

Bir şey söylemeden yanıma geldi ve elimden tutarak beni bahçeye doğru çekti. Ay ışığı ve sokak lambalarının aydınlattığı kadarıyla etrafa göz gezdirmeye çalışıyordum.

“Ben yalnızca bir süre seni bekledim, Buket. Senden hiçbir zaman vazgeçmedim, vazgeçmem de.”

Bir şey söylemedim. Benden vazgeçmediğini şu son zamanlarda yaptıklarından görebiliyordum. Ne kadar çok uğraştığını... Neler yaptığını ve yapabileceğini...

Eliyle yandaki evi göstererek, “Bak, burası Gökhan’ın evi... Gökhan benim üniversiteden arkadaşım. Karşıdaki Ahmet’in evi ve onun bir ev arkasında da Ayaz’ın evi var,” diye açıklamada bulundu. Saydığı isimler hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Ayaz ve Ahmet de mi üniversiteden arkadaşın?”

“Evet.”

“Bahsetmemiştin hiç.”

“Bahsetmediğim çok şey var... Fakat hepsinin bir zamanı var.”

“O zaman ne zaman gelecek?”

Sert çehresinde çapkın bir gülümseme belirmişti. “Bu da senin sınavın olsun... Nasıl seni beklemek benim sınavımsa, sen de bununla sınan.”

“Savaş açıyorsun, farkında mısın?”

“Hayır, güzelim, yanıyorsun. Ben yenileceğim savaşa girmem.”

Hafifçe gülümsedim. “Bana yenileceğini kabul ediyorsun yani?”

Olumsuz anlamda başını sallayarak, “Sana karşı savaşamayacağımı kabul ediyorum sadece...” diye fısıldadı ve belimden tutarak kendine çekti. Yüzünün yarısı gölgede kalıyordu fakat bu halde bile fazlasıyla yakışıklı duruyordu. Bir kadının aklını başından alabilecek kadar yakışıklı... O güzel yeşilleri ise birer zümrüt gibi parlıyordu.

“Biliyor musun?” diye sordu boğuk bir sesle. Sesi ve bakışları ile tüm bedenimi bir titreme almıştı. Kuruyan dudaklarımı zorlukla kıpırdatarak, “Neyi?” diye sorusuna soruyla karşılık verdim.

“Çok güzel olduğunu... Fazla güzel olduğunu... Seni gören her gözden kıskanabileceğim kadar güzel olduğunu...”

“Ömer...”

“Sus... Sus ki bu deli divane adam kalbini sana açsın tamamen.”

Sustum. Hipnotize olmuş gibi sadece onun ağzından çıkacak sözlere odaklandım.

“Aklımı başımdan aldın, kadın... Onunla da yetinmedin, geldin yüreğimi fethettin.”

“Ben...”

“Sen benim *iyi ki* dediğimsin... Sen benim *hayat* dediğimsin... Aşkına ömrümü adadığımsın...”

Bu sözlere verebileceğim bir karşılık yoktu. Bu yüzden kalbimden geçeni yaparak dudaklarımı onun dudaklarına hafiften sürttüm ve o an dudaklarım dudakları tarafından esir alındı. İşte nefes aldığım dudaklar bunlardı benim.

Bana yaşamak için güç veren ten Ömer'di. Ah, Ömer... Asıl deli divane bendim... Asıl yangınlarda olan, bilinmezlerde can çekişen bendim. Kalbi de, aklı da senin elinde tutsak bir kadını ben.

BÖLÜM 26

Kalbi Güzel

Bu evi aldığım zaman aklımda yalnızca Buket vardı ve şu an eve girmemizle bir kez daha anlamıştım ki bu eve ondan başkası yakışmazdı.

Elinden tutarak onu salona doğru çektim. Ev olabildiğince az ve sade eşyalarla doluydu. Bunun sebebi ise her şeyin Buket'in isteklerine göre değişecek olmasıydı.

Gözlerimi yanımdaki kadının gözlerine sabitleyerek "Evine hoş geldin," dedim. Yüzündeki şaşkın ve utangaç ifade her geçen saniye daha çok artıyordu ve ben onu solumsuz bırakana kadar öpmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Ömer, beni şaşırtıyorsun."

"Neden?"

"Bu son olanlar senden beklemediğim davranışlar."

"Sen beni tanımıyorsun, Buket."

Güzel yüzündeki biçimli kaşları hafifçe çatılmıştı. Böyle bir ithamda bulunmam anlaşılan onu pek memnun etmemişti. Fakat ben doğruyu söylüyordum. Buket daha beni tanımıyordu. O sadece bir zamanlar yaralı olan bir adamı

tanıyordu. Onun kalbini yok sayarak yaşadığı bir hayatı biliyordu. Asıl Ömer'den kesinlikle habersizdi. Onun kalbiyle yaşadığı bir hayata ancak şimdiden sonra dâhil olacaktı.

“Seni tanımama hiçbir zaman izin vermedin.”

Sesinde hafif bir küskünlük vardı. Yüzümde beliren alaycı gülümsemeye engel olamadım. Hanımefendi sanırım bir zamanlar bana batırmak için çıkardığı dikenlerini unutmuş gibiydi.

“Tanımak gibi bir isteğin var mıydı?”

Bir an düşünür gibi boş duvara baktıktan sonra tekrar bakışlarını bana doğru çevirdi. “Hayır, o Ömer’i tanımak gibi bir isteğim yoktu.”

“Güzel... O halde sıfırdan başlayabiliriz.”

“Nasıl yani?”

“Hiç başlamamış gibi... Her şeye yeniden başlayacağız. Tıpkı bir bebeğe yürümeyi öğretir gibi sana beni sevmeyi öğreteceğim, Buket.”

“Seni seveceğimden bu kadar eminsin yani, öyle mi?”

Derin bir soluk aldım. Fazlasıyla hassas bir yerden vurmuştu.

“Gözlerine baktığımda bunu görebiliyorum, Buket...”

“Gözlerimin bu kadar anlamlı baktığını bilmiyordum.”

“Gözlerin beni şair edecek kadar anlamlı bakıyor, güzelim...”

Narin çehresinde zarif bir gülümseme belirmişti. Yanaklarındaki kızarıklığın artmasıyla onu rahat bırakmaya karar vermiştim.

“Gel hadi, mutfağa geçelim.”

Bir şey söylemeden peşimden mutfağa gelmişti. Bugün Buket'e kendi ellerimle yemek yapacak olmam, kendimi fazlasıyla mutlu hissetmeme neden oluyordu. Yıllardır içimde aradığım ama bir türlü bulamadığım yaşama sevincini veriyordu.

Buket'i oturması için sandalyeye yönlendirirken bir yandan da buzdolabından etleri çıkarmıştım. Daha önceden kuşbaşı doğratmış olduğum etleri bir kaba boşalttım. Dolaptan çıkardığım domatesi, biberi de küçük küçük keserek ayrı bir kaba boşalttıktan sonra en sevmediğim şey olan soğan doğrama işini de kısa sürede hallederek daha önceden hazırlamış olduğum özel sosumun içine etleri bıraktım. Ben bunları yaparken Buket'in soluk almadan beni izlemekte olduğunun farkındaydım. Bu durum fazlasıyla hoşuma gitmişti. Onun hipnotize olmuş gibi, gözleriyle beni takip etmesi ve yüzündeki şaşkın ifade kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu.

Tavaya yağı ve etleri koyduktan bir süre sonra domates, biber ve soğanı da koyarak kapağı kapattım. Ellerimi mutlak tezgâhına yaslayarak Buket'e döndüğümde onun hâlâ fazlasıyla şaşkın bir halde bana baktığını gördüm.

"İyi misin?"

"Asıl sen iyi misin, Ömer?"

"Fazlasıyla iyi ve mutluyum."

"İnanamıyorum..." diye fısıldadı. Onun şaşkınlığını böyle dile getirmesi giderek daha fazla hoşuma gidiyordu. Ona yaklaşıp yanındaki sandalyeye oturdum.

"İnanamadığın ne?"

“Senin gibi bir adamın az önce yaptıkları... Üstelik benim için yaptın.”

“Benim gibi bir adam.. Nasıl bir adam yani?”

Güzel çehresinde utangaç bir gülümseme belirmişti. Bu gülümsemesi bile kalbimin ritmini değiştirmeye yeterken, bu kadın bir ömür yanımda olursa kalbimin ne hallere düşeceğini tahmin edemiyordum.

“Güzel adam...”

O an kahkahama engel olamadım. “Bir erkeğe güzel diyerek iltifat ediliyor muydu?”

“Ömer!”

“Efendim, güzelim.”

“Ben güzel derken kalbi güzel adam demek istedim.”

“Yani artık kalbim olduğuna inanıyorsun?”

“Eh, hâlâ şüphelerim yok değil.”

Kaşlarımın çatılmasına engel olamamıştım. Kalbimin varlığından şüphe duymaması gerekirdi. Çünkü son zamanlarda kalbimi ona fazlasıyla açmıştım ve açmaya da devam edecektim.

Buket’in elini ellerimin arasına alarak, “Gerçekten hâlâ şüphen var mı?” diye sordum. Vereceği yanıt benim için fazlasıyla önemliydi.

“Hayır, artık eminim bir kalbin olduğundan.”

“Peki, o kalbin sultanı olduğundan da emin misin?”

“Aslında...” dedi ve derin bir soluk aldı. Bundan sonra gelecek sözcüklerin pek hoşuma gitmeyeceği gibi bir his belirmişti içimde. “Bu konudan pek emin değilim.”

“Neden?”

“Biz... Ömer, çok kötü başladık biz. Senin bana ilk zamanlar söylediğin bir söz hâlâ aklımda ve silemiyorum.”

Hangi sözden bahsettiğini gayet iyi biliyordum. Geçmişteki bir anlık öfkemin kurbanı olmaktaydım şu an. Sessiz kalarak devam etmesini bekledim.

“Seni asla Bahar gibi sevmeyeceğim demiştin.”

“Evet, dedim.”

Benim onaylamam üzerine gözleri dolmuştu. Bunu bana belli etmemeye çalışarak, “Sen Bahar’ı nasıl sevdin ki?” diye sordu.

Önceden Bahar’ı değil hatırlamak, adı anıldığında bile canım çok acıyordu. Şimdi ise hiçbir şey hissetmemek tuhaftı. İnsanoğlu demek ki her acıyı, her özlemi bir süre sonra kalbinden silip atabiliyordu. Hiçbir zaman asla *‘Bir daha böyle sevemem!’* dememek gerekiyordu. Bu konuda bana en büyük dersi Buket vermişti. *Bahar ve Buket...* İkisi de hayatımda çok önemli yerlerde duran kadınlardı. Birinin gidişi hayatımı cehenneme çevirirken, diğerinin gelişi bana yeniden hayat vermişti.

“Ben Bahar’ı tüm kalbimle sevdim... Onsuz zaman zor geçiyordu. Onun yokluğu canımı yakıyordu ama onsuz da yaşayabildim. Fakat... Buket, ben seni sadece kalbimle değil... Kalbim, ruhum, bedenim... Her hücremle seviyorum... Sen benim hayatımsın. Ben sensiz soluk alırken bile canım yanıyor...”

Buket’in yüzümde hissettiğim eliyle duraklayarak ona baktım. Gözünden akan yaşlar karşısında çaresiz kalmak canımı yakıyordu.

“Ağlama...”

“Sen de ağlama, Ömer.”

İlk başta ne dediğini anlayamamıştım, ama sonradan yanağımdaki ıslaklık sayesinde gözümden akan yaşı fark ettim.

“Şimdi... Şimdi eminim artık, Ömer Atay... Sevginden... Senden.”

“Seni seviyorum, Buket... Kalbim dağlanırcasına âşığım sana!”

BÖLÜM 27

*Kahrında Hoş,
Lütfün da Hoş...*

Mutlu olmak da, mutsuz olmak da insanın kendi elindeydi. Ben mutlu olmayı seçmiştim. Bu yüzden Ömer'i affetmeye çalışıyordum. Onun pişmanlığını kendi kalbimde hissediyordum. Affettim diyemiyordum, ama affetmek için çabalıyordum. Kırgınlıklarımın geçmesini, yaralarımın tamamen iyileşmesini bekliyordum. Bunlar haliyle zaman alacaktı. Ömer de bunu gayet iyi biliyordu.

Telefonumun çalmasıyla kendimi toparlayarak arayana baktım. Meltem'in aradığını görünce içimde oluşan mutluluğa ve heyecana engel olamamıştım. Sakin kalmaya çalışarak telefonu açtım.

"Buket, canım."

"Efendim," diyebildim heyecanımı gizleyemediğim bir sesle.

"Nasılsın? Ne yapıyorsun?"

"Çalışıyorum, iyiyim... Sen nasılsın?"

"Ben harikayım sayenizde."

"Anlamadım?"

“Ömer ile barışmışsınız.”

Ömer ile yeniden denediğimizi ailesinin bildiğini bilmiyordum ve bu konu hakkında konuşmaktan da olabildiğince kaçmışım. Ailesi hakkında konuşmak, hatta ailesini düşünmek bana geçmişi hatırlatıyordu ve ben kesinlikle geçmişi hatırlamak istemiyordum.

“Buket orada mısın?”

“E-Evet.”

“Sen bana kendin söylemezsen, sonra böyle kekelersin işte.”

“Ömer mi söyledi?”

“Bu sabah bütün aile kahvaltıda buluştuk ve Ömer o zaman açıkladı.”

“Ne?” diye bağırmama engel olamamıştım. Meltem’in bütün aile derken kastettiklerinin içinde Ömer’in anne ve babası da olamazdı, değil mi?

“Canım, iyi misin sen?”

“İyiyim ben. Siz kim kimdiniz?”

“Mehmet, ben, annem, babam, İdil ve Ömer işte...”

“Herkes biliyor yani.”

“Bilmememizi mi istiyordun?” diye sordu küskün bir sesle Meltem. Bilmemelerini değil ama biraz daha zamanı olduğunu düşünüyordum.

“Hayır, sadece biraz daha sonra olabilirdi.”

“Buket, gerçekten anlamıyorum seni.”

“Meltem, seninle alakalı bir şey değil bu.”

“Ne peki?”

“Sadece geçmişte yaşananları hatırlamak beni korkutuyor.”

“Geçmişini unut artık.”

“Ömer’in anne ve babasını affedemiyorum.”

“Kimse senden onları affetmeni beklemiyor.”

“Biliyorum...”

“Tepkilerini sormayacak mısın?”

“Tahmin edebiliyorum.”

Belki de beni korkutan, rahatsız eden onların vereceği tepkiydi.

“Hiçbir şey söylemediler.”

“Ciddi misin?”

“Evet.”

Bu beklemediğim bir tepkiydi. Aslında tam olarak ne beklediğimi de bilmiyordum fakat geçmişini düşününce sadece sessiz kalmaları beni fazlasıyla şaşırtmıştı.

“Anladım.”

“Buket, her şey geçmişte kaldı.”

Her şeyin geçmişte kalması için benim tamamen iyileşmem şarttı. Kalbimdeki, ruhumdaki kırgınlıkların giderilmesi gerekiyordu. Ancak o zaman her şey geçmişte kalabilirdi.

“Geçmişte kalması benim unuttuğum anlamına gelmiyor.”

Telefonun diğer ucundan bıkkın bir iç çekme sesi gelmişti. Meltem gibi sabırlı bir kadını bile delirtmiştim sonunda.

“Çok inatçısın.”

“Hayır, sadece çok kırgınım.”

“Ömer geçirecek senin kırgınlıklarını, Buket.”

Meltem’in sesindeki umut, kalbimde umut tohumlarının yeşermesine neden olmuştu. Ben de bunu istiyordum. Ömer’in yaralarımın merhem olmasını istiyordum. Paramparça ettiği kalbimi sarıp sarmalamasını bekliyordum.

“İnşallah,” diyebildim yalnızca.

“Akşam seni bize bekliyorum, Buket. Ömer alacak seni.”

“Rahatsızlık vermek istemem, Meltem.”

“Saçmalama! Sen benim kız kardeşim gibisin, kendi evine geliyorsun.”

Meltem’i işte tam olarak bana şu an hissettirdikleri yüzünden seviyordum. Bana her zaman değerli ve iyi hissettiriyordu. Bu ender bulunan bir şeydi. Ne yazık ki dünyadaki her insanın kalbi Meltem’in kalbi kadar güzel değildi. Bir zamanlar benim yeşil gözlüm de onlardan biriydi. Fakat bugün... Bugün her şey çok farklıydı. Onun muhteşem bir orman manzarasını andıran gözleri kendimi fazlasıyla değerli ve iyi hissetmemi sağlıyordu. Hatta bazen... bazen öyle bir bakıyordu ki kendimi bu dünyanın en güzel kadını gibi hissediyordum.

Bir süre daha Meltem ile sohbet ettikten sonra kapattık. Ancak ben bir türlü aklımı işlerime veremiyordum. Aklımda yanıtını bilmediğim bir sürü deli soru fink atıyordu. En sonunda pes ederek Ömer’e mesaj attım.

“Savaş açmışsın bana.”

Mesajı gönder tuşuna bastığımda ellerimin titremesiy-

le tam bir liseli kız durumunda bulmuştum kendimi. Tabii telefonu bırakmamam da liseli kız durumunda devam ettiğimi gösteriyordu.

Birkaç dakika geçmeden beklediğim yanıt gelmişti. Ancak kalbim o kadar hızlı atmaya başlamıştı ki güçlükle açabildim mesajı.

“Sana söylemiştim... Kaybedeceğim bir savaşa asla girmem!”

Yalancı! Girmişti işte. Ailesine benden habersiz tekrar görüştüğümüzü anlattığı için bana büyük bir savaş açmıştı. Gardını alan bir savaşçı edasıyla mesajımı yazmaya başladım.

“Bizi ailene söylediğin anda, sen kaybedeceğin savaşa bile isteye girdin, Ömer Atay.”

Mesajı gönderdiğimde heyecanla yanıtının gelmesini bekledim. Ama bir türlü yazmıyordu. Saniyelerin bana birer dakika gibi geldiği on dakikanın ardından, pes edip telefonu elimden bıraktım ve kendimi işime odaklamaya çalıştım. Aklım Ömer'deyken nasıl kendimi işime vereceğim konusunda ise hiçbir fikrim yoktu.

Biraz olsun aklımı toparlamak adına derin bir soluk alırken karşımda Ömer'i görmemle o soluk boğazımda takılı kaldı.

Siyah takım elbisesi içinde fazlasıyla güçlü ve görkemli duruyordu. Hatta fazlasıyla erişilmez bir havası vardı. O kadar uzaktı ki bana... Ama gözleri gözlerimi bulduğunda, tüm uzaklıklar sıfırlanmış ve bana benden daha yakın biri haline gelmişti.

O bana doğru yavaş adımlarla gelirken ben hâlâ kol-

tuğumda oturuyordum, gözlerimi bir an bile onun gözle-
rinden çekememiştim. En sonunda aramızdaki mesafeyi
kapattı ve iki elini de masama yaslayarak hafifçe yüzünü
yüzüme doğru eğdi.

“Savaş sonrası gardiyanım sen mi olacaksın?”

Sesindeki tını ensemden ayakucuma kadar titrememe
neden olmuştu. Bu adam benim aklımı başımdan alacak-
tı! Hatta çoktan almaya başlamıştı ve benim elimden gelen
hiçbir şey yoktu.

Boğazımda takılı kalan o soluğu güçlükle dudaklarımın
arasından bırakarak adeta fısıldarcasına, “Savaştan sağ çı-
kabileceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye sor-
dum. Sorduğum soruyla sert çehresinde çapkın bir gülümse-
me belirmişti. O böyle gülmemeliydi! Gülmemesi gerekirdi!
Yoksa bu genç yaşımda hem kalbimden hem de kendimden
olacaktım.

“Seni tanıyorum çünkü.”

“Alakas ne?”

“Alakas...” dedi ve çok hafif bir soluk alarak, “Kalbi güzel
sevdiğimin, kalbini dinleyeceğini biliyorum.”

“Kalbim ne diyormuş?”

Bu sorum karşısında yüzündeki çapkın gülümseme yok
olarak yerini fazlasıyla ciddi bir ifadeye bırakmıştı.

“Ne mi diyor?”

“Evet.”

“Kalbin beni sevdiğini söylüyor.”

Kalbim nankördü! Böyle bir şeyi daha kendine itiraf ede-
memişken Ömer’e belli etmesi nankörlükten başka bir şey
değildi. Ama tabii ki kabul edecek değildim.

“Kalbimden geçen ağzımdan dile gelmeden emin olma bence.”

“Ah, Buket! Israrla anlamayacaksın, değil mi?”

“Neyi?”

“Böylesine önemli ve muhteşem duygular tıpkı değerli ve eşi benzeri olmayan mücevherlere benzer. Önemli olan dile getirilmesi değildir. Sen zaten gördüğün anda anlar, hissedersin.”

Ben Ömer’i gördüğüm anda pek çok şey hissediyordum fakat bir türlü bunları adlandıramamıştım. Adlandırmak istiyor muydum? Yanıt hem evet hem de hayırdı. Adlandırdığım takdirde karşılaşacağım sonuç beni korkutuyordu. Belki de bu korku aptal bir histeriden başka bir şey değildi ama elimde de değildi. Ben çok yaralanmıştım. Nasıl bir çocuk düşe kalka yürümeyi öğrenecekse ben de o şekilde Ömer’i öğrenecek ve tanıyacaktım. Tek bir farkla: Yürümeyi öğrenmeye çalışan çocuk düştüğünde sadece dizi kanardı fakat ben düşersem... Ben düşersem, kırgınlıklarla dolu olan yüreğim kanardı. Üstelik bu sefer toparlanma gibi bir şansım da olmazdı.

“Seni bu kadar düşündüren ne?”

Ömer’in meraklı ve gergin çıkan ses tonuyla kendimi toparlamaya çalışarak, “Hiç,” diye geçiştirmeye çalıştım. Korkularımdan ona bahsedip bahsetmeme konusunda pek emin olduğum söylenemezdi. Aslında birçok şeyden emin değildim. Emin olduğum tek şey bu adamın o güzel yeşil gözlerini bir ömür benden başka hiçbir kadının sahiplenmesine izin vermeyecek olduğumdu!

Fark ettiğim gerçekte duraksamama engel olamadım. Ben bu adamı sahiplenmiştim. Benim demiştim... Ne ara onu bu kadar kendimden saymıştım ki ben?

"Buket, söyle."

"Anlamadım?"

"İçinde yaptığın hesaplaşmayı bana da söyle, sana yardım edeyim."

"Bu..." diyebilirdim ve hafif bir soluk alarak, "Yardımla halledilecek bir konu değil."

"Çaresizsin diyorsun yani..." diye fısıldadı küskün bir sesle. Yüzümde ve sesimde gizlemediğim bir ciddiyetle, "Hayır, çaresizim diyorum," dedim.

"Çare olmak istiyorum, Buket."

"Çare olman için yanımdasın."

"Yanımda olmaktan ziyade, kalbinde olmayı daha fazla tercih ettiğimi söylemeliyim."

Yanaklarımın yanmasına engel olamamıştım. Ömer... Her daim aklımı, mantığımı yok etmeyi çok iyi biliyordu. Kendimi toparlamaya çalışarak, "Neden gelmiştin?" diye sordum. Benim ciddileşmem üzerine o da doğrularak ellerini siyah kumaş pantolonun ceplerine soktu ve "Seni almaya," dedi. Kulaklarım Ömer'in ne dediğiyle ilgilenirken, gözlerim onun gözlerinin tesirinden bir türlü çıkamıyordu. Efsane gibi gözleri... Sanki ona her baktığımda yaşadığımı hissediyordum.

Boş bulunup, "Nereye gideceğiz?" diye sordum.

"Meltem seni aramadı mı?"

"E... Evet aradı."

“O halde çıkalım mı?”

Bir şey söylemeden yalnızca başımla onaylamakla yetindim. Üzerinde çalıştığım dosyayı ve çıkarmış olduğum notları bir kenara bıraktıktan sonra bilgisayarımı da kapatarak çantamı aldım ve Ömer’in yanına doğru ilerledim.

“Mavi... Senin rengin.”

Olduğum yerde durarak ister istemez üzerimdeki elbiseye göz gezdirdim. Başımı kaldırıp gözlerim gözlerini bulduğunda, yüzünde gördüğüm gülümsemeyle kaşlarımın kalkmasına engel olamadım.

“Kendinden haberin yok... Ne kadar güzel olduğunu bilmiyorsun, değil mi?”

Bu sözler karşısında içimdeki küçük kız mutlulukla tepinmeye başlamıştı ama ben olabildiğince soğuk görünmeye çalışarak bir an önce dışarı çıkmaya çalıştım. Bulduğumuz ortam benim iş yerimdi. İlk başladığım günden beri ciddiyetimle bilinirken, son günlerde Ömer sayesinde çok garip bir ruh haline bürünmüştüm.

Hızlı adımlarla dışarı çıktığımızda temiz havanın yüzüme vurmasıyla istemsizce gülümsedim. Yeni yeni karanlık basıyordu... İnsanların hepsi bir yerlere koşturmaya çalışıyordu... Kimi çocuğuna, kimi eşine, kimi annesine, babasına... Herkesin kavuşmak için acele ettiği birileri vardı. Peki ya benim?

Yanımda duran Ömer’e doğru döndüm. Meraklı bir ifade vardı çehresinde. Neden durduğumu belki de neden ona baktığımı merak ediyordu ama sessiz kalarak konuşmamı bekledi. Ben ise ne konuşacağımı bilemiyordum. İçimde

garip bir his vardı. Dile getiremediğim hisler tüm ruhumu sarmıştı.

Kalbimden geçenlere engel olamayarak, belki de engel olmayı istemeyerek, Ömer'e doğru yavaş adımlarla yürüdüm. Birkaç ufak adımla aramızdaki mesafeyi kapadıktan sonra onun tam karşısında durdum. Yüzünde ne yaptığımı anlamaya çalışan bir ifade vardı.

Elimin istemsizce Ömer'in yüzüne kaymasına engel olamadım.

"Herkesin yetişmek istediği birileri var," diye fısıldadım. Bunu neden söylediğimi bilmiyordum, yalnızca söylemek istemiştim.

"Senin yetişmek istediğin birileri yok mu?"

"Var," dedim bir anda. Ben... Ben kendimi kaybetmiş gibiydim. Ne oluyordu bana böyle? Ne saçmalıyordum ben? Şu lanet olası elim hâlâ neden bu adamın çehresini okşayıp duruyordum? Üstelik her saniye biraz daha ona doğru çeki-liyordum, biraz daha onun sıcaklığını hissetmek için yalp tutaşmaya başlıyordum. Bu... Bu fazla tuhaftı. Hafifçe yut-kunarak "Ben... Ben sana yetişmek istiyorum, Ömer," de-dim ama sesimin çıkıp çıkmadığından bile emin değildim.

Bedenimi esir alan titreme ile ne yapacağımı bilemez halde ona bakıyordum. Sonra... Sonra o beni güven ve hu-zur vaat eden kollarıyla sardığında yüzümü boynuna göm-meme engel olamadım. Ben bu kokuyu çok özlemiştim. Pa-halı parfümünün bile kapatamadığı kokusuna hasrettim. Kendime hep setler kurmuştum. Ondan uzak durmak için aşılması zor duvarlar inşa etmeye çalışmışım fakat şimdi

görüyordum ki hiçbir kalbimde onun sevgisinin filizlenmesine engel olamamıştı. Nefretle beslenen kalbimde bu sevgiye hiç yer vermemiştim ama işte şimdi sevgi de olması gereken yerdeydi.

Şu güne kadar sevgiyi bildiğimi düşünüyordum. Nasıl bir duygu olduğundan, nasıl acılara sebep olabileceğinden haberdar olduğumu sanıyordum. Ama bugün daha iyi anlamıştım ki ben hiçbir şey bilmiyormuşum. Ben Buket'i tanıyana kadar, onun gözlerinde can bulana kadar sevgi nedir bilmiyormuşum.

Kalbini hayata kapatmış bir adamdım ben. Dümdüz yaşayıp ölecektim. Bahar'dan sonra her şeyden, en çok da kendimden vazgeçmiştim. Sonra Buket... Hiç ummadığım bir anda hayatımın başrolüne oturmuştu. Onu tanıdığım günden beri değişmeyen tek şey iradesi ve gücü olmuştu. Benden delicesine korktuğu anlarda bile karşımda dimdik durmuştu. Beni ona çeken de bu olmamış mıydı zaten? Ben bu kadının hayatını mahvetmiştim, onu hiç bilmediği bir yaşama mecbur bırakmışım ve o buna rağmen bir gün olsun bana başını eğmemiş, her zaman dimdik karşımda durmayı bilmişti.

Mehmetlerin ve aynı zamanda annemlerin oturduğu sokağa girerken hâlâ yüzümde aptal bir gülümseme vardı. Bunlar Buket'in üzerimde bıraktığı etkilerdendi hep... Aklımı başımdan alıyordu bu kadın!

Arabayı Mehmetlerin evinin önündeki otoparka bıraktıktan sonra, arabadan çıkmak için hazırlanan güzel kadınıma çevirdim gözlerimi. Stresli bir hali vardı. Stresli olmasını çok iyi anlıyordum. Çok uzun zaman geçmişti...

“Her zaman yanımdayım.”

Sözlerim üzerine bana doğru çevirdi bakışlarını. Gözbebeklerinde gördüğüm korku ile bir an ne yapacağımı şaşırdım. Ben bu kadının güçlü hallerini biliyordum, onu hiçbir zaman böyle güçsüz görmemiştim.

“Korkuyorum.”

Bir tek sözcük... Altı üstü bir tek sözcükle kalbimi binlerce parçaya ayırmayı nasıl başarıyordu? Daha doğrusu onun ağzından çıkan bir sözcük beni nasıl bu kadar derinden etkileyebiliyordu?

“Her zaman seninleyim...”

“Ömer, ben kendimi çok yabancı hissediyorum...”

İşte benim de tam olarak hissettiğim duygular bundan ibaretti. Ben de çok yabancıydım. En çok da Buket’e yabancıydım. Şimdiyse ona aldığı soluktan daha yakın olmak için feda edemeyeceğim hiçbir şey yoktu.

Elim istemsizce gül yüzüne doğru ilerledi. Dokunmaya kıyamıyordum. Sanki her an dalından kopmaya hazır, narin bir gül goncası gibiydi.

“Zaman...” dedim olabildiğince sakın bir ses tonuyla. Her şey zamanla düzelecek, her şey zamanla yerine yerleşecekti. İşte o güne kadar ben sabırla bekleyecektim. Buket’in bana attığı her adımda sükûnetimi koruyarak, onu bekleyecek ve sonunda muradıma erecektim.

“Peki...” dedi ve güç almak istercesine derin bir soluk aldı. “Hadi, inelim arabadan.”

Bir şey söylemeden dediğini yaptım. Arabadan indiğimizde bedenindeki titreme daha da görünür hale gelmişti, ama sessiz kalmayı tercih ettim. Onun vazgeçip geri dönmelerini istemiyordum. Ne de olsa, Meltem ona her zaman bir kardeş gibi yaklaşmıştı. Bu kadar yakın olduğu birisiyle bile görüşecekken böyle bir hale geliyorsa annem ve babamla yüz yüze gelince ne olacağını açıkçası kestiremiyordum. Bu aralar hiçbir şey düşündüğüm gibi olmuyordu ki zaten. Bu sabah kahvaltıda herkese Buket’i sevdiğimi ve onunla yeniden evlenmek istediğimi söylediğimde anne ve babam fazlasıyla sessiz kalmışlardı. En azından birkaç sözcükle de olsa itiraz etmelerini bekliyordum ama ona bile gerek görmemişlerdi.

Kendimi düşüncelerimden arındırmaya çalıştım ve yanımda, titreyen bedenine inat, dimdik ayakta durmaya çalışan Buket’in elini tuttum. Onun itiraz etmesine ya da vazgeçmesine fırsat tanımamak için, sevdiğim kadını öğrendiğince hızla Mehmetlerin evine doğru sürükledim.

Kapının önüne geldiğimizde, Buket cılız bir sesle, “Çok acele ediyorsun,” diye söylenmeden duramadı. Bakışlarımı güzel gözlerine çevirerek, “Aksine, çok fazla zaman kaybettik... Açığı kapatmamız gerek,” diye yanıtladım onu. Bir şey söylemesine fırsat vermeden zile bastığımda, avucumun içine de Buket’in tırnakları batmıştı. Bu kadın... Bu kadın ufak bir tırnak çiziyiyle benimle baş edebileceğini mi sanıyordu gerçekten?

“Hayal kırıklığına uğrattın beni, Buket.”

“Sebepe?” diye sordu gülmesini zar zor perdelediği bir ses tonuyla.

“Senin az önce yaptığın şey kedi kovalamak gibi bir şey... Ne yazık ki ben aslanım!”

“Aslanlar dize gelmez mi?”

“Çok zor...”

Benim sözlerim üzerine yüzünde bilmiş bir ifade oluşmuştu. Hafif alaycı bir gülümseme ve ses tonuyla, “O halde beni tebrik etmelisin... Çünkü bir aslanı dize getirdim...” diye fısıldadı ve o an kapı açıldı.

Kapının açılması ile bu meydan okumaya sessiz kalmak zorunda kalmıştım. Meltem bizi görünce yüzünde görülmeye değer bir gülümseme ile baktı.

“Hoş geldiniz, çifte kumrular.”

“Yine her zamanki gibi şakacılığın üzerinde, Meltem,” diye iğnelemekten kendimi alıkoyamadım. Bu tarz basit tasvirler benim Buket’e olan duygularımı anlatmaya yetmezdi.

“Senin de huysuzluğun, Ömer.”

Umursamazca omuzlarımı silkerek içeri geçtiğimde Mehmet ayakta beni karşıladı. Buket’in ve Meltem’in de içeri girmesiyle salondaki rahat koltuklara oturduk.

“Hoş geldiniz.”

“Hoş bulduk, Mehmet.”

“Ya Ömer!” diye isyan bayrağını çekti yine Meltem. Bu sefer tam olarak ne yaptığımı bilemesem de olabildiğince umursamaz durarak ona baktım.

“Mehmet senin ağabeyin değil mi?”

“Ne alaka?”

“Mehmet demek yerine ağabey demen gerekmez mi sence de?”

Yine bu konuya gelmiştik ve ben tek kelime dahi konuşmayı istemiyordum. Yıllar önce kapanmış bir konuydu. Mehmet, Meltem ile evlenene kadar benim için her zaman bir ağabey olmuştu. Onun yaptığı her şeye gözüm kapalı güvenirdim, ona delicesine hayrandım. Herkes gelecekte kendine bir meslek düşünürken ben hep ağabeyim gibi olmak istemiştim. Çünkü o benim örnek alabileceğim tek insandı... Sonra Meltem ile evlendi ve işte o zaman benim için ağabeylik vasfından düştü. Yaptıkları, davranışları benim tanıdığım ağabeyime ait değildi. Adeta yer değiştirmiştik. Ben evin büyük oğlu, o ise küçük oğlu durumuna geçmişti. Mehmet çok yanlışlar yapmıştı... Özellikle de Meltem’e karşı çok büyük yanlışlar yapmıştı. Fakat Meltem o kadar kalbi güzel bir kadındı ki bir gün olsun onun hatalarını yüzüne vurmamıştı, her zaman sabırla beklemişti onu ve sonunda da kazanmıştı. Mehmet’in gözlerinde Meltem’e olan saf sevgisini görüyordum. Onun nasıl hissettiğini de gayet iyi biliyordum. Çünkü Buket’e her bakışımnda hissettiğim duyguyla aynıydı.

Oturduğum yerde dikleşerek ve olabildiğince soğuk bir sesle, “Bu konuyu kapatalım, ben acıktım...” diyerek konuyu geçiştirmeye çalıştım. Mehmet’in ve Meltem’in az da olsa bozulduklarını görebiliyordum fakat umursamadım. Buket’in ise meraklı bakışları üzerimdeydi. Ona bir ara bu konuyu anlatmam gerektiğini aklımın bir köşesine not etmiştim. Geriç ben not etmesem bile kadın milleti önünde sonunda söyletirdi.

“Yemeğe geçelim o halde,” diyen Meltem’in ses tonu sitemkârdı fakat umursamadım. Masadaki yemeklere göz gezdirdiğimde hepsinin sevdiğim yemekler olduğunu görünce üzerimdeki gerginlik biraz olsun azalmıştı.

Herkes masadaki yerini alırken Buket karşıma oturmuştu ve gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum. Hâlâ az önceki konuda takılı kaldığı ortadaydı, ama şu an ona bir açıklama yapamazdım. Kapanmış tozlu bir defteri açmaya benzerdi bu, kimsenin huzurunu durduk yere kaçırmaya gerek yoktu. Konu dağılsın diye, “Ufaklık nerede?” diye sordum.

“Babaannesi ve dedesiyle bugün. Biz genç çiftler olarak baş başa takılalım dedim.”

“Meltem, kendini hâlâ genç görmek çok hoş,” diye takılmadan duramadım. Tabii anında onun öfkesinin hedefi olduğumu söylememe gerek yoktu.

“Ben daha yirmi beş yaşındayım, Ömer!”

“Ne?” diye bağırarak Buket’ten başkası değildi.

“Ne oldu ki, Buket?”

“Sen benden küçük müsün yani?”

“Sen kaç yaşındasın ki canım?”

“Yirmi sekiz...”

Meltem yüzünde bilmiş bir ifadeyle, “Sanırım burada en küçüğünüz benim,” diye neşeyle söyledi.

“Sen kaç yaşında evlendin Meltem?”

Buket’in ses tonu fazlasıyla meraklı çıkmıştı. Bu soru üzerine gözlerim Meltem’in yüzüne kaydığında orada hafif bir hüznün gölgesi görmüştüm.

“Yirmi canım...”

Buket, hafifçe gülümseyerek, “Anladım,” demekle yetindikten sonra tekrar yemeğine odaklanmıştı. Büyük olasılıkla, o da benim gördüğüm o hüznün gölgesini ya görmüştü ya da hissetmişti.

“Tekrar bir araya gelmenize çok sevindim, birbirinize bir şans vermeniz gerçekten çok güzel.”

Bu sözleri söyleyen, geldiğimizden beri sessizliğini koruyan Mehmet’ten başkası değildi.

“Sağ ol.”

“Eee, düğün ne zaman?” diyen Meltem’in sorusuyla bir an elimdeki çatalı düşürecektim neredeyse. Gözlerim heyecan ve merakla doğrudan Buket’in yüzüne kaydı. Onun çehresinde gördüğüm keskinlik canımın sıkılmasına neden olsa da sessiz kalarak bir yanıt vermesini bekledim. Çünkü Meltem bu soruyu doğrudan Buket’e sormuştu.

“Düğünden önce aramızdaki güven durumunu güçlendirmemiz gerek.”

Güven? Neyden bahsediyordu bu kadın? Ben gözüm kapalı ona güvenirken hâlâ neyin güçlenmesinden bahsediyordu?

“Bu ne demek, Buket?”

Benim kendi içimde yanıt aradığım soruyu Meltem sormuştu. Kasılan vücuduma inat, sakın kalmaya çalışarak onun bir karşılık vermesini bekledim.

“Güvenimizin oturması gerekiyor.”

“Sen Ömer’e güvenmiyor musun?”

Meltem’in bu sorusu üzerine Buket’in gözleri gözlerim-

le buluşmuştu. Orada anlamlandıramadığım birkaç farklı duygu görmüştüm. Sonra o gözlerini benden çekerek, “Güvenmek istiyorum,” dedi ve derin bir soluk alarak, “Bu konuyu kapayalım, lütfen...” diye mırıldandı. Hiçbir şey söylemedim. İçimde öfkeden kuduran kalbimle, sessizliği giydim üzerime.

Yemeğin geri kalanı da genel olarak sessiz geçmişti. Meltem ve Buket içeride bulaşıklarla ilgilenirken biz de Mehmet ile karşılıklı oturmuş, Meltem’in yaptığı kahveyi içiyorduk.

“İyi misin?”

Mehmet’in ses tonu da en az yüzü kadar endişeliydi. Dürüstçe, “Bilmiyorum,” dedim. Bilmiyordum da artık. Ben çok büyük hatalar yapmıştım. Buket’i fazlasıyla kıracak ve yaralayacak kadar büyük... Hepsinin farkındaydım ama pişmandım da. Pişmanlığım da en az hatalarım kadar büyüktü. Hatalarımı gören o güzel gözler neden pişmanlığımı görme konusunda üşengeç davranıyorlardı?

“Bazı şeyler için zaman gerekli, Ömer...”

“Belki de,” dedim umursamazca. Daha ne kadar zaman gerek bilmiyordum ama benim sabrım iyiden iyiye taşmaya başlamıştı. Ben Buket’i istiyordum.

“Meltem’in söylediklerine de takılma.”

“Mehmet...” demiştim ki eliyle beni susturarak, “Ben zamanında büyük hatalar yaptım. Bir ağabeye yakışmayacak şeyler yaptım. Ve sen küçük kardeşim, evin reisi oldun. Ağabey sen, kardeş ben oldum,” dedi hafif kederli bir sesle.

“Bu konu geçmişte kaldı.”

“Emin misin?”

“Eminim, Mehmet. Açmanın da gereği yok.”

Yalnızca başını sallamakla yetinerek kahvesinden büyük bir yudum aldı. Bense aklımda Buket’in sözleriyle can çekişir haldeydim. Bana güvenmiyor oluşuna mı, yoksa sevgi-mi göremeyişine mi kızsam bilemedim. Tek bildiğim artık can çekişmeye başladığımdı... Canım yanıyordu. Bu kadın ilmek ilmek kalbime, ruhuma işlerken ve ben ona delicesine çekilirken, onun benden uzak olma olasılığı bile delirmeme neden olabilirdi. Ama ne demiş şair; *“Kahrın² da hoş, lütfun da hoş...”*

Buket ne kadar canımı acıtsa da, ne kadar kalbimi kantsa da, ondan vazgeçmeyecektim. O yalnızca bana aitti ve bir ömür böyle kalacaktı. Onun soğuk bakışları yalnızca benim bakışlarımla birer ateşe dönüşebilirdi.

“Daldın,” diyen Meltem’in sesiyle kendimi toparlayarak önümdeki kahveden küçük bir yudum aldım. Oldum olası kahveyle aram yoktu, ama Meltem’i kırmamak adına şu an kendimi zorluyordum içmek için.

“Yo...”

“Buket.”

“Efendim.”

“Sana bir şey soracağım.”

2 Şiir: Yunus Emre, Kahrın da hoş, lütfun da.

Ne soracağını bilmiyordum ama beni zorlayacak bir şey soracağı kesindi. Yine de onu kırmamak adına, “Sor,” diye bildim.

“Bana doğruyu söyleyeceğine söz ver.”

“Meltem...” demiştim ki konuşmama izin vermeden, “Söz ver,” diye tekrarladı. İçimden söz vermek gelmese de, “Söz,” dedim zoraki bir şekilde.

“Ömer’i seviyor musun?”

Soguk Zemin...

Bu sorunun yanıtını ben de tam olarak bilmiyordum. Bildiğim tek şey, kalbimde hatırı sayılır bir yerde olduğuydu. Şu an için bu yerin adını tam olarak bilmiyordum. Zamanla öğrenecektim. Zamanla, şimdi adlandıramadığım her ne varsa, hepsine bir sıfat yakıştıracaktım elbette.

Güçlü durmak adına hafifçe gülümsedim. “Dürüst olmam gerekiyor, değil mi?”

“Kesinlikle.”

“Bilmiyorum.”

“Anlamadım?”

“Tam olarak Ömer’i sevip sevmediğimi bilemiyorum.”

Yanıtım karşısında Meltem’in yüzünün asılması canımı sıkmişti. Ne bekliyordu? Yaşanılan onca şeyden sonra, o kadar kırgınlıktan sonra kollarımı açarak Ömer’e koşmamı mı?

Kendimi tutamayarak, “Senin beni anlamanı beklemiyorum,” dedim. O an Meltem’in dolan gözleri ile ne yapacağımı bilemeyip sustum. Meltem ise yüzünde acı bir gü-

lümsemeyle “Bazen...” dedi ve gözleri boşlukta bir noktaya takılı kalarak, “Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir. O yüzden sakın kimseye önyargıyla yaklaşma,” diyerek oturduğu yerden kalktı. Kendimi toparlamaya çalışarak, “Ne demek bu?” diye sordum. Meltem ise beni duymamışçasına cezvede kalan kahveyi kendi fincanına doldurduktan sonra, “İçeriye geçelim mi?” diye sordu. Aramıza bir set çektiği bu sözleriyle kesinleşmişti. Hiçbir şey söylemeden oturduğum yerden kalkarak salona doğru yürüdüm. Arkamdan elinde fincanıyla Meltem’in geldiğini bilsem de onu bekleme gereği duymadım.

İçten içe ona kızmama engel olamıyordum. Nasıl kızmazdım ki? Neler yaşadığımı en iyi bilen o iken söylediklerini ve şu an bana karşı bu tavrını kesinlikle hak etmiyordum.

Salona girdiğimde Mehmet ve Ömer’i iş konuşurken buldum. Sessizce Ömer’in karşısına düşen koltuğa oturdum ve o anda yeşil gözleri tarafından hapsedildim. Bir anda tüm bedenimi ateş basmıştı. Gözleriyle bile beni böyle mahvediyordu işte bu adam ve ben hâlâ kalbimde onun için beslediğim duyguları bir türlü adlandıramamıştım.

“Kalkalım mı, Buket?” diyen sesine yanıt olarak yalnızca başımı sallamakla yetindim. Onun ayağa kalkmasıyla ben de kalkıp Mehmet ve Meltem ile vedalaştım. Meltem her zamanki gibi bana gülümsese de bakışlarındaki soğukluğu görebiliyordum.

Arabaya bindiğimizde Ömer de, ben de sessiz kalmıştık. Ömer’in sessizliği bir yana, çehresindeki gerginlik beni rahatsız etmeye başlamıştı. Yanımdaki adam birkaç saat

önce gözlerine baktığım, şakalaştığım o adam değil gibiydi. Bu durum fazlasıyla huzursuz hissetmeme neden olmuştu.

Trafik olmayan yolda araba rahatlıkla ilerlerken boş gözlerle camdan dışarıya bakıyordum. Baktığım yollardı fakat gördüğüm o tehlikeli yeşil gözlerden başka bir şey değildi. Her geçen saniye sessizliği daha fazla canımı sıkmaya başlamıştı. Kokusunun her tarafı sardığı bu arabada onunla konuşamamak büyük bir eziyetti. Bana bakmasını... Gülümsemesini... Kısacası benimle ilgilenmesini istiyordum. Buna ihtiyacım vardı benim.

Ben sevmeyi bilmiyordum. Sevgi nedir bilmiyordum. Bunların hepsini Ömer ile öğrenecektim. Nasıl onunla nefreti, öfkeyi, kırgınlıkları öğrendiysem şimdi sıra bunlardaydı. Ne garipti hayat. Beni benden, ailemden çalan adamdan sevgi bekliyordum. Bu durumda olmamamız gerekirdi, değil mi? Ama bu durumdaydık. Ve onun sevgisi kendimi güçlü hissetmemi sağlıyordu. Onun bir kez olsun bana gülümseyerek bakması kalbimi ısıtıyordu. O böyle soğukken ise kalbimde fırtınalar kopuyordu.

En sonunda irademe yenik düşerek bakışlarımı ona doğru çevirdim. Yakışıklı çehresinde düşünceli bir ifade vardı. Deli gibi ne düşündüğünü merak etsem de bunu öğrenmek için yapabileceğim bir şey yoktu.

“Ne düşünüyorsun?”

Sorduğum soru üzerine bir an gözlerini yoldan ayırıp bana doğru çevirdi. O kadar soğuk bakmıştı ki titrememe engel olamadım.

“Hiç,” dedi soğuk bir sesle ve bakışlarını tekrar yola odakladı.

“Ömer, ne oluyor?”

“Ne gibi?”

Sesi o kadar umursamaz çıkmıştı ki... Öfkeden delirmek için kendimi güçlkle frenleyerek, “Şu an yaptıklarından bahsediyorum,” diyebildim zorla.

“Ne yapıyorum?”

“Bu soğukluk nedir?”

Birden araba ani bir frenle durdu ve ağızımdan kaçan çığlığa engel olamadım. Korku dolu gözlerle, tehlike sinyalleri veren gözlerine baktım. Öfkesi gözlerinden taşıyordu. Yeşil gözleri kararmış, gözlerime eziyet ediyorlardı.

“Güvenmediğin bir adamın soğukluğunu sorgulaman saçma değil mi?”

Güvenmediğim mi? Ben hiçbir zaman ona güvenmediğimi söylememiştim. Sadece körü körüne güvenmem için biraz daha zaman geçmeliydi. Yaşadıklarımızı unutmamıştım. Onunla ilgili olarak kalbimde çok güzel duygular olsa da, kötü anılar da vardı. Unutamadığım birçok şey vardı. Ne yazık ki unutmak isteyip de unutamadığım çok şey vardı.

“Sabırlı olacağını sanıyordum.”

“Sabırlıyım,” dedi ve bir eliyle boynunu ovuşturarak, “Sabırlıyım ben, ama boşuna çabalamak da bana göre değil!” diye öfkeyle bağırdı.

“Boşuna çabalamak?”

“Evet, Buket. Ben boşuna çabaladığımı hissediyorum. Ben sana attığım adım sayısını unuttum...Senden ise sadece ufak, küçücük bir adım bekliyorum fakat sen onu bile bana çok görüyorsun.”

“Ömer...” demiştim ki, “Sus,” dedi. Çaresizce buyruğuna uydum.

“Ben kötü şeyler yaptım. Bir erkeğe yakışmayacak şeyler yaptım, Buket... İnkâr etmiyorum. Beni affetmeni zaten beklemiyorum, ama en azından ufak bir adım... Onu bile çok görüyorsun bana.”

Gözlerime dolan yaşları güçlkle zapt etmeye çalışırken öfkeyle parlayan yeşillerinden bir türlü gözlerimi ayırmıyordum. Söylediklerinde haklılık payı var mıydı? Vardı elbette... Ben... Ben elimden geldiğince ona adım atmaya çalışıyordum. Ya da çalıştığımı sanıyorum.

“Ömer, ben çabalıyorum...” diyebildim sadece titreyen bir sesle.

“Çabalamıyorsun, Buket... Ben sana hiçbir zaman yerine getiremeyeceğim sözler vermedim. Ben neysem oydu...” dedi ve çenemden tutarak yüzümü yüzüne yaklaştırdı. “İlk tanıştığımız günden bugüne kadar güvenini sarsacak hiçbir şey yapmadım! Evet, seni çok kırdım, hayatını mahvettim... Ama hiçbir zaman güvenini sarsacak bir şey yapmadım. Her zaman dürüst oldum ben sana... Sana karşı hiçbir şey hissetmezken de, seni delicesine severken de dürüstüm ben!”

Bir kelimemle onu bu kadar yaralayacağım hiçbir zaman aklıma gelmezdi. Nasıl kırıldığını gözlerindeki hüzünden görebiliyordum. Samimiyetiyse sesinden ve yüzündeki ifadeden açıkça belliydi.

Eli hâlâ çenemdeyken, “Buket,” dedi ve hafif bir nefes aldı. “Bizim için... Seninle benim *biz* olabilmemiz için, bir

kum tanesi kadar bile umut varsa, söyle bana... O ufak kum tanesine sımsıkı sarılıp, bir ömür seni bekleyebilirim. Ama... O bile yoksa, işte o zaman benim açımdan uğruna savaşılacak hiçbir şey yok demektir!”

“Hayırdır, bahane mi arıyorsun?”

Bu sorum karşısında bir anda elini çenemden çekerek ateş topuna dönmüş gözlerle bana bakmaya devam etti. Bedenim bu bakışlar altında adeta bir titreme tufanına tutulmuş gibiydi.

“Buket, bu kadarı fazla değil mi?”

“Senin yaptıklarınla kıyaslayınca bahsi dahi geçemeyecek kadar az.”

Sert çehresinde tehlikeli bir gülümseme belirmişti. “Bir-birimize verdiğimiz acıları mı kıyaslıyoruz?”

Onun bakışları altında darmadağın olmaya yüz tutmuş cesaretimin son kırıntılarına tutunup güçlkle konuşabildim. “Adalet diyelim...”

Yüzünde bilmiş bir ifade belirmişti. “Aldığın bir davadan değil, bizden bahsediyoruz, Buket... Senden ve benden... Farkında mısın?”

“Ben her şeyin farkındayım... Sen benim kalbimde, ruhumda nasıl yaralar açtığının farkında mısın?”

Gözlerini benden yola doğru çevirdi. “Asıl sorun da bu işte, Buket...” dedi ve hafif bir nefes aldı. “Sen hâlâ yaralarım derken, ben yaralarımız diyorum. Aramızdaki fark bu.”

Sustum. Haklıydı belki de, ama elimde değildi ki... Kalbimi bir türlü soğutamıyordum. Hâlâ ilk günkü gibi yanıyor, acıyla kavruluyordu. Elimde değildi. Ben de isterdim

her şeyi bir çırpıda silip mutlu olmak için hızlı adımlar atmayı... Ancak hayat ne yazık ki bu kadar tozpembe değildi.

Benim sessiz kalmam üzerine bir şey söylemeden arabayı çalıştırmıştı. Şu an Ömer'in aklından geçenleri feci şekilde merak etsem de, sessiz kalmam gerektiğinin farkındaydım. Onun ne kadar öfkeli olduğunu direksiyonu sımsıkı kavrayışından bile anlayabiliyordum. Asıl kötü olan ise onu bu duruma sokan bendim. Bu gerçek kalbimde bir sızının oluşmasına neden olsa da, o sızıyı yok saymaya çalışarak sessizliğimi devam ettirdim.

Evimin önüne gelene kadar ikimiz de sessiz kalmıştık. Arabayı durduğunda bakışlarımı ona doğru kaydırdım. Gözlerini yoldan ayırmamıştı ve gergin bir şekilde oturuyordu. Kendimi onun umursamazlığı karşısında güçlü olmaya zorlayarak, "İyi akşamlar," diyebildim. Ondan bir yanıt, en kötüsü bir baş onayı bekliyordum ama o hiçbirini yapmamıştı. Sabırsızca parmaklarıyla direksiyonun üzerinde bir ritim tutturmuştu. Adeta bir an önce arabadan inmem için bana bir uyarı gibiydi. Ben de bu uyarıyı dikkate alarak hızla arabadan indim. Onun kızgınlığını anlayabiliyordum, hatta ona hak da veriyordum, ama yine de onu tam olarak affedemiyordum.

"Bir adam..." dedim ve önümdeki sıcak çaydan bir yudum alarak, "Ne zaman ölür bilir misin?" diye sordum.

Sorum ile karşımdaki adamın sert çehresinde hafif bir

alay belirmişti. Bu sahneyi daha önceden çok iyi hatırlıyordu. Deniz'i kaybettiğini sandığı anda kendini öldü sanmıştı. Benim ona ikazlarımla zor da olsa kırdığı tüm cam parçalarını toparlamayı başarmıştı. Evet, o cam parçalarını toplarken hem kanamış hem de kanatmıştı, ama sonuç olarak o kanattığı yaraların merhemi olmayı da bilmişti.

Derin bir soluk aldı. "Bilmez miyim?"

Sesindeki keder ona doğru bakmamı sağladı. Bir zamanlar canım dediğim, kardeşim dediğim adamdı karşımdaki. Buket'i evine bıraktıktan sonra aklıma ilk gelen Ahmet olmuştu ve geçmişte yaşanan tüm küskünlüklere rağmen onu çağırmıştım. Nasıl o zamanında beni çağırdıysa, ben de öyle yapmıştım.

"Bilirsin... Peki, ne olacak?"

"Ne olacağı mı var? Gerekirse kıracaksın, yıkacaksın aynı zamanda da kırılıp, yıkılacaksın ama *ömrüm* dediğin kadından vazgeçmeyeceksin. Hele bir de yanındayken asla ondan uzaklaşmayacaksın."

"Bedeni yanımda... Kalbi uzaklarda."

"O halde o kalbi dize getirmeyi bileceksin."

Dudaklarım hafif bir alayla kıvrıldı. "O kadar inatçı ki... Sadece dize getirmeyle kalbi yanımda durmaz... Zincirlemek gerek."

Ahmet benim bu sözlerimi duyunca gülümsemeden duramamıştı. Zamanında Bahar'dan yana yaşadığım hayal kırıklığını en iyi bilenlerdendi.

"Zincirle o zaman... Benim bildiğim Ömer zincirlemekle de kalmaz, kendine o kalbi hapsederdi. Ne o, yoksa o yeşil gözlerin eskisi gibi tesir etmiyor mu?"

Bu laf sokuşu karşısında gülümsedim. Bahar'ı tanımadan önce gözlerim sayesinde çok kızı tuzağıma düşürmüştüm. Bunu inkâr edecek değildim. Ahmet'i olmasa da bu durum o zamanki yakın arkadaşlarım olan Ayaz, Gökhan ve Okan'ı bayağı sinir ediyordu. Gerçi Okan'ın mavi gözlerinin de benim gözlerimden aşağı kaldığı söylenemezdi, ama Okan doyumsuz adamın tekiydi. O sebepten tüm kızlar ona ait olsun isterdi. Gökhan desen hayatı ciddiye almayan bir adamdı... Ayaz ve Ahmet her zaman daha oturaklı olsalar da, Ayaz da diğerleri gibi çapkın bir adam sayılırdı. Ama Ahmet... işte o bir ömür boyu kalbinde bir tek kadını taşımıştı. O kadın ondan kaçarken bile her zaman kalbinde varlığını sürdürmüştü.

“Gözlerimi kışkandığını düşüneceğim.”

“Yanlış düşüncelere kapılmamanı öneririm.”

Yanıt olarak yalnızca başımı sallamakla yetinmiştim. Zihnim o kadar doluydu ki... Bir türlü aklımı başıma toplayamıyordum. Bu gece Buket ile hiçbir şey umduğum gibi gitmemişti. O arabadan inerken ifadesiz kalmak için bedenim kaskatı kesilmişti. Kolay değildi sevdiğim kadına karşı sağır ve dilsiz olmak...

“Ben kalkıyorum artık,” diyen Ahmet'in sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım.

“Derdime çare olmadan nereye usta?”

Ahmet'in çehresinde hafif bir gülümseme belirmişti. “Bence sen çoktan derdine çare buldun.”

“Öyle mi dersin?”

“Öyle, dostum... Şimdi çocuklarım ve güzel karım beni bekler. Bir gün yemeğe bekleriz.”

“İnşallah...” diyebilirdim sadece. Başka bir diyeceğim yoktu. Ahmet’in gidişinin ardından daha fazla emin olmuş-tum. Yanıtlar belliydi. Ne olursa olsun sevdiğim kadından vazgeçmeyecektim, vazgeçemezdim.

Sabahın erken saatlerinde kalkarak kararlılıkla evimden çıktım ve sevdiğim kadının evine doğru yol almaya başladım. Bugün için planım belliydi. Onu güzel bir kahvaltıya götürerek, dün yaptığım hatayı onaracaktım... Sonra da onun her zaman yanında olacağımı ve bir ömür onu bekleyeceğimi hem dilimle hem de kalbimle Buket’e gösterecektim.

Bugün güzel bir gündü. Soğuyan havaya inat güneş bulutların üzerinden kendini muazzam bir çekicilikle sergiliyordu. Bugün her şey güzel olacaktı. Bugün her şeyin güzel olması için elimden gelen ne varsa gözüm kapalı yapacaktım.

Buket’in hayatımda ne kadar büyük bir yeri olduğunu ona hasret geçirdiğim gecelerde daha iyi anlıyordum. Bu geceyi de ona hasret geçirmiştım... Kim bilir daha kaç geceyi ona hasret geçirecektim... Ama önemli olan bu değildi. Önemli olan bir gün bu hasretin dinerek, yerini mutluluğa bırakacak olmasaydı. O güne kadar yalnızca biraz daha sabredecektim.

Yol boyunca kalbimin hızla atmasına engel olamamış-tım. Arada bir gözüm yan koltuktaki bir deste kırmızı güle

kayıyordu. Bu güllerin Buket'i yumuşatmaya çalışırken fazlasıyla işime yaracağını düşünüyordum.

Buket'in evinin önüne gelmiştim ki onun da apartmandan çıktığını gördüm. Heyecanla yan koltuktaki gül desteğini alarak arabadan çıktım. Birkaç derin nefesten sonra sevdiğim kadına doğru yürüyordum ki duyduğum sesle yerimde çakılı kaldım.

"Avukat Hanım..." diyen kaba sese doğru bakışlarımı çevirdiğimde, en az sesi kadar kaba saba bir adamla karşılaştım. Adamın elinde de bir silah vardı. Ben ne olduğunu anlayamadan adam konuşmaya devam etti.

"Sana o davadan uzak dur demiştik... Sen kendi hayatına kendin son verdin!"

Son kelimededen sonra çekilen tetik sesiyle hiçbir şey düşünemedim. Yalnızca kalbimden geçeni yaparak sevdiğim kadının önüne siper oldum. Sabahın erken saatinde boş olan sokakta yankılanan iki el silah sesinden sonra, sokak ve pencereler yavaş yavaş insanlarla dolmaya başlamıştı. Daha fazla direnemeyerek dizlerimin üzerine çökmüştüm ki Buket'in gözyaşları içindeki yüzünü gördüm. O da diz çökmüştü. Elimde olmadan yüreğimi bir korku sardı, zar zor gücümü toparlayarak, "Yaralandın mı?" diye sorabildim. Sevdiğim kadın hızla başını olumsuz anlamda sallarken, bunu göremeden gözlerim kararmış ve bedenim soğuk zeminin üzerine serilmişti.

BÖLÜM 29

Teklif

Korku... Son bir saattir hissettiğim tek şey korkuydu. Korkuyordum. Ömer'e bir şey olmasından korkuyordum... Ömer'i kaybetmekten korkuyordum... Korkuyordum işte! Delicesine korkuyordum.

Yarı dolu olan hastane koridoruna boş boş bakındım. İnsanların birçoğu benim kan içinde kalmış kıyafetlerime bakıyorlardı ama hiçbirinin bakışları umurumda değildi. Umurumda olan tek şey Ömer'di...

Allah'ım sen bana sabır ver, sen bana dayanma gücü ver... Nasıl da bakmıştı o güzel yeşil gözleri... Hele kendi canı yandığı halde benim canımın derdine düşmesi...

Korku tüm hücrelerimi hakimiyeti altına almıştı. Son bir gayretle bir tek Meltem'i arayıp ona kısaca Ömer'in vurulduğunu ve hastanenin adını söyleyebilmişim. On dakika önce de Meltem ile Mehmet gelmişti. Meltem'in bana sarılışı, gözümünden akan yaşlara, onun gözyaşlarının karışması... Hepsi kötü bir kâbus gibiydi.

"Ona bir şey olmasın..." diye fısıldayabilmişim sadece ve o an Mehmet'in öfkeli gözlerinin hışmına uğradım. Onu

ilk defa böylesine soğuk bakarken görüyordum. Bu bakışların altında ezilsem de geri çekilmedim. Gözümü ameliyathane kapısına çevirerek içimden dualar etmeye devam ettim. Ona bir şey olması olasılığı etimden etin koparılmasıyla eşdeğerdi.

İçim daralıyordu. Beyaz hastane duvarları adeta beni boğuyordu. Avazım çıktığı kadar bağırıp ağlayasım vardı. Kendimi durdurabilmek için dişlerimi sıkıyordum. Sessiz olmalıydım. Mehmet'in öfkesinin varlığı azımsanamayacak kadar fazlaydı. Ben de bu öfke yüzünden Ömer'in yanından uzaklaşmak istemiyordum.

"Buket senin bir şeyin var mı?"

Meltem'in bu sorusu üzerine bakışlarımı ona doğru çevirdim. Konuşacak gücü kendimde bulamayarak olumsuz anlamda başımı sallamakla yetindim. Hoş, içimde çok şeylerin fırtınası kopuyordu. Kalbim her an patlamaya hazır bir yanardağ gibiydi.

Aradan yarım saat geçtikten sonra Ömer'in anne ve babası da gelmişti. Beni yok saymayı tercih edip Mehmet'e doğru yönelmişlerdi.

"Mehmet neler oluyor? Ömer nerede?"

Hakan Bey'in sesinin ilk kez bu kadar cılız çıktığını duyuyordum. Titreyen bedeninden ayakta durmakta zorlandığını çok belliydi.

"Vurulmuş... Şimdi ameliyatta."

Mehmet ise Hakan Bey'in güçsüz sesinin aksine öfke dolu bir sesle konuşuyordu ve vuruldu derken doğrudan benim gözlerimin içine bakıyordu. O an kalbim bir daha

acıdı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan Esmâ Hanım yanıma gelerek tam karşımda durdu. Gözleri kıpkırmızıydı.

“Buket... Aldın mı intikamını?”

Bu sözler karşısında başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü. Nefes alamıyordum. Tutunmak için bir yerler ararken Meltem girdi koluma.

“Anne, zamanı değil.”

Esmâ Hanım’ın öfkeli gözleri bu sefer Meltem’i hedef almıştı. “Sen karışma...” dedikten sonra o öfkeli gözleri tekrar beni buldu. “Her şeyi aldın elimizden... Umursamadım, çocuklarım yanımda dedim. Sonra oğlumun aklını bulandırdın, yine sustum. En azından yaşıyor dedim... Bize uzak olsa da, yaşıyor dedim. Şimdi oğlum can çekiyor içeride ve bunların hepsi senin yüzünden!”

“Esmâ, gel buraya,” diyen Hakan Bey’in sesi ile yanımdan uzaklaşmıştı. Artık içimde tuttuğum hıçkırıklara engel olamıyordum. Canım yanıyordu. Esmâ Hanım’ın her kelimesinde haklı olduğunu bilmek daha çok canımı yakıyordu. Ömer benim yüzümden bu haldeydi. Bana bir şey olmasın diye vurulmuştu. O anı hatırladıkça, sanki tekrar tekrar yaşıyormuşum gibi titrememe ve korkmama engel olamıyordum.

“Buket...” diye seslenen Meltem’e doğru çevirdim bakışlarımı. “Yüzün çok solgun... Gel, otur biraz.”

Bir şey söylemeden beni ameliyathane kapısının karşındaki koltuğa oturtmasına karşı çıkmadım. İçimde tarifi imkânsız yangınlar vardı. Ömer’in yerine o ameliyat masasında olması gereken bendim. Onun yeşil gözlerini son kez öyle görmemeliydim.

Derin bir soluk aldım. Ömer güçlüydü... Beni bırakıp gitmezdi. O kadar çok kendini sevdirmek için uğraştıktan sonra beni böyle yapayalnız bırakıp gidemezdi. İzin vermezdim...

Dakikalar adeta bir saat uzunluğunda geçiyordu ama kimse hiçbir şey söylemiyordu. Böyle beklemek daha da kötü yapmıştı beni. Meltem bir an olsun yanımdan ayrılmazken, Mehmet de anne ve babasının yanındaydı.

Allah'ım, ne zordu böyle çaresiz beklemek... Dayanamıyordum. İçeri girip Ömer'e sınıksı sarılarak ona beni asla bırakamayacağını söylemek istiyordum... Kendimi dalından koparılmış bir çiçek kadar cansız ve solgun hissediyordum.

Artık sabrımın sonuna gelmiştim ki ameliyathane kapısı açıldı. İçeriden orta yaşlarda bir doktor çıkarak boş gözlerle bize baktı. Nasıl oturduğum yerden kalktığımı, nasıl bir anda adamın yanına geldiğimi hatırlamıyordum.

"Nasıl?" diye sorabildim sadece. O an diğerleri de yanıma gelmişti.

"Zor bir ameliyattı... Fakat hastamız güçlü çıktı. Birkaç saate odaya alacağız. Geçmiş olsun."

Sonraki birkaç saat geçmek bilmemişti. Meltem dışında diğerleri beni yok saymaya çalışıyorlardı. Bir şey söylemedim. Onlarla sorun yaşayıp Ömer'i görmeme engel olacak bir durum yaratacak değildim. Meltem ise Mehmet'in öfkeyle bakan gözlerine inat yanımdan bir saniye bile ayrılmamıştı. Ona doğru döndüm ve "Özür dilerim... Dün gece için," diye fısıldayabildim. Meltem karşılık vermek yerine

bana sımsıkı sarıldı. Bu kadın... Bu kadın gerçek bir melekti.

Ömer'in odaya alınması ile hepimiz biraz olsun rahatlamıştık. Hemşire ve doktor yanında fazla kalmamamızı söyledikten sonra yanımızdan uzaklaşmışlardı. Korkar adımlarla içeriye girdiğimde gördüğüm manzara karşısında gözümünden akan yaşlara engel olamadım. Her zaman gücüyle karşımda dimdik duran adam şimdi çok güçsüz ve halsiz duruyordu. Beyaz sargılar göğsüne sarılmışken, beyaz çarşafların arasında fazlasıyla solgundu. Hâlâ uyanmamıştı.

Birkaç dakika boş gözlerle onu seyretmeye devam etmiştim. Ömer'in ailesi ise gece kimin yanında kalacağını konuşuyordu. O an gözlerimi onlara doğru çevirdim.

"Ben kalacağım yanında."

Ömer'in annesinin öfke dolu gözleriyle karşı karşıya kalmıştım. Yine de pes etmeyerek, "Ömer de böyle olmasını ister," dedim. Esmâ Hanım bir şey söylemeye hazırlanıyordu ki Hakan Bey onun koluna dokunarak, "Ömer iyi... Yarın geliriz," dedi. Esmâ Hanım ona karşı çıkmadı. Birkaç dakika sonra herkes odadan çıkarken Mehmet en sona kalmıştı. Gözlerinde bana duyduğu öfkeyi görüp karşısında ezilsem de, bir şey söylemeden onun konuşmasını bekledim.

"En ufak bir değişiklikte haber ver... Yarın erkenden geleceğim."

Yalnızca başımı sallamakla yetindim. O da bir şey söylemeden hızla odadan çıkmıştı. Kendimi Ömer'in yanındaki

koltuğa bırakarak onun elini tuttum. Bu ellerin beni sarıp sarmalamasına ihtiyacım vardı. Benim bu yeşil gözlü deve ihtiyacım vardı.

Gözlerimi zorlukla açtığımda, bedenimi saran ağrıya ister istemez yüzümü ekşitmiştim ki onun endişe dolu sesini duydum.

“Ömer, iyi misin?”

İyi miydim? Bilmiyordum. Tek bildiğim onun benim için endişelenmiş olmasıydı.

“İyiyim...” diyebildim boğuk bir sesle. Kafamı çevirdiğimde, gözyaşları içinde kalmış güzel gözlerin gördüm. O gözler bana çok farklı bakıyordu.

“Ömer... Ben çok korktum sana bir şey olacak diye... Ben... seni kaybetmekten çok korktum...”

“Buket...” demiştim ki eliyle ağzımı kapadı. Parmaklarına bir öpücük bırakarak devam etmesini bekledim.

“Bugün ben konuşacağım... Sen benim çok canımı yak-tın... Ama bana iyi de geldin... Ömer hâlâ teklifin geçerli mi?”

Anlamamıştım, yüzüne boş boş bakıyordum. O da anlamadığımı anlayarak, “Evlilik,” diyebildi. Yüzü kızarmıştı. O an yüzümde beliren gülümsemeye engel olamadım.

“Evlenmek mi istiyorsun benimle, Buket?”

“Evlilik teklifi etmiştin diye hatırlıyorum,” dedi huysuz bir sesle. İşte o zaman yüzümdeki gülümseme daha da ge-

nişledi. Göğsümdeki ağrıyı yok sayarak, "Teklifim hâlâ geçerli," dedim. O kadar güzel gülümsemişti ki ona hayran kalmamak elimde değildi.

"Evlenirim seninle, Ömer..."

BÖLÜM 30

Cennet

uştur.
nşirelik
büyük
da
edi
kâye
sıyl
irçok
arı

an Kır
ları ile
layan
yatına
ISILDA
eri

“**B**uket,” diye seslenen Ömer’in sesi ile gözlerimi açarak ona doğru baktım. Mavi yatak örtüsünün içinde fazlasıyla tatlı görüyordu. Gülümsememe engel olamadım fakat onun kaşları çatıktı. Bedenimi saran titreme tufanına engel olamayarak uzandığım koltukta oturur pozisyona geçtim.

“Bir yerin mi ağrıyor?”

“Hayır,” diye tısladı öfkeli bir sesle.

“Ne oldu, Ömer?”

“Neden orada yatıyorsun?”

“Gözüm dalmış bir anda...”

“Kahretsin! Sana neden uyuyorsun diye sormuyorum, neden orada uyuyorsun diye soruyorum.”

Uyku mahmurluğunun verdiği uyuşukla Ömer’in dediklerini anlamakta fazlasıyla güçlük çekiyordum. O da durumumu anlamış olacak ki konuşmaya devam etti.

“Ben sana benim yanımda uyu demedim mi?”

Demişti demesine de... Ben kıyamıyordum ki ona. Ya bir şey olursa diye korkuyordum. Hastanede iki hafta kalmıştı,

iki haftadır da evdeydik. Ömer'in evindeydik. Ailesi o hastanedeyken her gün geldiyse de, eve çıktığımızdan beri sadece aramakla yetinmişlerdi. Arada bir Mehmet ile Meltem geliyordu, ama Mehmet beni yok saymayı tercih ediyordu.

Kendimi toparlamaya çalışarak, "Sana zarar vermemek için..." demiştim ki sözümü kesti.

"Senin yokluğun bana en büyük zararı veriyor, Buket... Hâlâ anlayamadın mı?"

Sözleriyle adeta kalbimi okşuyordu. Ruhumun en derinlerinde sevinç çığlıkları atılmaya başlanmıştı bile. Sözleri yaralarımın merhem olmaya başlamıştı. Gözlerimden aşağıya süzülen gözyaşlarına aldırmadan yavaş adımlarla ona doğru yaklaştım. Canını yakmamaya çalışarak başımı göğsüne koydum. Huzur kokan tenin de kendi benliğimi bulmanın mutluluğu ve rahatlığıyla gözlerimi kapattım. İşte kalbimin sahibi bu adamdı. Bir zamanlar hayatımı cehenneme çeviren adam, şimdi bana cennetten bir bahçe sunuyordu adeta.

"Şimdi tamamlandım," diyen boğuk sesi ile gözlerimi açarak hafifçe doğruldum ve yeşillerine baktım. Artık orada kendimi görüyordum. Bu adam her şeyiyle bana aitti!

"Ben de öyle..."

"Seni seviyorum, Buket."

Hafifçe gülümsedim. "Ben de seni seviyorum."

Bu sözlerimden sonra adeta zaman durmuştu. Evren sadece ben ve Ömer'den ibaretmiş gibiydi. Gözleri gözlerimi kendi hakimiyeti altına alırken, dudakları da dudaklarıma doğru bir yol izlemişti. Birkaç saniye sonra onun baskısı al-

tına alınan dudaklarımla istemsizce ellerim boynuna dola-
dım. Bulutların üzerinde geziyordum adeta... Ruhumda ve
tenimde söndürülmesi imkânsız bir yangının fitilini ateşle-
mişti bu adam!

Dudakları dudaklarımdan ayrılarak boynuma doğru
ilerlediğinde soluk alıp verişlerimin hızlanmasına engel
olamamıştım. Tenim yanıyordu sanki. Dudakları şahda-
marıma geldiğinde hafif bir ısırık bıraktı ve o an ağzımdan
kaçan inlemeye engel olamadım. Gözleri gözlerimi buldu.

“Çok güzelsin... Fazla güzel... Aklımı başımdan alıyor-
sun.”

Aklını başından alıyormuşum... Acaba farkında mıydı
bende akıl namına tek gram bırakmadığının? Onun bakış-
ları altında eriyip, yok oluyordum.

“Ömer, bana ne yapıyorsun böyle?”

“Seviyorum, güzelim... Sadece seviyorum.”

“Sevgin de nefretin kadar yoğun.”

Sert çehresinde silik bir gülümseme belirmişti. “Nefre-
timin de, sevgimin de kaynağı senin gibi bir kadın olunca
daha azı olamazdı.”

“Ben nasılım ki?”

“Güçlü... İnatçı... Fazlasıyla güzel,” dediğinde dudakları
tekrar dudaklarımı ele geçirmişti.

Kaybetme korkusu o kadar boğucu bir korkuydu ki... Şu
an kollarımda huzurla uyuyan bu kadını bir an kaybede-

ceğimi sandığımda hiçbir şeyi düşünememiştim. İyi ki de düşünmemişim. Ona bir şey olması ihtimali aklımı kaçırmama eşdeğerti.

Ben bir zamanlar sevdiğimi sanmıştım. Aslında bunun sadece bir yanılgı olduğunu Buket'i tanıdığımda anlamıştım. Buket'e hissettiğim sevgiydi. Bahar ise benim için değerli, hoşlandığım biriydi. Çünkü sevgi Buket'e böylesine yakışırken başka bir sıfatla adlandıramazdım bunu.

Çalan kapının sesini duyan Buket hafifçe irkilerek göğsümdeki başını kaldırdı. Uyku mahmuru gözlerle, "Ne ara uyudum ben?" diye fısıldadı.

"Yarım saat oluyor."

"Akşam olmuş... Mehmetler geldi belki de. Ben kapıya bakayım," dediğinde kollarımdan sıyrılarak odadan çıktı. O an bir üşüme dalgası sardı bedenimi. Buket'in yanımdan bir an bile ayrılması eksik hissetmeme sebep oluyordu.

Birkaç dakika sonra tek başına odaya girdi. Yüzünde afallamış bir ifade vardı.

"Kim geldi?"

"Ahmet ve Gökhan diye iki adam ve yanlarında da iki kadın var."

Şaşkınlığım had safhada olsa da mutluluğum onu çoktan bertaraf etmişti. Yataktan kalkmaya çalıştığımda Buket yardımcı oldu. Soran gözlerle bana bakıyordu, ama ona hiçbir açıklama yapmadan elinden tutarak salona doğru sürükledim.

Salona girdiğimizde Ahmet ve Gökhan'ın gözleri beni bulmuştu. Ayağa kalkarak benimle selamlaştıktan sonra

yanlarındaki bayanları tanıştırdılar. Ahmet'in eşi Deniz'i az çok biliyordum, fakat Gökhan'ın eşi İnci'yi ilk görüşümdü.

Buket'in elini avuçlarımın arasına aldım ve koltuklardan birine oturduk. "Eşim, Buket."

Benim eşim demem üzerine Buket'in yanakları kızarmıştı. Bu kadın çok masumdu... Onu şu an öpmek için kendimle büyük bir savaş içerisindeydim.

"Çok yaklaşıyorsunuz," diyen Deniz'in sesini duyunca ona hafifçe gülümsedim.

"Ben her zaman onun yanında sönük kalmaya mahkûmum."

Gökhan'ın kahkahası tüm salonu doldurmuştu.

"Ömer, ne olmuş sana böyle?"

"Âşık oldum, sevdim."

"Âşık olunca sanırım sizin ekipteki erkekler bir düzene giriyor," diyen İnci, anlaşılan Gökhan'a laf sokuyordu. Gökhan ise onun bu laf sokuşunu aldırmadan kadının beline sarılarak onu kendine doğru çekti.

"Sizin gibi muhteşem kadınlara âşık olunca böyle oluyor," dedi. Gökhan'ın bu sözleri karşısında herkesin yüzünde keyifli bir ifade belirmişti. Özlemiştim eski dostlarımı... Her ne kadar eksik olsak da, keyifli bir gece geçirmiştik. Bir gün o eksikleri giderecektik. Nasıl yıllar sonra böyle bir araya geldiysek, diğerleri ile de yeniden aynı ortamda buluşacaktık. Dostluk bunu gerektirmez miydi?

“Daha önce bu arkadaşlarını hiç görmemiştim,” diyen Buket’in sesiyle düşüncelerimi bir kenara bıraktım.

“Uzun zamandır görüşmüyorduk.”

“Neden?”

Oturduğum koltukta onu daha çok kendime çekerek sımsıkı sarıldım ve mis gibi kokan ipek saçlarına bir öpücük bıraktım.

“Bahar yüzünden...”

Bahar’ın adını duymasıyla bedeninin nasıl gerildiğini fark etmiştim. Bir elimle sırtını okşayarak, “Bahar, bana Ayaz’a âşık olduğunu söylediğinde... En yakın arkadaşıma âşık olduğunu söylediğinde her şey değişti. Gökhan ve Ahmet’in, Ayaz ile çocukluktan gelen bir arkadaşlığı olduğu için haklı olarak onun yanında kaldılar...” diye kısa bir açıklamada bulundum. Buket ile Bahar’ı konuşmak istemiyordum. Onun aramıza bir gölge gibi girmesine izin verecek değildim.

“Anladım,” diye mırıldandı düşünceli bir ifadeyle. Bir elimle çenesinden tutarak kendime doğru çevirdim. Bakışları bakışlarımı bulduğu anda soluk alıp verişim bile ritmini unutmuştu.

“Asma o güzel yüzünü.”

“Asmıyorum.”

“Seni öyle seviyorum ki, Buket... Hiçbir sözcüğün bu sevgiyi tanımlamaya yeterli geleceğini düşünmüyorum.”

“Sayende şımarık bir kadın olacağım.”

“Ol... Senin her halin mükemmel,” dedim ve akşamdan beri yapmak istediğim şeyi gerçekleştirerek dudaklarını hakimiyetim altına aldım. İşte benim için mutluluk buydu. Bu andı. Dahası benim için mutluluğun anlamı bu kadındı!

FİNAL

Yeşil gözlü dev...

tu:
rel
tü'

a
ok

Kn
ı il
ran
na
_D

Insan hatalar yapmaya müsait bir varlıktı. Ben de çok hatalar yapmıştım. Ömer de öyle... Hatalarımızdan bazen ders almayı bilmiş, bazen ise ders almak fazlasıyla zor gelmiş, gururumuza yenilmişti. Bunun sonucunda ise birbirimizden ayrı geçirdiğimiz yıllar gibi bir cezaya mahkûm bırakılmıştık. Bu ceza ömrümüzden çalınan bir üç yıl olsa da, belki de bize bundan sonraki birlikteliğimizi sağlayan o üç yıldır. Bilmiyordum. Tek bildiğim onun o yeşil gözlerine bakmadan bir an bile yaşamak istemediğimdi.

Her sabah gözlerimi açtığımda ilk onun kokusunu duymalı, teninin sıcaklığını hissetmeliydim ve onun o yeşil gözleri kalbimi ısıtmalıydı.

Yüzümü biraz daha yüzüne doğru yaklaştırdım. Elim istemsizce yanağına doğru kaymıştı. O güçlü adam, bakışlarıyla herkesi karşısında susta durduran o adam... Şimdi o kadar güçsüz ve savunmasız duruyordu ki. Ah, Ömer... Ah benim sevdası güzel, yüreği güzel adamım!

Ben her şeyi onunla tatmıştım. Acının en kederlisini,

mutluluğun en fevkalâdesini... Bana her şeyi yaşatan, öğreten oydu.

Ona biraz daha yaklaşıp yanağına tüy hafifliğinde bir öpücük bıraktım. Onu uyandırıp bu muhteşem manzaramı yok etmeye niyetim yoktu.

“Benimsin...” diye fısıldadım ve o an onun, “Seninim,” diyen uyku sersemi sesiyle ne yapacağımı bilemez halde bakakaldım. O ise hemen kendini toparlayarak ensemden tuttu ve dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapattı. Çok kısa bir öpücüktü ama etkisi aklımı başımdan alabilecek kadar tesirliydi.

“Ben seninim... Sen de benimsin... Bir ömür sadece sen ve ben varız...”

Gözümde akan bir damla yaşı umursamadan, “Seni seviyorum, Ömer,” dedim. Ona olan sevgimi herkese, her şeye söylemek, göstermek istiyordum.

“Ben de seni, güzelim... Ben de seni seviyorum!”

İki yıl sonra...

Bir hayal aleminde yaşıyordum adeta. Tüm sevdiğilerim yanımdaydı, tüm istediklerim önüme geliyordu. Bunlardan daha da önemlisi sevdiğim adam, Ömer her zaman yanı başımdaydı.

İnsanın bu hayatta kendinden bile daha çok güveneceği bir adama âşık olması ve o adamla evlenmesi kadar mutluluk verici bir olay daha yoktu. Ben şanslıyım. Ömer gibi bir adamla ömrümü taçlandırıdığım için fazlasıyla şanslıydım.

Duyduğum ağlama sesiyle oturduğum yerden kalkarak pembe beşiği içinde yatan kızımın yanına ilerledim. Babasının kopyası olan Melek'imi kucağıma aldım. Ah, bu isim yüzünden az mı tartışmıştık Ömer'le. Tutturmuştu benim kızım melekler gibi olacak, o yüzden adı da Melek olacak diye... Başta bu isme hiç sıcak bakmasam da, kızımı kucağıma verdikleri anda ben de Ömer gibi düşünmüştüm. Benim kızım melekler kadar masum ve güzeldi...

Kucağımdaki bebeği omuzuma yatırıp yavaşça sırtını pırpırlamaya başladım. Bugün tam dört aylık olmuştu.

O kadar hızlı akıp gitmişti ki zaman... Allah'ın bana bahsettiği muhteşem günleri yaşamıştım ve yaşamaya da devam ediyordum.

“Buket...” diye seslenen Ömer'in endişeli sesini duyar duymaz ona doğru döndüm. Gözlerinde gördüğüm korkuyla bir an ne diyeceğimi bilemeyip öylece baktım. Bu bakış da neyin nesiydi şimdi?

“Efendim.”

“Bir şey mi oldu?”

“Yo.”

“Niye kucağında ki?”

Gülümsedim. Bir zamanlar bakışları ile koskoca adamları korkudan titreten adam, şimdi el kadar kızını kucağına almaktan korkuyordu. Kendi korkması bir yana, başkasına da aldırmıyordu. Ömer'in anne ve babası bu durumdan çok şikayet etseler de oğullarını kıramıyorlardı. Melek hepimize iyi gelmişti. Aradaki dertler, sorunlar elbette yok olmamıştı ama hasıraltı edilmişti. Yapılan hiçbir şey ne yazık ki unutulmuyordu. Herkes çektiği acıyla, döktüğü gözyaşıyla kalıyordu...

“Ağladı, ben de aldım...”

Yanıma yaklaştı. “Ama güzelim, ya bir şey...” demişti ki sözünü tamamlamasına izin vermeden kızımızı kucağına verdim. Bir an ne yapacağını bilemez halde bana baksa da sonra titreyen elleriyle onu kavramaya çalıştı.

“Buket, ne olur al.”

“Hayır, koca adam... Bir bebeği de kucağında tutamıyorsan, sana ne gerek var?”

“Buket!”

“Efendim, kocacığım.”

“Bunun acısını gece senden çıkaracağım, biliyorsun, değil mi?”

Yanaklarımın kızarmasına engel olamamıştım. Yıllar geçmesine rağmen hâlâ bu adamın bakışları ve sözleri karşısında kızarıyordum.

“Sen çok kötü bir adamsın!”

Ömer umursamazca omuzlarını silkerek kızını kucaklarında daha güvenli ve daha sıkı tutmaya başlamıştı. Onun korkusunu ancak bu şekilde yenebilirdik... İkisine bakarken bu hayattaki mutluluk sebebimin onlar olduğunu bir kez daha anladım. Ömer, kızımıza bakarken yüzünde oluşan o şefkatli ifade... İşte o ifade, bana *iyi ki* dedirtiyordu. İyi ki bu adamla benim yolum kesişmiş ve iyi ki ben bu adamla evlenmişim.

Akşamın ilerleyen saatleri hızlı geçmişti. Melek'i beşiğine koyduktan sonra ben de yatağa geçmiştim. Ömer ise hâlâ beşiğin kenarında kızını izlemekle meşguldü. Dört aydır her gece aynı şey yaşıyordu. Ömer'i yatağa girmeye ikna etmek o kadar zorluyor ve yoruyordu ki beni... Bu gece hiçbir şey söylememeye karar verdim. O kızını izledi, ben de onu... Aile olmak ne demekmiş ona her baktığımda daha iyi anlıyor, daha iyi görüyordum.

Sonra Ömer'in bakışları bir anda beni buldu. Hafifçe gülümsedi ve kızımızın alnına hafif bir öpücük bırakarak yanıma, yatağa geldi. Beni kollarının arasına alarak saçlarımın arasına ardı ardına öpücükler bıraktı.

“Şükrediyordum, Buket... Her gün şükrediyorum Allah’a... Seninle yolum kesiştiği için, seninle evlendiğim için... Sen beni affettiğin için... Kızımız için... Mutluluğumuz için...”

Kollarının arasında ona doğru dönerek “Ben de,” diyebildim sadece... Sustuk. Gözlerimiz konuştu bir süre... Daha sonra dudakları dudaklarıma doğru hafifçe değdi. Titrememe engel olamamıştım. Bir eli yanağımı sararken öpücüğünü derinleştirmeye başladı. Şefkatle ve sevgiyle öpüyordu... Kıyamıyor gibiydi.

Öpücükleri dudaklarımdan şahdamarıma doğru kaydı. Orada biraz oyalandıktan sonra hafif bir ısırık bırakarak omuzlarıma doğru ilerledi. İstemsizce gözlerimi kapamıştım. Bu adam sırf öperek bile aklımı başımdan alabiliyordu!

Hayat çok garipti. Bir zamanlar varlığına bile katlanamadığım adamın, şimdi yanımda olmadığı anlara katlanamıyordum. Sevgi, aşk buydu...

Gözlerimi açtım ve Ömer’in yüzünü iki elimle kavrayarak yüzüme doğru çektim. O gözlere açık bir sevgiyle baktım. Onun yeşillerinin muhteşemliği karşısında dilim damağım kurumuştı.

“Ömer... Sen ne muhteşem bir adamsın!”

“Muhteşem olan sensin, Buket...”

“Ben ancak seninken muhteşemim, yeşil gözlü devim...”

Hafif bir kahkaha attı. “Yeşil gözlü dev, ha?”

Ben de gülümsedim. Doğan’ın eşi Funda, Ömer’i ilk gördüğünde bu lakabı takmıştı. Geçen akşam yemekte de bunu

herkesin ortasında söylemişti. Ama doğru da bir lakaptı.

“Evet... Yeşil gözlü devim!”

“Funda ile arkadaşlığını gözden mi geçirsen acaba?”

Hafifçe kaşlarımı çatarak omzuna canını yakmayacak ufak bir yumruk attım. “Bence bunu duymasın...”

“Bence de... O maviş cadıyla hiç uğraşamam... Doğan ona nasıl dayanıyor bilemiyorum... İşte herkesin karısı benim karım kadar şeker, tatlı değil ki...”

“Ya?”

“Tabii, senin de kırılmayan bir inadin var, ama...” demişti ki omuzuna bir yumruk daha attım. O ise güçlü bir kahkaha attıktan sonra beni kollarının arasına alarak, sımsıkı sardı.

“Şimdi oldu...”

“Ne oldu?”

“Tamamlandım seninle... Kızımızla da aile olduk... İyi ki varsınız... Bana sevmeyi öğreten kadın... Her şeyim sana feda olsun...”

Son...

Kalbime Fısılda

ŞARKI LİSTESİ

1. **Indila - Love Story**
2. **Yüksek Sadakat - Pervane**
3. **Aslı Gökyokuş - Kırıp Döktüklerim**
4. **Vega - Elimde Degil**
5. **Ceylan Ertem - El Adamı**
6. **Soner Avcu - Yalnızlıklar**
7. **Pera - Seni Kaybettiğimde**
8. **Pera - Şarab-ı Izdırıp**
9. **Edis - Vay**
10. **Gökhan Tepe - Sonsuza Kadar**
11. **Enbe Orkestrası ft. Cem Belevi - Yollarım Olsa**

Bir kalp ikinci kez âşk olabilir miydi?

Kalbini aşka, sevgiye, mutluluğa, en önemlisi de yaşamaya kapatmış bir adam ve kendi mazbut dünyasından bir anda alınarak, ışıltılı bir hayata mahkûm edilen genç bir kadın.

Dıştan peri masallarına özendiren, gerçekte ise nefretle bezenmiş bir hayat...

Ömer Atay, yıllar önce kalbini aşka dair her şeye kapatmıştı. Sevgi, aşk, mutluluk gibi duygular onun için birer basit kelime halini alırken, sadece iş odaklı yaşamından ve süre gelen hayatından oldukça memnun bir adamdı. Ta ki dedesinin ani ölümü ile kendini bir anda istemediği bir evliliğin içinde bulana kadar.

Buket Say, kendi halinde yaşayan sessiz, sakın bir genç kızdı. Hayat onun için ailesinden ve sakinlikten ibaretti. Bir gün, evine gelen iki adamla tüm hayatı bir anda değişmiş, kendini ait olmadığı bir evde ve ait olmadığı bir toplumun içinde bulmuştu.

Bir adamın güç ve sevgi arasındaki bocalayışı...
Bir kadının gurur ve sevgi arasındaki imtihanı...

İki gönülde filizlenen sevgi...
Gurur ve gücü yok etmeye yeter miydi?

www.mortenayayinlari.com

f /Mortena-Yayinlari
@/mortenayayinlari

o /mortenayayinlari
t /mortenayayinlar

9 786058 353916

Kapak Tasarım: Ebru Aydın